JUDE MACE

Flirt periculos

Traducerea și adaptarea în limba română de

CATRINEL VASILE ȘI CLAUDIA LAZĂR.

ALCRIS

Capitolul 1

Rosalind Parry împinse în lături contractul de închiriere și se afundă în fotoliul ei. Se simțea plină de energie și în timp ce verifica clauzele contractului simți dintr-o dată că își petrece ziua de naștere într-un mod foarte plictisitor.

Ridică felicitarea care se afla pe biroul ei și mai citi încă o dată mesajul scris pe aceasta „Cele mi frumoase urări de ziua ta, Rosalind, Anthony”. Nu era cel mai romantic mesaj din lume, dar nici Anthony nu era cel mai romantic bărbat din lume.

Se cutremură. La ce naiba se gândea? Se lăsase antrenată într-un acces de autocompătimire deoarece bărbatul vieții ei nu se grăbise îm dimineața aceea nici măcar s-o sărute sau să-i ofere un buchet de trandafiri. Gândul că Anthony ar putea să facă ceva atât de nebunesc o făcu să zâmbească ștrengărește, dar acest zâmbet îi dispăru imediat cu un sentiment de vinovăție. El nu ar face niciodată ceva atât de ridicol.

Acesta era unul din lucrurile pe care le aprecia la el.

Tatăl ei fusese cel care făcea astfel de gesturi. Impulsuri puternice, fantezii, excese de emoții. Ea știa prea bine unde duseseră toate acestea.

Întoarse felicitarea cu foarte mare atenție. Toate acestea nu erau pentu ea. Îi plăcea cum stăteau lucrurile acum, romantismul era pentru fraieri.

Poate că Anthony nu-i aducea flori, dar ea știa că va fi acolo oricând va avea nevoie de el.

Și asta făcea mai mult decât o duzină de trandafiri.

Ridică documentul și încercă să se concentreze, dar cuvintele parcă dansau de-a lungul paginii și păreau să nu aibă nici un sens. Nu era numai faptul că Anthony uitase de ziua ei de naștere, își aduse ea aminte, și privi din nou spre felicitarea pe care o găsise de dimineață pe biroul ei. Știind că va fi plecat de la birou aproape toată ziua, Anthony se deranjase să-i lase felicitarea pe birou cu o seară înainte, pentru ca ea s-o găsească a doua zi de dimineață. Reprezenta acel gen de atenții pe care ea le aprecia. Și urma ca în seara aceasta să meargă împreună la un concert. Oftă.

Dacă ar fi fost mai sinceră cu ea însăși ar fi recunocut că gândul de a merge la concert o deprima cel mai mult. Asculta muzică clasică dar nu cu acceeași seriozitate ca Anthony. În seara asta se interpreta Șostakovici. Ar fi încercat să asculte doar de dragul lui Anthony, dar nu era chiar așa de ușor. În cele din urmă alegerea restaurantului fusese lăsată în seama ei.

Anthony a făcut o față când ea i-a cerut să o ducă la noul restaurant franțuzesc, care abia se deschisese în centrul orașului, căci oricum ea făcea cinste de ziua ei, și își aduse

aminte că fusese gata să izbucnească când a întrebat-o: Ești sigură? Ea ridicase din umeri și zâmbind puțin spusese că oricum este ziua ei de naștere și își poate permite.

Era aproape sigură că în seara asta vor stabili data când va avea loc nunta. Astăzi împlinea douăzeci și patru de ani. Nu se considera chiar așa de tânără, chiar dacă urma să se căsătorească cu un bărbat mai mare cu cincisprezece ani decât ea.

Tăcerea bruscă care s-a lăsat în birou a făcut-o să revină la realitatea înconjurătoare și să-și ridice privirea concentrată de pe documentul aflat în fața ei.

Cineva se afla în fața biroului ei, cineva care purtând o pereche de pantaloni care-i veneau foarte bine și care la nivelul ochilor ei păreau foarte strânși pe șolduri. Pentru un moment privirea ei se fixase acolo pe acele șolduri. Înghiți în sec. Obrajii începuseră să i se îmbujoreze și se strădui să privească în sus. Un tricou negru se mula pe pieptul străinului, conturându-i mușchii.

Privirea ei părea că se ridică la nesfârșit, până când deasupra gâtului puternic întâlni o pereche de ochi atât de albaștri de parcă erau culeși de pe cerul văratic.

– Da? întrebă ea răgușit, își drese vocea și încercă din nou: Pot să vă ajut cu ceva?

El îi zâmbi ușor, lăsând să se vadă dinții albi și puternici strălucind sub buzele senzuale.

În momentul în care el ridică un instrument către gură ea văzu saxofonul în mâna lui.

În liniștea care se făcuse în birou, Rosalind se sufocă ușor la auzul primelor note muzicale. Mai auzise acea

melodie simplă de sute de ori, cântată la nenumărate petreceri aniversare, dar niciodată interpretată ca acum.

În vreme ce ea ședea uimită, el se aplecă peste biroul ei și îi îndepărtă ochelarii fumurii cu rame negre de pe nas, îi puse pe birou și o privi senin. Apoi, fără nici un fel de avertisment, îi prinse capul într-una din mâinile sale puternice și se aplecă să o sărute. Gura lui se mișca pe a ei la fel de dulce ca muzica lui. Ea era pierdută.

– Rosalind !

Sări brusc la auzul numelui său și buzele lor se despărțiră. Pentru un moment străinul continuă s-o țină. Fața lui se îndepărtă treptat de lângă a ei

– La mulți ani, Rosalind Parry, murmură el.

– Ce naiba se întâmplă aici? continuă acea voce indignată, iar străinul o eliberă în sfârșit, îndreptându-se și întorcându-se încet pentru a privi figura fioroasă a lui Anthony Harlowe.

Înfățișarea disprețuitoare a acestuia căpătă o expresie fioroasă.

– Cine naiba mai ești și tu? întrebă străinul cu o oarecare obrăznicie, ceea ce provocă o răsuflare bruscă și dureroasă din partea Rosalindei.

Fața lui Anthony se întunecă amenințător.

– Sunt Anthony Harlowe, unul din partenerii acestei firme, iar această tânără domnișoară este logodnica mea.

Bărbatul privi înapoi către Rosalind, iar aceasta zări în ochii lui cercetători o mică încordare în colțul buzelor, ca și când ar fi căutat în van un inel.

– Chiar ești? întrebă el blând.

Ochii lui îi priveau pe cei ai Rosalindei iar ea știa foarte bine că acea întrebare îi fusese adresată ei și nu lui Anthony. Străinul își smulse privirea de la Rosalind și se întoarse către figura fioroasă ce se afla în fața lui.

– În astfel de situații m-aș fi gândit la un inel cu diamant . Între timp, Anthony Harlowe, am o rugăminte specială, vreau să-i urez acestei tinere domnișoare „la mulți mulți ani“. În acel moment ochii lui se întoarseră spre Rosalind.

– Ea nu s-a supărat, așa că nu văd de ce te-ai opune tu?

Rosalind se gândi că va muri de rușine, spera că podeaua se va deschide și o va înghiți. Nu-i ceruse acelui bărbat s-o sărute dar nici nu făcuse ceva ca să-l oprească. Ea vazu că ceilalți angajați râdeau în spatele birourilor lor și își dădu seama instantaneu ce se întâmplase.

– A fost o glumă Anthony!

Se întoarse către bărbatul străin ușurată dar și puțin dezamăgită.

– Din asta trăiești dumneata? îl întrebă ea dintr-o dată chiar supărată. Nu era sigură dacă era supărată pe el sau pe sine însăși pentru că crezuse că acel sărut amețitor fusese intenționat din partea lui. Își ridică fruntea, iar expresia încruntată a feței lui o tulbură pentru un moment înainte ca el să-i răspundă la întrebare cu o alta.

– Chiar crezi că ar trebui să-mi câștig astfel existența?

– N-am nici cea mai vagă idee cu ce ar trebui să te ocupi dumneata! răspunse ea repede.

– Nu ? De fapt mă gândisem şi eu să te întreb, de vreme ce ţi-a plăcut cum am cântat. Rosalind recunoscu provocarea din ochii lui şi încercând s-o respingă simţi cum obrajii i se îmbujorează şi o ard.

Anthony privi aspru spre bărbatul străin, lăsându-şi ochii să cerceteze sever tricoul negru, jacheta, saxofonul.

– Cred că este timpul să pleci.

Cei doi ochi albaştri scânteiau în vreme ce atenţia lui se îndreptă către bărbatul indignat, iar apoi zâmbi uşor ca şi cum acea situaţie i se părea amuzantă.

– Am înţeles că domnişoara Parry este director aici!

Buzele lui Anthony se subţiară. Observă culoarea aprinsă din obrajii Rosalindei, precum şi tensiunea care scânteia între ei.

– Te aştept la mine în birou, Rosalind! Se întoarse, privi furios la cei aflaţi în birou şi imediat jumătate de duzină de perechi de ochi găsiră altceva mai important de făcut, iar apoi urcă ţeapăn scările care duceau spre birourile partenerilor, aflat deasupra principalei sucursale a celei mai mari firme de agenţi imobiliari din oraşul Melchester şi din districtele învecinate.

Aparent neîngrijorat că i-ar putea discredita în propriul ei birou relaţia cu Anthony, străinul se întoarse către Rosalind.

– Ai vreo preferinţă? Îşi duse saxofonul la gură şi începu să intoneze primele note din „Rapsodia albastră“.

– Nu, şi ea întinse mâna ca să-l oprească, iar muzica se opri brusc în vreme ce degetele ei zgâriară încheietura mâini lui. El aştepta să primească o explicaţie.

– Îmi pare rău, dar trebuie să pleci! Îmi... pare rău, repetă ea ruşinată de mojicia lui Anthony, fiind nevoită să spună

ceva pentru a corecta impresia pe care i-o făcuse acelui bărbat. Nu era genul de fată care să permită oricărui bărbat arătos s-o sărute, dar vocea ei tremura sub privirea lui obraznică.

– De fapt pentru ce îți pare ție cel mai rău? o întrebă el destul de interesat. Că ai fost sărutată sau că ți-a plăcut sărutul? Ochii lui urmăreau felul în care ea respira. Sau amândouă?

– Eu… I se uscă gura. Mă tem că Anthony a fost destul de nepoliticos.

– Chiar a fost? Îi luă mâna și o privi un moment. Dacă într-adevăr se va căsători cu tine. Aș putea spune că a fost destul de reținut având în vedere situația respectivă. Sau poate doar speră să se căsătorească?

Rosalind și-ar fi dorit ca mai bine să-l fi urmat pe Anthony în biroul lui, dar acum acest bărbat o reținea, având avantajul că o prinsese în spatele biroului. Se întinse spre ea și îi luă o șuviță din părul arămiu-închis, care se desprinsese când o sărutase. O așeză ușor la loc, mâna rămânându-i acolo, iar atingerea degetelor lui pe tâmple o amețea precum șampania.

– Te rog, pleacă! șuieră ea.

– Lasă-mă să te invit în seara asta la cină!

– Nu fi ridicol!

Degetele lui lunecară ușor urmărind linia netedă a gurii înclinându-i bărbia în așa fel încât era forțată să-i întâlnească privirea și simțea că nu are puterea să se miște ca să oprească această nebunie.

– Nu cred că este ridicol să inviți o fată frumoasă la cină, murmură el încet. Si tu știi prea bine că ți-ai dori să vii!

Soneria din fața biroului începu să sune iar ea se smuci, speriată de acel sunet, și își dădu seama că un număr mare de priviri erau ațintite asupra lor.

Conștientizarea acestui lucru a fost precum o găleată cu apă rece, trezind-o din acea nebunie. Își aranjă haina încheindu-se la nasturi și încercă să-și revină.

– Ai face mai bine să pleci, altfel voi fi nevoită să chem paza, spuse ea, conștientă de faptul că vocea ei era ceva mai mult decât o răsuflare.

Un zâmbet ușor batjocoritor apăru pe buzele lui.

– Cred că este cam târziu pentru asta. Îi puse ochelarii înapoi pe nas, făcând-o să revină la imaginea ei obișnuită. Dar ea nu se simțea aranjată. Nici costumul gri simplu nici bluza pe gât n-o ajutau. Sânii ei se zbăteau sub stofa moale, gura și-o simțea fierbinte și umflată și era sigură că și părul îi era răvășit. Bătăile de inimă erau un haos total și își simțea chiar și pulsul vibrând aproape dureros, ca un răspuns față de bărbatul din fața ei.

– La ce oră să vin să te iau? întrebă el.

– În seara asta ies în oraș! Te rog, pleacă! De data asta nu mai așteptă consimțământul lui, trecu pe lângă el închizând ochii, trupul i se strecură ușor pe lângă al lui, simțind mici șocuri electrice în toate terminațiile nervoase. Apoi se îndreptă repede către ușă cu spatele, cât putu de drept, știind foarte bine că fiecare mișcare îi era urmărită cu nerăbdare. Ce naiba făcuse? Vestea aceasta se va răspândi în toate filialele până la sfârșitul săptămânii. Glaciala și decenta domnișoară Rosalind Parry fusese sărutată, în glumă în fața întregului personal. Dacă Anthony uitase s-o sărute în birou, veștile vor

genera zvonuri amuzante pe seama cărora se va discuta. Dar s-au gândit la puțin amuzament de ziua ei de naștere iar ea i-a întâmpinat cu un spectacol care a depășit toate așteptările lor. Această bârfă era prea bună pentru a putea fi amânată. Mâinile se aflau deja pe telefoane, așteptând ca ea să urce în biroul lui Anthony, pentru a împrăștia vestea la toate filialele din oraș.

La intrare el se întoarse și înainte ca ea să-l poată opri, o apucă de mână.

– Pe mâine, atunci. Era foarte insistent. Mâine la ora douăsprezece și jumătate, în barul de peste drum. Ea deschise ușa. El nu făcu nici o mișcare ca să plece ci așteptă răspunsul ei.

– La revedere, începu ea ferm, și își dădu seama că nici măcar nu-i cunoștea numele; nu că ar fi interesat-o, își aduse ea aminte repede, nu dorea să-i știe numele.

– Jack! spuse el simțind lacuna din cunoștințele ei, chiar dacă ar fi vrut să știe sau nu cum îl cheamă. Jack Drayton. Privi spre mâna ei delicată și subțire, fără nici un inel, pe care o ținea în mâna lui și se încruntă. Nu-i așa că nu ai de gând să te măriți cu idiotul ăla înfumurat?

– Nu este… Dar să discute cu acel bărbat străin despre Anthony ar fi însemnat o trădare. La revedere domnule Drayton. Era destul de stăpână pe sine acum, deși îi era extraordinar de greu să-și retragă mâna dintr-a lui. În sfârșit ea reuși, iar el o eliberă de greutatea ușii, ținând-o deschisă în frig, în curentul înviorător al aerului din stradă, ca și cum i-ar fi oferit o evadare spre ceva mult mai periculos și incitant. Ochii lui sfidători o îndemnau să cedeze și deși

inima îi bătea puternic se retrase repede înapoi ca de pe marginea unui abis. Nu dorea să scape de stabilitatea și siguranța pe care Anthony o reprezentau pentru ea. Apoi, pe când era pe cale să se întoarcă și să înfrunte inevitabilul, fără îndoială să se descotorosească de Anthony, ezită. N-ar trebui să te ocupi cu asta, spuse ea, ai har, folosește-l. Există un club de jazz în centrul orașului, de ce nu încerci să-ți faci rost de slujbă acolo? Ochii lui albaștri străluciră amuzați.

– Ai de gând să-mi oferi o recomandare personală?

Acum glumea pe seama ei, iar ea își ridică puțin capul.Cunoștea destule despre muzică încât să știe că el ar fi binevenit să cânte în orice loc și-ar dori s-o facă. Mai degrabă o bodegă mică precum Clubul din Melchester l-ar accepta cu brațele deschise.

– Nu ai nevoie de nici o recomandare din partea mea, iar dacă n-o să te lase să intri, doar să stai pe trepte și să cânți la saxofonul dumitale, domnule Drayton, asta va spune ceea ce vor ei să audă.

Se întoarse și se depărtă.

– Bună treabă, băieți, glumi ea cu o nepăsare care era departe de ceea ce simțea în realitate, și arboră un zâmbet pentru persoanele aflate în așteptare.

– Las-o baltă, i-o trânti cineva, dar ea deja se afla pe scări în afara privirilor și zgomotului din birou, lipindu-se de perete până ce slăbiciunea îi trecu și se reculese. Acum putea să facă și să spună orice.

Anthony ridică privirea când ea intră în birou și se încruntă:

– A plecat?

– L-am văzut cu ochii mei când a părăsit clădirea, îl asigură ea co o veselie forțată, dar asta nu păru să-l încânte prea mult. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, Anthony, spuse ea rapid, sperând că dacă ar face acel incident să pară nesemnificativ, ar fi și el capabil să uite. Colegii s-au gândit să se distreze pe seama mea. Eu… el… m-a luat prin surprindere.

– Haimana, murmură Anthony. Dar e păcat că l-ai lăsat să te sărute… în public. Ea se întrebă nebunește dacă el ar fi preferat ca scena să aibă loc în particular. Un fior brusc o cutremură la gândul de a rămâne singură cu Jack Drayton, și neînțelegând ce se întâmplă, Anthony deveni brusc îngrijorat. Nu lăsa chestia asta să te afecteze, Rosalind. A fost o întâmplare neplăcută care acum însă s-a terminat. Când ai fost numită directoare a acestei filiale te-am avertizat că trebuie să păstrezi o oarecare distanță. În general, ești prea prietenoasă cu personalul.

– Am să țin minte ce mi-ai spus, răspunse ea puțin cam rece. În departamentul ei era o atmosferă plăcută și agenții de vânzări erau cei mai buni din oraș, iar ea se simți scârbită de această ușoară critică. El păru să sesizeze acest efect și se plimbă în jurul biroului, luându-i mâna și făcând un efort să zâmbească.

– Bine. Nici măcar un cuvânt legat de această întâmplare nu va fi rostit. Am s-o fac pentru tine, dacă vrei.

– Nu va fi nevoie, spuse ea ferm. A trebuit să lupte din greu ca să devină director de filială. Era încă nouă în acest post și era constant conștientă că Anthony o supraveghea îndeaproape, vânându-i greșelile. Apoi se cutremură.

Mâna lui era moale, bine îngrijită, la fel de albă ca a ei. Nu observase mai înainte, dar mâna lui Jack Drayton era puternică și bronzată, fiind presărată cu fire de păr negru. Încercă să șteargă acea comparație din minte și să se concentreze asupra spuselor lui Anthony.

– …la șapte?

– Poftim?

Se încruntă.

– Am spus că vin să te iau la ora șapte. Sper că ești nerăbdătoare să mergi la concert.

– Oh, desigur, abia aștept, spuse ea repede. Era adevărat că nu purta un inel de la Anthony, dar se înțelegea că urmau să se căsătorească la timpul potrivit. Ar fi fost o adevărată nebunie să dai cu piciorul unei astfel de relații doar pentru un moment de pasiune în brațele unui străin. Așa intrepretase acea senzație neașteptată, aproape ușuratică drept răspuns la virilitatea acelui bărbat îndrăzneț.

Lucrase pentru Agenția de Vânzări și Licitații „Nightingale și Drake“, sâmbăta și în vacanțe de la vârsta de 16 ani. Apoi tatăl ei o părăsise și mama ei suferind, se îndepărtase de ea. Așa că la 18 ani își amânase planurile de a merge la universitate și rămăsese în oraș pentru a deveni negociator. După ce crizele au trecut era deja hotărâtă ce va face cu viața ei. Cu siguranță nu ar fi dorit o căsnicie precum cea pe care a îndurat-o mama ei.

Dintotdeauna existaseră momente de tensiune între ei. Lui Rich Parry îi plăceau certurile zgomotoase, pătimașe care nu puteau fi ignorate. Erau legate de muzica lui, de nopțile târzii prin cluburi, de weekendurile pierdute. Mama ei nu

înțelesese niciodată pasiunea lui pentru jazz. Și într-o zi, când se întorsese de la școală, Rosalind fusese întâmpinată de mama ei, foarte palidă la față, tăcută. Tatăl ei le abandonase pe amândouă. Pasiunea lui pentru jazz câștigase în cele din urmă.

Se întoarse în biroul ei, încercând să se concetreze asupra a ceea ce avea de făcut. Nu era așa ușor, însă. Acei ochi albaștri pătrunzători păreau să danseze în fața ei, în timp ce vocea joasă întreba întruna: nu cred că vrei să te măriți cu idiotul ăla îngâmfat? până când la un moment dat îi veni să urle. Ora cinci și jumătate parcă venise prea repede.

Cu puțin înainte apăruse și Anthony în fața biroului ei.

– Cred că ar trebui să plecăm împreună în seara asta, Rosalind, imediat ce termini.

Știind că face lucrul ăsta doar ca să pună capăt începu să obiecteze.

– Este prea devreme, Anthony…

– Bine, dar e ziua ta, spuse el râzând puțin stângaci. Am aranjat ca altcineva să te înlocuiască. Ea își stăpâni un ușor sentiment de iritare în timp ce își strânse lucrurile și îl urmă până la ușă.

Era deja întuneric, o după-amiază întunecată de februarie amenințată de ploaie și frig. Când ajunseră la ușă fură asaltați de muzica ce se auzea până la ei. Era un saxofon care scotea sunete de o dulceață copleșitoare și pe care Rosalind îl recunoscu imediat, în timp ce inima ei păru că se oprește.

Coborâră încet treptele și acolo, în colțul pieții, îl văzuseră pe Jack Drayton. Oamenii se opriseră acolo, în frig, ca să-l asculte.

– Nu-mi vine să cred, mormăi Anthony grăbind-o. N-o să înghit așa ceva.Trebuie să existe o lege împotriva staționării în acest loc. Dacă îl găsesc aici și mâine dimineață, chem poliția. Ea privea acea siluetă înaltă. Felinarele îi luminau părul negru și bogat, poiectându-i umbre pe față și ascunzându-i expresia.

– Anthony, te rog, las-o baltă. Pe deasupra nici nu cred că cerșește. Nu exista nimic pe jos, în fața lui. Nu adună bani.

– Atunci de ce stă aici? Vrei să vedem cât o să ne ia să scăpăm de el?

Anthony se duse la Jack și își scoase portofelul. Rosalind îl văzu cum numără câteva bacnote și le oferă bărbatului, și suspină umilită. Cum a putut Anthony să-i facă una ca asta? Se uită la acel bărbat. Cum putuse să-i facă una ca asta? De îndată ce își dădu seama că este privit de Rosalind, Jack se oprise din cântat și se uita la ea. Ochii lor se întâlniră un moment. Rosalind nu mai așteptă urmarea și traversă strada către parcare, refugiindu-se în mașina ei roșie, parcată la nivelul al treilea și pe care o primise când fusese avansată director. Își lipi fruntea de volan și respiră de câteva ori profund. Ce mai zi de naștere, se gândi ea, și mai trebuia să suporte și concertul lui Shostakovich.

Rosalind sesiză că Daimlerul albastru metalizat al lui Anthony dispăruse. Dar Jack Drayton nu plecase. El stătea pe culoarul de ieșire, forțând-o astfel să oprească. Deschise geamul șovăind.

– De ce mai ești aici? îl întrebă ea. Nu ți-a dat Anthony suficienți bani ca să pleci? Avea un ton dușmănos dar nu se putea abține.

– Nu există suficienți bani în lume pentru asta, Rosie. El zâmbi, reîmprospătându-i memoria. I-am spus că mai bine își pune banii în banca lui murdară și-i strânge până își va permite să-ți cumpere un inel.

Ea își reținu un oftat. În spatele lor cineva îi atenționa politicos. Jack îl ignoră și se aplecă, uitându-se în jos spre ea.

– Unde te duce de ziua ta? La un burger bar?

– La un concert, iar apoi luăm cina la Michel, spuse ea cu satisfacție. El scoase un șuierat ironic.

– Tocmai bine că nu i-am luat banii. La ce concert? Cântă cumva trioul Jay Livingston la clubul vostru de jazz, sau poate nu-i chiar pe gustul lui?

Rosalind își înăbuși un geamăt. Ar fi vrut să plece. Nu erau prea dese zilele în care astfel de grupuri erau prezente în Melchester, dar Anthony detesta jazzul și ea nici măcar nu îndrăznise să-i sugereze așa ceva.

– Nu este clubul meu de jazz, îi replică ea, simțindu-se o ușoară urmă de dezamăgire în vocea ei. Dacă vrei să știi, ne ducem la Guildhall. La concertul de violoncel al lui Șostoikovici.

– Nu ți-ar plăcea mai mult să-l asculți pe Jay? se oferi el.

– Ai bilete? îl întrebă ea surprinsă. Nu sunt așa de ieftine.

El zâmbi.

– Nu-i nevoie de bani. Jay îmi este vechi prieten. Se aplecă lângă geamul ei, examinându-i fața la lumina felinarului. Ce zici?

Ritmul inimii ei crescu din nou.

– Eu… Își luă ochii de la el. Nu, sigur că nu. Nu fi ridicol.

– Vorbeam serios, Rosie. Mai degrabă ai merge cu mine. Hai, recunoaște!

– Nu recunosc așa ceva. Își puse piciorul pe accelerație și se uită aspru la el. Râzând, Jack se ridică.

– Atunci mai bine fugi. Cred că ai întârziat. Poate ne vedem mai târziu, să-ți înveselesc sufletul cu un blues. Arătă către geanta în care se afla instrumentul.

Îl privi înmărmurită.

– Să nu cumva!

– O, ba da, spuse el în timp ce ochii îi străluceau răutăcios în lumina blândă. Cred că realizezi că aș fi în stare s-o fac.

– Nu crezi că ai cauzat suficiente probleme într-o singură zi? protestă ea.

Ochii lui o tachinau.

– Rosie, draga mea, nici n-am început măcar, și cu asta se trase la o parte. Dar ea nu putu să plece, nu înainte să afle de ce nu o lăsa în pace.

– Ce vrei de fapt de la mine? îl întrebă ea, în timp ce ochii ei mari și căprui îl priveau insistent.

– Folosește-ți imginația, spuse el aspru.

Ea gâfâi. Nu avea de gând să-și folosească imaginația. Imaginația era un lucru periculos. Își imagina mâinile lui puternice și sărutările fierbinți chinuind-o.

– Ce vrei, de fapt? îl întrebă din nou.

El nu-i dădu atenție, refuzând să-i răspundă. Dar Rosalind nu avea nevoie să i se spună ce voia de la ea. Se simțea ca într-o capcană care se închidea încet încet în jurul ei.

Cel din spatele ei se săturase să aștepte și nerăbdătoare o claxonă. Ea eliberă frâna de mână și apăsă piciorul pe accelerație. Mașina porni și se opri apoi brusc. Răsuci cheia în contact, dar mașina nu mai porni, iar iritarea din spatele ei se transformă într-un cor de claxoane.

– Idiotul, exclamă ea furioasă pe sine. De ce, Dumnezeule, se oprise să-i vorbească? Avea să întârzie, iar lui Anthony nu-i plăcea să fie lăsat să aștepte. Lacrimile i se prelingeau pe sub lentile când ușa se deschise lângă ea.

Jack îi aruncă o privire și înjură fără jenă, apoi își puse mâna rece peste a ei, încercând să oprească huruitul disperat al motorului.

– Treci dincolo, Rosie, nu ești în starea potrivită pentru a conduce, spuse el gentil.

– Și a cui este vina? răspunse ea supărată.

– Subiectul ăsta rămâne deschis. Nu erai obligată să oprești. Aruncă saxofonul pe bancheta din spate. Împinse în spate scaunul șoferului, cât se putu, și urcă lângă ea.

Mașina porni imediat. Totul mergea la atingerea lui, se gândi ea disperată. Chiar și ea, în special ea.

– De ce te-ai oprit, Rosie? o întrebă el în timp ce conducea micuța mașină la acea oră de vârf, nepăsător, traficul părând că se topește înaintea lui.

– Ai fi preferat să dau peste tine? întrebă ea furioasă.

– Să fie ăsta oare singurul motiv?

– Anthony a zis că o să cheme poliția dacă o să te găsească și mâine în fața biroului, spuse ea. Nu că te-ar mai găsi, adăugă aspru. Ai muri de frig până atunci.

– Și asta te-ar îngrijora? Mă simt flatat. Dacă stai în frig și ploaie faci pneumonie. Unde parchez?

– Poftim?

– Ar fi bine să revii cu picioarele pe pământ înainte ca prețiosul tău Anthony să dea ochii cu tine. După instrucțiunile pe care mi le-ai dat, aici locuiești. Unde parchezi de obicei?

Privea în gol spre casa veche împărțită în mici apartamente, abia recunoscând că ajunsese acasă.

– Acolo, spuse ea supărată, indicând un loc în fața cifrei patru ce era vopsită pe zid. El parcă mașina și pentru un moment stătură tăcuți.

Apoi Rosalind își întorse capul pentru a-l privi pe acel bărbat care răsărise cine știe de unde și care parcă era hotărât să-i schimbe viața.

– De ce m-ai sărutat în felul acela, Jack?, îl întrebă ea. Era inclus în preț?

El n-o privi, ochii lui erau fixați într-un punct în depărtare, și mâinile îi țineau strâns volanul.

– Nu există preț pentru un astfel de sărut, Rosalind Parry. Așa ceva se întâmplă între doi omeni o singură dată în viață.

– Ce anume? iar în vreme ce el se întorcea spre ea, Rosalind își dădu seama că n-ar fi trebuit să pună acea întrebare.

– Este un fel de recunoștință. Dar știi ce s-a întâmplat, Rosie, spuse el. Și tu m-ai sărutat. Îți amintești? Ea nu voia să-și amintească. Era important să nu-și amintească. Fața lui părea ca de marmură la lumina felinarului. Nu te amăgi că ceea ce s-a întâmplat astăzi este ceva ce poți să ignori. Amintirea te va chinui. Nu vei fi niciodată fericită dacă te vei mărita cu Anthony Harlowe. Un suspin de suferință îi scăpă printre buze.

– Nu știi despre ce vorbești! strigă Rosalind la el sfidător. Îl iubesc pe Anthony.

O remarcă sarcastică îi scăpă lui printre buze.

– Pe el? Sau banii lui? Gura lui avea o linie severă. Se uită la el neîncrezătoare.

– N-are nici o legătură cu banii.

– Nu? Continuă să afirmi lucrul ăsta, Rosalind, s-ar putea să începi să crezi ce spui. Nu aşteptă răspunsul ei, ieşi furios din maşină pentru a-i deschide portiera, o închise la loc şi îi dădu cheile. Ea nu se mişcă, iar el adăugă puţin aspru: Mai bine te-ai grăbi. Nu cred că ai vrea să-l superi pe Harlowe de două ori într-o zi, nu-i aşa? Nu prea are simţul umorului.

Ştia foarte bine că nu va ajunge la timp, dar şi aşa îi era foarte greu să plece.

– Ce vei face? Cum ajungi acasă? îl întrebă ea.

– Încă îţi mai faci griji pentru mine?

– Nu-mi fac griji, spuse ea disperată, dar nu mă pot abţine, mă simt… obligată.

– Eşti obligată... Mă voi simţi bine ştiind că îţi faci griji pentru mine în timp ce mă conduci înapoi în oraş. Îşi retrase mâna şi privi spre cer. Cred că va începe să plouă serios.

Un strop mare de ploaie se izbi de faţa ei şi privind în sus, în noaptea neagră, se înfurie pe forţele naturii.

– Nu? Jack Drayton râse şi dinţii săi albi străluciră în lumina felinarului. Da, Rosie. Fă-ţi griji pentru mine, ud leoarcă până la piele. Gândeşte-te la ploaia care mă udă pe faţă, coborându-mi pe gât. Ploaia rece de februarie. Când vei sta la căldură în acel restaurant franţuzesc, cu Anthony Harlowe, şi chiar şi după aceea, când te va ţine în braţe şi te va săruta, aminteşte-ţi că amândoi ştim că acela la care te vei gândi voi fi eu.

Se întoarse şi porni cu paşi mari, înapoi spre centrul oraşului.

Capitolul 2

– Jack? strigă Rosalind și făcu câțiva pași după el. Jack, te rog! El se opri.

– Ce mă rogi, Rosie? întrebă el moale.

– Nu trebuie să te uzi. Ia mașina mea. Mai făcu un pas spre el, ținând cheile și el le privi înainte de a-și ridica ochii spre ea. Dar nu se apropie. Își dezgoli dinții într-un zâmbet larg și spuse:

– Este o ofertă pripită, Rosie. Nu poți să mă expediezi așa ușor, Rosie. Pe tine te doresc, nu mașina. Tu știi asta. Îi atinse ușor buzele, mai degrabă ca o promisiune decât ca un sărut. Distrează-te în seara asta… dacă poți. Poate ne vedem mai târziu.

Înainte ca ea să riposteze, să-i spună acestui bărbat agasant că nu mai vrea să-l vadă în ochi vreodată, el se îndepărtă de ea cu pași mari. Rosalind Parry simți nevoia să lovească asfaltul cu picioarele. Însă învățase de mult să-și păstreze con-

trolul, așa că se mulțumi să privească încruntată acea siluetă întunecată responsabilă pentru această dorință neașteptată de schimbare.

El dispăru rapid în noapte iar ea ridică tonul pentru a striga după el sfidător.

– N-o să-mi fac griji pentru tine, Jack Drayton. Nici măcar nu mint. Sper să faci pneumonie. Am să mă distrez în seara asta. Ecoul râsului lui răsună în întuneric. Așa voi face, repetă ea hotărâtă. Ai să vezi! Apoi urcă în aprtamentul de la etajul doi, pe care-l împărțea cu o fostă colegă de școală. Sarah nu venise de la muncă. Se simți ușurată că este singură.

Nu că ar fi avut prea mult timp pentru așa ceva. Privi către ceas și intră repede în baie. Un duș scurt, puțin machiaj. Se parfumă cu parfumul pe care Sarah i-l cumpărase de ziua ei și imediat își dori să nu se fi dat cu el. Mirosul era puternic, insinuant, nu era genul ei. Dar acum era prea târziu ca să mai poată face ceva, așa că își perie părul desprins din agrafe, ce se desfăcu în cârlionți.

Altă privire aruncată ceasului îi confirmă că nu mai avea timp să-l prindă corespunzător și experiența o învățase că trebuie să meargă înainte. Și ca o confirmare a acestui lucru, soneria sună. Era ora șapte fix. Anthony nu întârziase niciodată, dar nu venise nici mai devreme

Își încheie și ultimul nasture al costumului de catifea neagră, de seară, și își duse mâna la gulerul de satin, realizând deodată cât de decoltat era croit. În magazinul cu rochii de seară părea o ținută serioasă. Acum, însă, observă că greșise. Haina îi accentua silueta. Fusta puțin lucioasă îi evidenția picioarele lungi mai mult decât își inchipuise ea și se

întrebă încurcată dacă lui Anthony o să-i placă, dar oricum era prea târziu ca să se mai schimbe, așa că se grăbi să deschidă ușa.

În graba ei de a se aranja nu mai avusese nici o clipă liberă să se gândescă la Jack Drayton, dar picăturile de ploaie care se scurgeau de pe părul negru al lui Anthony îi reamintiră că afară vremea era rece și umedă, și ochii minții și-l imaginară imediat pe Jack, ud leoarcă, mergând în frig câteva mile înapoi până în oraș.

Imediat goni această imagine din minte, asigurându-se că era numai vina lui. Nu-i ceruse s-o sărute, și își atinse ușor buzele cu degetele pentru a șterge amintirea.

– Stai să-mi iau haina, spuse, întorcându-se, rușinată de amintirea pe care i-a trezit-o imaginea buzelor lui. Dar Anthony o opri.

– Stai puțin, Rosalind. Nu ți-am dat cadoul de ziua ta. Pachetul pe care îl scoase din haină era micuț. La mulți ani, îi spuse și o sărută pe obraz.

Rosalind ținea pachetul în mână, chinuită de gândul că a putut fi entuziasmată de un simplu zâmbet și un sărut nepăsător.

– Ei? Nu ai de gând să-l deschizi? o îndemnă el.

Rupse hârtia aurie și descoperi o cutie de bijuterii. Pe mătasea bleumarin se afla un ceas mic de aur.

– Oh, Anthony, este minunat! Mulțumesc. Se aplecă în față și îl sărută pe buze. Era un gest neașteptat de cald, care-l luă prin surprindere.

Ea nu lua niciodată inițiativa, momentele lor de dragoste erau mai degrabă inhibate. Dar acum era atât de confuză de

modul în care îi răspunsese lui Jack încât simțea nevoia să se convingă și să îl convingă și pe Anthony cât de mult îl iubea. Dorea ca el s-o ia în brațe și s-o facă să uite ce s-a întâmplat. Imediat Anthony îi luă ceasul din mână.

– Mă lași să ți-l pun eu? o întrebă. Apoi se încruntă. Ce s-a întâmplat? Nu-ți place?

– Este minunat, Anthony. Ți-am spus.

– Ai oftat, spuse el răutăcios.

– Da? Este adevărat că pentru un moment își dorise ca Anthony s-o sărute, să împlinească visul ascuns al Cenușăresei, pe care îl are orice fată. Visul cavalerului perfect care vine de nicăieri la ea. Lancelot. Romantism. Naivitate. Jack Drayton nu era prințul fermecător. Dimpotrivă, era genul de bărbat de care mamele protectoare își avertizau ficele. Nu că ar fi avut nevoie de un avertisment. Ea avea exemplul tatălui ei drept avertisment.

Relația cu Anthony era mai degrabă ceva care se baza pe încredere, interese comune, prietenie. Nu pe o pasiune fantezistă trecătoare. Știa ce se întâmplă cu astfel de relații care nu mergeau din prima. Apoi, în timp ce își puse cadoul cel scump la loc, se întrebă cum o să fie să împartă același pat cu Anthony, cum o să fie noaptea nunții lor. Se uită la ceafa lui în timp ce acesta se apleca asupra încheieturii mâinii ei. Ar dezbrăca-o, se întrebă ea, i-ar atinge trupul, ar face dragoste cu ea pasional și tandru? Sau ar dispărea în baie și s-ar întoarce îmbrăcat respectabil în pijama, iar ea l-ar aștepta în pat, cu lumina stinsă? Își trecu degetele peste buze, iar din subconștient îi apăru imaginea buzelor lui Jack peste ale ei și în

momentul acela realiză cum ar fi să fie iubită de el. Fără timp de gânduri. Numai senzații. Senzații intense și distrugătoare.

Se retrase brusc de lângă el.

– Mai bine am merge, spuse ea, întorcându-se pentru a-și ascunde acea fierbințeală care o trăda și care-i înroșise obrajii datorită acelor gânduri șocante. O să întârziem!

– Mai este timp. Nu ai de gând să-ți prinzi părul?

Se uită în oglindă. Purta ochelari de vedere și acum ochii ei căprui păreau mari și misterioși în contrast cu fața delicată. Părul ei o nunță mai calmă decât arămiul-roșcat al tatălui ei, îi înconjura fața cu o mulțime de cârlionți. Arăta altfel în seara asta. Ca și părul, nici ea nu era stăpână pe sine.

– Mi-ar lua prea mult timp. Apoi, pentru că răspunsese puțin cam aspru, se forță să zâmbească. Nu te superi, nu?

– Te arată cam tânără, obiectă el.

– Nu fi prostuț, Anthony. El o privi și ea se întrebă dacă l-a mai făcut cineva, până acum, prostuț. Trebui să facă față dorinței neașteptate de a chicoti. Am împlinit 24 de ani astăzi. Destul de bătrână, adăugă ea repede numai ca să-l împace. Fu ușurată când el îi răspunse cu un zâmbet.

O cură de două ore de Shotakovici o făcu să-i piară orice poftă de chicotit. La un moment dat chiar a încercat să se concentreze, dar muzica i se părea dificilă și în cele din urmă lăsă s-o copleșească. Dar în mintea ei, un alt gen de muzică începu să se contureze, o gamă lentă, suavă, cântată la un saxofon. Închise ochii și văzu două mâini puternice alunecând pe clape, felinarele din stradă luminând un păr negru ondulându-se peste gulerul de bumbac.

– Rosalind? Își deschise ochii o dată cu apluzele entuziasmate ale spectatorilor. Li se alătură, dar Anthony se apropie și murmură: Te simți bine?

– Doar o durere ușoară de cap. Am închis ochii. Mă tem că am ațipit pentru o clipă.

– Mă aștept să-ți fie foame. Presupun că n-ai avut timp să mănânci ceva când ai ajuns acasă. Spre deosebire de el, care cu siguranță era așteptat acasă de mama lui cu ceai și sandvișuri. Se întrebă în treacăt ce s-ar face el fără mama sa care avea grijă de toate. Tatălui ei, cu toate defectele sale, îi plăcea să gătească și nu s-ar fi așteptat niciodată să fie servit.

Unele din cele mai frumoase amintiri din copilărie erau legate de vremurile pe care le petreceau împreună în bucătărie gătind după rețetele lui preferate și complotând pentru a o surprinde pe mama ei. Pe atunci erau atât de apropiați.

*

*   *

După ce mâncă ceva la micul dejun, își aplică mai mult fard pe obraz ca de obicei și fu gata să înfrunte ziua. Părul îi era răsucit ferm într-un coc elegant, purta costumul ei favorit stil Chanel și o bluză crem simplă care completa imaginea, și deși își simțea picioarele ca de plumb, arăta ca o veritabilă tânără femeie de afaceri.

În cele din urmă se opri și ploaia și pe când descuia mașina, soarele încerca să treacă de nori, cu promisiunea că totul urma să revină la normal. Se urcă în mașină, întoarse

cheia în contact și apăsă pe ambreiaj. Piciorul ei însă nu prea ajungea. Rosalind se încruntă pentru un moment, neputând înțelege ce se întâmplă. Apoi realiză. Jack Drayton împinsese scaunul în spate.

Trase scaunul în față și foarte hotărâtă începu să se gândească la ziua care tocmai începuse. El apăruse ieri. Ce s-a întâmplat cu el n-o interesa. Urma să se căsătorească cu Anthony, se gândi Rosalind. În curând. Porni mașina în viteză deoarece avea o întâlnire matinală cu un potențial client care se gândea să închirieze apartamentul ei.

Își puse haina pe ea și traversă strada spre biroul ei unde găsi un pachet alb, cu numele ei pe el. Îl desfăcu și scoase bilețelul. Scrisul era hotărât și la obiect. Ca și bărbatul. Ca și mesajul. „Nu uita de întâlnirea noastră de la prânz, Rosie. 12:30 la vinărie. Jack.“e

Cum îndrăznea să creadă că se va duce să se întâlnească cu el, la vinărie? Pe deasupra avea alte planuri pentru prânz. Rupse biletul în două și îl aruncă în coșul de gunoi.

– Ce era aia? Anthony se apropiase în liniște, iar vocea lui o făcu să tresară vinovat.

– Nimic. Resturi de gunoi, spuse ea. El o privi atent.

– Mmm. Cum te simți în dimineața asta? Chiar trebuia să vii la serviciu? Încă mai ești palidă.

– Mă simt bine. Vorbesc serios, spuse ea, încercând să ignore tremuratul care dintr-o dată păru că-i afectează picioarele. Anthony dădu din cap aparent satisfăcut.

– Voi fi foarte ocupat în următoarele zile, dar ne vom vedea sâmbătă când vei veni s-o vizitezi pe mama. Putem să discutăm atunci despre aranjamentele de nuntă..

– Trebuie s-o anunț și pe mama care sunt aranjamentele, în timp util. Cred că ar trebui să fie ceva simplu.

– Nu-i nevoie s-o deranjezi pe mama ta. Vom face nunta acasă. El așteptă încuviințarea ei. Dacă nu ai nici o obiecție, adăugă repede când ea nu-i răspunse imediat.

– Voi discuta cu mama. Să văd ce zice și ea.

– Mama ta este o femeie extraordinară, Rosalind. Felul în care și-a revenit după ce tatăl tău a părăsit-o…

– N-a avut încotro. Nu era nimeni altcineva care s-o facă pentru ea.

– Exact. Dar timpul e cam scurt. Cred că mai bine ai lăsa totul în seama mamei mele. Ea este obișnuită cu recepțiile. Își drese vocea. Ei bine, trebuie să plec, altfel voi întârzia. Putem să discutăm despre asta sâmbătă. Vin să te iau pe la trei după masă.

– Nu este nevoie, spuse ea tăios. O să vin singură. Apoi deveni mai blândă pentru că știa că el avea intenți bune. Am câteva întâlniri sâmbătă și nu știu când scap. Va fi mai simplu dacă vin când pot, adăugă ea. Anthony se uită la ceas.

– Bine, ne vedem sâmbătă după-amiază. La revedere, Rosalind.

– La revedere, Anthony. Dar el deja traversase jumătate din birou. Rosalind se așeză în scaunul ei. Câteodată, se gândi ea, măcar din când în când, mi-ar plăcea să nu mai fie atât de formal. Ce se întâmpla dacă o săruta? Urmau să se căsătorească, pentru numele lui Dumnezeu. N-ar fi șocat pe nimeni.

Chiar și domnul Nightingale, cel mai în vârstă dintre parteneri își săruta soția. Poate că atunci când Anthony va

deveni partener cu drepturi depline, iar ea va avea părul puțin grizonat, o va săruta și el când va trece pe la biroul lui, după ce înainte ar fi mers la niște cumpărături. Se întâmpla, ceva ce ea nu înțelegea. Până ieri, se înțelegeau perfect în legătură cu orice lucru. Dintr-o dată începuse să-i găsească o vină în tot ce făcea. Ridică un plic și îl deschise. Emoții înaintea nunții. Asta trebuie să fie.

Începu să lucreze la mormanul de scrisori și dimineața trecu.

Sâmbătă dimineața verifică dacă anunțul este bine prezentat în ediția de weekend. Când se întoarse, pe birou găsi o listă de mesaje care să o țină ocupată până la masa de prânz.

– Mă duc să-mi iau un sandviș, Rosalind. Tu vrei ceva?

Își ridică privirea și zâmbi.

– Te agiți pentru mine mai mult decât mama, Julie. Vreau cu carne de vită și…cu pâine neagră.

– Îți aduc și un iaurt, nu mănâci suficient.

Cedă mulțumită. Secretara ei era doar cu câțiva ani mai mare, dar avea grijă de ea ca o cloșcă.

– Bună idee. Făcu o pauză. Presupun că nu ajungi pe lângă agenția de voiaj.

– Nu este nici o problemă. Ce dorești de acolo?

– Doar câteva broșuri. Nimic exotic. Telefonul sună și îl ridică automat, dându-și seama că în acel moment se întreba dacă nu cumva era Jack. Nu se dusese să se întâlnească cu el și nu voia ca el să sune și să-i trezească amintiri. Își retrase mâna. Poți să răspunzi tu pentru mine? Julie zâmbi.

– De cine te ferești?

– Vezi cine este.

Julie ridică receptorul și răspunse, apoi îl întinse Rosalindei, șoptindu-i conspirativ:

– Este…tânărul tău bărbat. Îi dădu telefonul și plecă. Rosalind privea telefonul de parcă ar fi mușcat-o și apoi puse nefericită receptorul la ureche.

– Da?

– Rosalind?

– Oh, Anthony. Cu ce pot să te ajut? Bătăile inimii ei reveniră la ritmul normal.

– Cu nimic. Doar că am fost rugat să particip la un turneu de golf sâmbătă după-amiază. Am anunțat-o pe mama, iar ea a spus să te anunț că oricum te aștepta și că trebuie să rămâi la cină. Vă veți ține companie una alteia și nu vei avea nimic altceva de făcut, nu-i așa?

Rosalind nu dorea în mod special să-și petreacă seara singură cu doamna Harlowe. Auzi clopoțelul de la intrare și își ridică ochii deasupra peretelui de sticlă care despărțea biroul ei de cel din față și cercetă dacă nu era cineva care să se ocupe de problemă.

Dar nu era cineva care să fie interesat de vreo casă. Jack Drayton se apropia rapid de colțul ei, hotărâre exprimată.

– Am s-o sun în seara asta, Anthony, spuse ea rapid. Chiar acum am o întâlnire. Și închise telefonul înainte ca el s-o întrebe „cu cine“.

Capitolul 3

– Bună Rosie!

Se uită la el.

– Nu-mi mai spune așa, zise ea scurt. Tatăl ei o striga mereu Rosie, și nu dorea să-și amintească de el.

– Cum preferi? Domnișoara Parry? Rose? Sau să-ți spun Rosalind pe acel ton posesiv pe care îl folosește Harlowe?

– Aș prefera dacă m-ai lăsa în pace, spuse ea, dar inima îi bătu puternic când el îi zâmbi. Pleacă, Jack Drayton!

– Știi foarte bine că nu vorbești serios. Te-am auzit bine spunându-i cuiva că ai o întâlnire, iar dacă mă refuzi acum, asta va face din tine o mincinoasă. Pe deasupra, trebuie să mănânci. O apucă de cot, ridicând-o de pe scaun și ignorându-i protestul și o împinse spre ușă într-o manieră care nu mai permitea nici un fel de obiecție.

În drum spre ieșire trecură pe lângă Julie.

– Ieși, Rosalind? întrebă aceasta surprinsă. Și cu astea ce faci? Avea în mâini punga ce conținea prânzul Rosalindei și broșurile de călătorie.

Jack îi luă Juliei pachetul înainte ca Rosalind să intervină. Preia tu mesajele domnișoarei Parry, îi dădu el instrucțiuni. Va lua masa de prânz cu mine. Julie o privi speriată pe Rosalind.

– În acest caz, nu mai aveți nevoie de astea. Și luă sandvișurile. Ce să-i transmit domnului Harlowe dacă sună? întrebă pe un ton dezaprobator.

– Sunt sigur că veți găsi ceva, spuse Jack zâmbind.

– Pentru numele lui Dumnezeu, vrei să n-o mai încurajezi? murmură Rosalind în timp ce el o conducea pe scări. Încep să cred că Anthony avea dreptate. Cred că trebuie să mă port puțin mai dur cu fetele astea. Se întoarse spre el. Și cu tine, adăugă ea.

– Oh. Eu sunt un caz fără speranță, răspunse el ferm, împingând-o mai departe. Nu este nimic în neregulă cu subordonații tăi. Poate ar trebui să nu-ți mai faci atâtea griji, Rosie.

– Ți-am spus să nu-mi mai zici așa, protestă ea încercând să-l îndepărteze. Apoi când cineva care trecu pe lângă ei se întoarse să-i privească lung, își coborî tonul vocii și șuieră: De ce nu mă lași în pace?

– Pentru că atunci când propun o întâlnire, Rosie, draga mea, mă aștept să fie dusă până la capăt.

– Nu sunt „draga ta“, iar noi nu aveam nici un fel de întâlnire. Mare tupeu ai avut să apari la birou. Dacă Anthony ar fi fost acolo…

– Dar nu era. Și în ceea ce te privește domnișoară Parry am mult tupeu. Mai înfruntă-mă o dată și vei vedea de ce sunt capabil.

Ea se opri și îl privi fix. Situația părea să scape de sub control.

– Ce? îi răspunse ea ridicându-și capul și înfruntându-l. Ce vei face?

– Ai putea să mă pui la încercare și vei vedea, Rosie. Dacă îndrăznești.

– Nu va mai exista o dată viitoare.

El îi eliberă mâna și deschise ușa barului.

– După tine.

– E de-a dreptul ridicol!

– Sunt de acord cu tine, lăsăm să pătrundă aerul rece. Intră!

– Nu… Dar șovăiala ei era însoțită și de furnicăturile entuziasmului. Îl considera pe Jack Drayton o enigmă și dorea să afle mai multe despre el. Era un bun muzician, părăsit de noroc poate, făcând tot ce putea pentru a câștiga niște bani. Ar fi putut să-l ajute. Se mai întâlnea din când în când cu prieteni de-ai tatălui său. Dacă l-ar fi rugat pe unul dintre ei să-l asculte... Convingându-se că ia prânzul cu Jack doar ca să-l ajute, Rosalind se opri din lupta ei cu inevitabilul și pătrunse în atmosfera caldă a barului.

– Ce vrei să bei? o întrebă el

– Un suc de fructe, te rog, spuse ea grijuliu. Apoi pentru că el zâmbi, adăugă: sunt cu mașina.

– Bineînțeles. El luă broșurile de vacanță din mâinile ei și trase un scaun pentru ea, de la una dintre măsuțele din colț.

– Nu putem sta la bar? Nu pot întârzia mult.

– Vei sta cât vreau eu, Rosie, spuse el ușor. În fond, n-ai de ce să te temi. Mi-ai spus că te simți atașată de arătosul domn Harlowe. Cum aș putea să fiu o amenințare pentru liniștea ta?

– Nu ești. Nu mă tem de tine. Vreau doar să mă lași în pace.

– Continuă să spui asta și chiar s-ar putea să începi să crezi, îi sugeră el cu o anumită insolență care îi opri respirația. Vrei un anumit suc de fructe, sau pot să aleg eu?

– De portocale, se repezi ea, apoi îmbujorată de impolitețea ei, adăugă repede: Te rog.

– De portocale să fie! confirmă el cu acel zâmbet enervant, bine cunoscut, și se îndreptă spre bar unde flirtă revoltător cu blonda care-l servi. Râdeau, iar Roslind simți dintr-o dată înțepătura a ceva care semăna cu gelozia unei fete abandonate la petrecere de prietenul ei pentru o companie mai plăcută. Își întoarse capul repede. Nu era treaba ei cu cine flirta. De fapt, ar trebui să-i fie recunoscătoare că nu era ea. Îi era recunoscătoare, își spuse și ridică una din broșurile de vacanță, începând să răsfoiască paginile, deși nu putea să spună ce era în acele pagini colorate.

– Planifici o vacanță, spuse Jack în timp ce-i puse băutura pe masă. Și el își luase tot suc de fructe, observă ea cu surprindere.

– De fapt luna de miere, spuse ea cu o anumită satisfacție. Gura lui se închise într-o grimasă și îi luă mâna.

– Dar nu ți-a dat nici un inel? ridică el din umeri. Ei bine, l-am avertizat.

– Dacă vrei să știi, am stabilit data nunții, în prima sâmbătă din mai. Voia să-și retragă mâna din atingerea caldă a degetelor lui, dar nu-i dădea drumul. Își aținti ochii asupra ei.

– Mai? Rosie, nu-mi vine să cred că ai de gând să te măriți cu cârpa aia. Banii nu reprezintă totul.

– Te ajută, spuse ea, căzând în plasă, și aproape că-i veni să-și muște limba pentru că fusese atât de naivă. O durea faptul că el o considera atât de superficială, însă era prea târziu să infirme acuzația. Pe deasupra, nu trebuia să se justifice în fața acestui bărbat. La urma urmei nu conta ce gândea despre ea.

– Mă voi căsători cu Anthony, spuse ea rigid. Nu fac promisiuni pe care nu sunt pregătită să le țin. Își schimbă atitudinea sub privirea lui scrutătoare și cinică. Ce s-a întâmplat cu tine aseară? îl întrebă ea, dorind să schimbe subiectul. Mă așteptam la serenade în fața restaurantului Michel.

– Ți-a fost dor de mine? Ochii lui păreau că descoperă profunzimile sufletului ei. Atunci îmi pare rău că n-am venit, dar dacă te-ai fi obosit să te uiți pe bancheta din spate, ai fi știut că mi-am lăsat saxofonul acolo. Am trecut azi de dimineață pe la tine ca să-l iau, dar mașina ta nu mai era. Tot timpul pleci la serviciu așa de devreme? Era foarte calm și o privea fix. Sau poate nu te întorseseși acasă după noaptea ta interesantă?

Ochii ei fulgerară furioși.

– Cum îndrăznești! Colțul buzei lui se ridică într-un zâmbet de satisfacție și în sfârșit îi eliberă mâna.

– Ce răspuns interesant, Rosie. Revelator. Acum hai să vedem dacă te pot ajuta în legătură cu luna de miere. Eu întotdeauna visez la Oceanul Indian. Nisip, mare și nuci de cocos. Ce părere ai?

Îl ignoră, furioasă pe sine pentru că i-a căzut în plasă.

– Am venit mai devreme acasă pentru că am avut o durere de cap îngrozitoare, spuse ea.

– Oare de ce? Prea mult Șostakovici sau prea mult Anthony Harlowe. Era clar că nu aștepta vreun răspuns, întrucât imediat își îndreptă atenția spre broșurile de călătorie. Ei bine, Rosie? o îndemnă el. Unde să fie?

– Ți-am spus să nu-mi mai zici așa.

– Eviți întrebarea, Rosie.

– Ești imposibil!

– Nu. Nu sunt, spuse el adoptând o expresie jignită care n-o păcăli pe Rosie nici măcar un minut. În general mi se spune că sunt o persoană foarte rezonabilă. Dar văd că nu ești nerăbdătoare să discuți despre luna de miere. Dacă insiști să ți-o petreci cu Harlowe, eu nu pot înțelege de ce. Apoi îi arătă tăblița din fața barului. Ce vrei să mănânci?

– Nu-mi este foame. Pe deasupra, aici este prea scump pentru… se opri, dintr-o dată rușinată.

– Pentru ce? întrebă el, apoi rânji. Pentru băiatul care sărută, îi sugeră el. Ea se fâstâci.

– N-am spus asta.

– Nu cu voce tare. Un moment o privi cu atenție și ea crezu că-i va spune ceva important. Dar el continuă: mielul cu rozmarin este foarte bun.

– Vii des aici, nu-i așa? i-o trânti Rosalind.

– N-am stat atât de mult în Melchester încât să merg regulat undeva. Colțurile gurii lui se ridicară într-un zâmbet care o tachina. Poate îmi recomanzi și mie un loc bun pentru cerșit. Rosalind simți cum explodează și se înroși.

– Este de-a dreptul ridicol!

– Ușor, Rosalind. Nu cred că vrei să atragi atenția asupra ta, nu-i așa?

Pentru un moment se pierdură unul în ochii celuilalt, până când ea își coborî genele.

– Ar trebui să păstrezi ceva bani, murmură ea afundându-se în scaunul ei. El zâmbi din nou. Grija ei pentru situația lui financiară îl amuza.

– Chiar ar trebui? Pentru ce?

– Pentru chirie, de exemplu, sugeră ea. Nu poți trăi de pe o zi pe alta.

– Chiar așa? Părea interesat. Abia aștept să-mi spui, de ce nu?

– Ești iresponsabil, Jack Drayton. Ți-a mai spus cineva asta?

– Ah, Rosie, lipsa mea de responsabilitate face parte din farmecul meu, spuse el cu un aer inocent. Dar din moment ce nu plătesc chirie, poți să mănânci cu conștiința împăcată. Acum, ce dorești să comanzi?

– Nu plătești… Se lăsă pe spate în scaunul ei. Vrei să spui că dormi ghemuit pe undeva? îl întrebă ea îngrijorată.

Pentru o clipă ochii lui avură o sclipire între umor și exasperare. Umorul câștigă. Se apropie și-i luă mâna într-a lui.

– Te-ar deranja? De data asta ea se strădui din răsputeri să se elibereze, dar degetele lui puternice o ţineau ferm. Când o apropie suficient de mult încât să vadă şi cum pupilele ei se dilataseră la atingerea lui, destul de aproape încât să-i poată şopti orice şi numai ei doi să audă, îi vorbi din nou. Puţin cam aspru. Dacă ţi-aş spune că dorm sub cerul rece şi înstelat al iernii, draga mea Rosie, m-ai lua acasă şi m-ai băga sub plapuma ta?

Rosalind simţi vârtejul periculos al farmecului lui, sclipirea din ochii lui care o făcea să-şi piardă controlul. Ea ştia cât de uşor era să spună da. Cât de necesar era să spună nu. Convingător. Era timpul să abordeze o altă tactică.

Îi răspunse zâmbind uşor, într-o doară, coborând genele dintr-o dată, copiind o tehnică pe care ea şi Sarah obişnuiau s-o exerseze în oglindă, ore întregi când erau în liceu, şi o văzuse pe prietena ei folosind-o de multe ori pentru a cuceri pe vreun bărbat. Rosalind nu încercase niciodată această tehnică, până acum. Şi chiar dacă buzele îi tremurau puţin şi totul nu fusese doar pură prefăcătorie, simţi totuşi un sentiment aproape ironic de veselie când auzi respiraţia sacadată a lui Jack, care o avertiză că îşi atinsese scopul.

– Ei, dragul meu Jack, mă tem că în situaţia de faţă trebuie să te trimit la cea mai apropiată organizaţie a Armatei Salvării şi să te las pe mâna lor.

Pentru un moment rămaseră suspendaţi într-un loc la milioane de mile distanţă în spaţiu şi timp de bar. Apoi Jack rupse vraja.

– Chiar aşa? întrebă el râzând uşor. Vom vedea noi, dulce Rosie. Vom vedea.

Respirația ei se opri în timp ce ochii lui o țineau captivă. Încercă să vorbească dar nu găsea nici un cuvânt potrivit ca să-i demonstreze cât de mult se înșelase. Se priveau, cu capetele despărțite de numai câțiva centimetri, într-o confruntare tăcută în care Rosalind se lupta disperată să-și controleze sentimentele.

Apoi, ca și cum el văzuse tot ceea ce voise să vadă, îi eliberă mâna și se trase la loc. Dacă ea s-ar fi aflat atunci în picioare, ar fi plecat imediat. Dar oasele ei parcă se înmuiaseră și își umezi buzele uscate cu o înghițitură de suc de portocale și nu mai protestă când Jack comandă pentru ea.

După ce ospătarul se îndepărtă, el își îndreptă atenția spre broșurile de vacanță ce stăteau pe masă în fața lui.

– Acum să trecem la afaceri. Unde vrei să mergi în luna de miere?

– Nu ne-am hotărât încă, spuse ea găsind subiectul stânjenitor.

– Nu mă interesează unde „ați“ vrea. Unde ai vrea tu să mergi? Ea înghiți cu dificultate.

– Eu mă gândeam că… în Italia.

– Italia! El căută printre broșuri. Vrei să vizitezi Roma antică? îi sugeră el râzând. Marea galerie de artă de la Florența? Comorile Veneției? O lună de miere foarte amuzantă. Nu cred că mintea lui Harlowe o să se concentreze asupra arhitecturii, nu-i așa? Apoi el privi în sus. Sau tu speri că se va concentra? Ea roși puternic, iar el începu să răsfoiască paginile unei broșuri care se afla în fața lui, cu imagini ale Romei și orașului Pompei. Acesta este planul? Să porți bietul suflet bătrân printre ruine?

– Anthony nu este bătrân. Își dorea ca podeaua, să se deschidă pur și simplu și s-o înghită pe loc. De ce îmi faci toate astea? întrebă ea răgușit.

– Anthony Harlowe este tipul de copil născut la bătrânețe. Iar eu nu-ți fac nimic. Tu îți faci, cu mâna ta. De ce nu recunoști că ai făcut o greșeală, înainte să fie prea târziu? Ea își ridică ochii.

– Te înșeli, Jack. N-am făcut nici o greșeală. Mă căsătoresc cu Anthony deoarece este exact ce îmi doresc.

– Nu mă îndoiesc de asta, îi răspunse el în timp ce ochii lui încremeniră asupra ei. De fapt, sunt sigur că este o partidă bună. Ai putea să nu mai muncești deloc tot restul vieții. El o provoca. S-ar putea să-ți dorești să te măriți cu el, Rosie. Dar nu este același lucru cu a te mărita cu el din dragoste. Știu că nu-l iubești. Și cu siguranță nici el nu este îndrăgostit de tine, pentru că ar fi făcut ceva în legătură cu acest lucru până acum.

– Dragoste? Mama ei fusese îndrăgostită. Și nu s-a plâns niciodată, n-a arătat niciodată cât de mult a durut-o plecarea soțului ei. Dar Rose îndurase prea multă suferință ca să aibă idee ce este dragostea. Cred că tu confunzi sentimentul cu sexul.

– Chiar așa? Degetele lui îi apucară bărbia și-i întoarseră fața spre el. Sincer, Rosie, nu cred că eu sunt cel confuz. Mâncarea lor tocmai fusese adusă, forțându-i să se despartă, iar Rose se prefăcu a acorda toată atenția prânzului ei, în timp ce Jack schimbă subiectul. Povestește-mi despre tine. Despre familia ta.

Își ridică privirea de la mielul pe care el îl comandase, și îl văzu pe Jack foarte atent.

– Nu prea am avut familie, spuse ea, șovăind că se expunea. O am doar pe mama.

– Ce s-a întâmplat cu tatăl tău? întrebă el prostește.

– Nu am tată. Tonul ei indica faptul că nu dorea să discute despre acest subiect, dar Jack insistă.

– Ce vrei să spui?

– S-a săturat să fie un adult responsabil și a plecat. Neseriozitatea spuselor ei era o încercare de a masca durerea pe care o simțea. Dar văzând privirea preocupată a lui Jack, încercă să-i explice. A fost profesor de muzică. În timpul liber cânta jazz la pian. S-a hotărât că viața de cuplu, a fi soț, a… Își închise ochii repede și inspiră… A fi tată nu era la fel de distractiv precum cântatul prin cluburi, la fel de fel de festivaluri. Se scutură, incapabilă să continue. Se putea observa o urmă de îngrijorare în ochii lui, dar în cele din urmă Jack nu-i spuse că-i pare rău, lucru pentru care Rose îi fu recunoscătoare. Ajunsese la un pas de a-i destăinui dureroasul abandon al tatălui ei. Era bucuroasă să schimbe subiectul. Mă gândeam…dacă vrei să lucrezi… El nu spuse nimic, așteptând politicos sugestiile ei. Aș putea să vorbesc cu Mike Noble. El este proprietarul clubului de jazz, este un vechi prieten de-al tatei. Sunt sigură că dacă-l rog, ar fi de acord să te duci la o probă.

– De ce faci asta pentru mine, Rosie? În sfârșit o întrebare care i se păru ușoară.

– Pentru că ești bun, Jack, spuse ea ușurată. Chiar foarte bun. Detest să văd atâtea talente irosite.

– Nu este irosit. Cânt din plăcere, Rosie și pentru prietenii mei. Aș cânta pentru tine oricând mi-ai cere.

– Atunci du-te la Mike, îl îndemnă ea.

Părea amuzat de grija ei.

– Arăt eu ca și cum aș avea nevoie de o slujbă?

– Nu. Adevărul este că nu părea să aibă nevoie. Ești prea bun ca să-ți pierzi timpul cu… Se îmbujoră furioasă… Ocupația ta actuală.

– Chiar așa? Jack Drayton o privi gânditor un moment, apoi dădu din cap ca și cum ar fi ajuns la o concluzie. Foarte bine. Dar voi cânta numai dacă-mi promiți că vei veni să mă asculți. Ea începu să protesteze, dar el își puse mâna peste a ei și o opri. Este singura mea condiție și nu este deschisă pentru negocieri. Apoi ea privi spre el și avu de înfruntat ochii lui albaștri. Promite-mi! insistă el.

– Îți promit. N-o să fie greu. Îl sun pe Mike în după-amiaza asta. Ai un număr de telefon unde poți fi găsit?

– De când au telefoane în ghetouri? o tachină el. Ne vedem mâine la prânz, aici.

– Nu. Deja cedase mai mult decât trebuia și găsi puterea de a fi fermă. Nu mai iau prâzul cu tine.

– Din cauza lui Anthony?

– Dacă situația ar fi fost invers, nu ai fost prea fericit.

– Dacă împrejurările ar fi fost inversate, draga mea Rosie, n-aș fi ezitat să-i rup capul.

Ea îl văzu pe Jack zâmbind. O tachina. Dar realiză cât de mult se relaxase în compania lui.

– Deci trebuie să fim siguri că ție nu ți se va întâmpla niciodată, Jack. Găsesc că ar fi dificil să cânți la saxofon fără cap, spuse ea cu dezinvoltură forțată. Sună-mă la birou mâine dimineață și te voi anunța dacă am reușit să aranjez ceva. Îi

scrise numărul pe unul din colțurile unei broșuri de vacanță și i-l dădu. Mulțumesc pentru prânz. Se ridică și-i întinse mâna.

– Te conduc înapoi la birou.

– Nu, Jack. Te rog, rămâi aici până plec eu. Nu așteptă răspunsul lui, pur și simplu se întoarse și plecă repede, refuzând să se uite în urmă, chiar dacă își dădu seama că și-ar fi dorit asta.

Telefonă la clubul de jazz imediat. Voia să-l scoată pe Jack Drayton din minte, și își spuse că cu cât își îndeplinea promisiunea mai repede, cu atât șansele să-l uite erau mai mari. Mike era surprins dar mulțumit s-o audă, și când Rosalind îi explică de ce l-a sunat, el începu să râdă, întrebând-o dacă protejatul era prietenul ei și fără să-i aștepte răspunsul, îi spuse că era plăcerea lui să-l asculte pe Jack oricând va trece pe acolo. Bucuroasă că fusese atât de ușor, Rosalind se cufundă în munca ei.

Era destul de târziu când plecă de la serviciu. Afară era frig și întuneric și, când își găsi mașina, era ușor speriată datorită faptului că parcarea era pustie și întunecată.

Se grăbi spre mașină și își scoase cheia din geantă, dar înainte s-o introducă în broască observă cum o siluetă întunecată se desprinde din umbră și se îndreaptă spre ea. Încercă să strige dar realiză că era incapabilă să scoată vreun sunet, gâtul o strângea, limba îi era ca de lemn.

– Este târziu, Rosie. Recuperezi prânzul prelungit? Jack îi luă cheile din mâinile încremenite și deschise ușa mașinii.

– Să te ia naiba, Jack Drayton! protestă ea după ce își recăpătă vocea. M-ai speriat de moarte.

– Bun. N-ar trebui să umbli de una singură prin parcare atât de târziu și poți să-i spui prețiosului tău domn Harlowe că eu am spus asta. Era chiar furios, își dădu ea seama puțin șocată.

– N-am de ales. Sunt o fată care lucrează, Jack.

– Este trecut de ora opt, pentru numele lui Dumnezeu. Ce e cu omul ăsta, este paznic de sclavi?

– Sunt directoare de filială. Nu am nevoie de nimeni să mă conducă. Am rămas puțin în urmă și am avut multe de recuperat pe ziua de azi. Și ai dreptate, spuse ea scurt. Prânzul prelungit nu m-a ajutat. Adevărul era că ea nu realizase cât de târziu este, dar oricum asta nu era treaba lui și chiar îi comunică acest lucru. De ce ești aici? îl chestionă ea încercând să-și recupereze cheile.

– Din două motive, spuse el și în același timp strecură cheile în buzunarul lui. Acesta este primul. Întinse mâinile spre ea și o prinse de umeri, iar înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplă, înainte să poată protesta, gura lui se lipi de a ei.

Pentru un moment rămase încremenită din cauza șocului, dar buzele lui erau calde, dulci și stăruitoare în timp ce o săruta și își încolăcise brațele puternice în jurul ei, ținând-o aproape de el, astfel încât la un moment dat Rosalind realiză că îi răspundea fără să se gândească la consecințe. Buzele ei se deschiseră sub atingerea ușoară a limbii lui, fără nici o reținere.

Nu avea nici cea mai vagă idee despre cât timp stătuseră așa, dar când în cele din urmă el întrerupse sărutul pentru a o privi cu ochii plini de dorința acelui moment, Rosalind simți un fior de neliniște în piept.

Erau singuri într-un loc izolat. Se lăsase atrasă de farmecul lui, dar aici, în parcarea aproape goală, era la mâna lui. Nu era nimeni care s-o audă dacă ar fi strigat după ajutor… Un scâncet moale îi ieși de pe buze.

– Ce s-a întâmplat, Rosie? Ți-ai amintit dintr-o dată de Anthony?

– Eu… nu… te rog, lasă-mă să plec.

El păru că recunoaște o urmă de panică în vocea ei și imediat îi dădu drumul, deschizând portiera mașinii cu o mișcare ușoară. Ea încercă să închidă ușa mașinii, dar el o prinse, împiedicând-o să plece, cu o față gravă.

– Cam târziu să iei în considerare învățătura „să nu ai niciodată încredere în străini“, Rosie. Primele impresii sunt câteodată înșelătoare. Nu toți sunt exact ceea ce par.

– Nu, Jack, spuse ea cu un regret sincer. Nu vreau să mă joc cu focul.

– Ar trebui să știi că, o dată atrasă de lumină, draga mea Rosie, o molie nu mai poate scăpa.

Încă mai simțea pe limbă gustul buzelor lui, dulci ca nectarul. Însă aripile ei deja se pârliseră sub fierbințeala pasiunii acestui bărbat, iar el avea dreptate. Se afla în pericolul de moarte de a fi prinsă în capcană.

– În acest caz, spuse ea în șoaptă, trebuie să-ți dovedesc contrariul.

– Doar pentru că am ales să te las să pleci. Deschise portiera din spate și își recuperă saxofonul de pe bancheta din spate. Printre altele, și pentru asta am venit.

– Oh, spuse ea simțindu-se puțin prost. Puteai să treci pe la birou după-amiază. Ți-aș fi dat cheile de la mașină.

– După-amiaza mea a fost dedicată întâlnirilor de afaceri, spuse el zâmbind puțin la sclipirea periculoasă din ochii ei. Când am trecut pe la tine pe acasă, fata cu care stai mi-a spus că s-ar putea să lucrezi până târziu. Am sunat la soneria de la biroul tău, dar nu mi-a răspuns nimeni.

– Oamenii întotdeauna sună la sonerie dacă văd lumina aprinsă. Se pare că îi amuză. Îmi pare rău că te-am făcut să-ți pierzi timpul, spuse ea scurt. Apoi se îmblânzi. Uite, l-am sunat pe Mike la club. Poți să te duci când vrei pentru o probă.

– De ce nu mergem acum? îi sugeră el. Apoi am putea să…

– Nu, mulțumesc, spuse ea ferm. Am spus că trec să te ascult după ce obții slujba. Cred că trebuie ca totul să rămână așa.

Jack aștepta ca ea să plece, în timp ce un zâmbet îi apăru pe buzele lui cărnoase. Ea își băgă mâinile în buzunar după chei, realizând de ce râdea Jack. El zdrăngănea cheile pe vârful degetelor. Rosalind coborî geamul și întinse mâna după ele.

– Foarte amuzant.

Dar el nu făcu nici o mișcare pentru a-i înapoia cheile.

– Chiar vreau să vii cu mine acum.

– Nu este deloc amuzant, Jack. Cheile mele, te rog.

– Îmi pare rău.

– Nu e drept, protestă ea.

– Știu. Dar nu am nici o intenție să joc corect, îi replică el. Și ce poți face în legătură cu asta, domnișoară Parry?

Capitolul 4

Rosalind se uită la Jack un moment, apoi se întoarse și deschise torpedoul de unde scoase cheile de rezervă. Porni mașina și o întoarse în parcare până ajunse lângă el din nou.

– Asta am de gând să fac! Poate că îmi vei înapoia acum cheile?

El râdea. Era un râs molipsitor, și în pofida celor întâmplate, Rose zâmbi și ea ca răspuns. Jack aruncă cheile în aer, le prinse și i le dădu cu o ușoară înclinare a capului.

– Știi, Rosie, spuse el. Cred că o să-mi placă jocul ăsta.

– Ce joc?

– Să-l numim vânătoarea provocatoare. Cred că o să-ți placă și ție.

– Mă îndoiesc, îi răspunse, furioasă pe sine pentru că pusese o astfel de întrebare stupidă.

– Așteaptă și vei vedea. Și acestea fiind spuse el se întoarse și dispăru în întuneric.

De îndată ce ajunse acasă, Sarah se năpusti asupra ei.

– Cine este tipul?

Rose o privi și realiză că nu-i va da pace până nu va afla toate amănuntele.

– Este o pacoste, Sarah. Un arogant. O pacoste de saxofonist!

– Povestește-mi mai multe!

– Este… A apărut ieri în birou, cântându-mi La Mulți Ani, și de atunci nu mai pot să scap de el.

– Și chiar vrei să scapi de el? întrebă Sarah surprinsă.

– Lui Anthony nu prea i-a convenit.

– Cui îi pasă ce crede Anthony? Apoi se scutură. Poate tu știi mai bine. Dar dacă te vei decide vreodată să-mi trimiți pe cineva ca el, fii bună și trimite-l pe el. Te rog!

– Am să țin minte, spuse Rose relaxându-se puțin. Sarah îi aduse o cană de cafea.

– Și? Te-a…?

– Ce?

– Sărutat, prostuțo?

– Da, Sarah. M-a sărutat, prostuțo, spuse Rosalind amuzată de privirea surprinsă a prietenei sale. Și înainte de a mă întreba, recunosc că a fost chiar o experiență plăcută. Sorbi din cafea. Am luat prânzul cu el astăzi. Sarah era uimită.

– Nu-i de mirare că Anthony nu este mulțumit.

– El nu știe. Nu știe de prânzul de azi.

– Foarte înțelept. Când ai de gând să-l mai vezi?

Rose oftă.

– Mi-aș dori să spun că niciodată, dar sinceră să fiu, nu sunt prea sigură de asta. Se ridică în picioare. Iau cana în baie. Simt nevoia să fac o baie.

– Plec, până ieși tu. Vine să mă ia Matt. Rămân acolo la noapte.

– Ar cam fi vremea ca voi doi să vă căsătoriți.

– Poate. Poate dacă tu te măriți cu Anthony, l-aș putea ruga să se mute aici.

– Nu dacă, Sarah. În prima săptămână a lunii mai. Spune-i să înceapă să-și împacheteze lucrurile.

Rose se așeză în cadă și încercă să uite de Jack Drayton, însumând în minte lucrurile pe care trebuia să le facă în următoarele zile. În capul listei se afla telefonul pe care trebuia să i-l dea mamei sale pentru a o anunța că ea și Anthony stabiliseră în sfârșit data nunții. Cel puțin ea nu se va opune.

După experiența nefericită, mama ei înțelesese acele calități care făceau din Anthony un soț bun. Lui îi plăcea stabilitatea, era de încredere. Nu și-ar fi pierdut nopțile cântând la pian. El n-ar fi plecat și n-ar fi părăsit-o fără nici un cuvânt.

Din fundul căzii îl auzi pe Matt sosind și, după o serie de râsete, îndepărtându-se cu Sarah care îi strigă un „la revedere“ trântind ușa în urma ei.

Apa începuse să se răcească, forțând-o să iasă; se înfășură într-un prosop și decise să se ducă în bucătărie să-și pregătească niște pâine prăjită pe care s-o mănânce în pat.

– Îmi place părul tău cum este acum. Ea se afla la jumătatea drumului înspre bucătărie când sunetul vocii lui o făcu să se oprească brusc. Nevenindu-i să creadă, se uită spre spătarul vechiului fotoliu de paie din fața șemineului. Urechile n-o înșelaseră. Jack Drayton se ivi de după scaun. Sarah m-a lăsat să intru, spuse el. Simpatică fată.

– Mă bucur că gândești așa, pentru că s-ar putea să aibă nevoie urgentă de altă locuință, doar dacă nu cumva ai un motiv serios pentru care mi-ai invadat intimitatea.

– Te-aș fi deranjat eu dacă nu aș fi avut un motiv întemeiat, dragă Rosie? Ochii lui coborâră în jos spre scobitura gâtului ei și se opriră acolo unde sânii ei se întrezăreau prin prosop. Conștiincioasă își strânse prosopul mai tare.

– Ei? Ce este?

Jack se ridică în picioare și se îndreptă spre ea.

– Ai spus că o să vii să mă asculți cântând. Se uită la ceas. Și va trebui să te grăbești să te îmbraci, altfel voi întârzia. Începusem să cred că va trebui să te scot personal din cadă.

– Mike ți-a dat o șansă?

– Cineva l-a sunat să-l anunțe că este răcit, se pare. Virusul ăsta dă târcoale pe aici.

– Mă bucur pentru tine, Jack, nu pot veni cu tine în seara asta. E târziu și mâine am de lucru.

– Cum se face că știam că vei spune asta? zâmbi el ușor. Lasă-mă să te citez, Rosie. „Nu fac promisiuni pe care nu sunt pregătită să le țin“. Cred că am înțeles bine?

– Da. Cuvânt cu cuvânt. Știu că ți-am promis, dar…

– Dar crezi că lui Anthony nu i-ar plăcea ca tu să mergi? Un zâmbet strâmb îi apăru pe buze.

– Nu gândesc așa, Jack. Știu asta.

– Atunci nimic nu s-a schimbat, spuse el. Ar fi trebuit să ții cont de acest aspect când ai făcut promisiunea. Ea nu răspunse. Jack se apropie la un pas de ea. Îți propun un târg, vrei?

– Un târg? Nu înțeleg?

– Este foarte simplu. Dacă renunți la promisiunea de a te căsători cu Anthony, voi fi fericit să te eliberez de promisiunea pe care mi-ai făcut-o. Vârfurile degetelor lui se ridicară și îi atinseră obrazul fin. Voi merge mai departe, Rosie. Voi sta și te voi băga eu în pat. Degetele lui coborâră pe linia feței. Ea îl pocni peste mână și-l prinse de încheietură.

– La ce oră spuneai că trebuie să fii la club?

– N-am spus. Dar nu ți-a trebuit mult timp să te răzgândești. Ignoră mâna ei care îl oprise și, fără efort, continuă să traseze o linie de foc cu vârful degetului până spre marginea prosopului. Ea se lăsă copleșită de plăcerea senzuală a acelui moment, în timp ce sfârcurile sale înfierbântate se întăreau la atingerile lui.

– Mai bine mă duc să mă îmbrac, spuse ea, gâtuită parcă.

– Da, Rosie, murmură el, eliberând-o. Cred că așa este mai bine. Se dădu un pas în spate și se întoarse. Și dacă ai putea să te îmbraci mai iute, aș aprecia asta. Se presupune că o să cânt peste 20 de minute.

Viteza cu care se îmbrăcă o împiedică să gândească, și pentru asta îi era recunoscătoare. Abia avusese timp să se gândească cu ce să se îmbrace, doar că pe tot ce punea mâna i se părea nepotrivit pentru un club de jazz. Disperată, făcu un raid prin garderoba lui Sarah, de unde apucă o pereche de pantaloni negri pe care-i acoperi cu o cămașă largă și strălucitoare de mătase. De fapt vina era a Sarei.

Își pieptănă părul, petrecu două minute pentru a se machia și trebui să se mulțumească cu rezultatul. Nu mai avea

timp. Se opri în ușa dormitorului și se uită înapoi în oglindă. Nu, era mai mult decât mulțumită. Și zâmbi. Îi promisese lui Jack că-l va susține, și așa va face. Nu era supărată că îi forțase mâna. Fiorul de emoție care-i strângea stomacul era o dovadă suficientă că nu avea nevoie să fie convinsă. Iar urma de vină pe care o simțea deoarece aștepta cu nerăbdare să-l asculte cântând, dispăruse. Nu făcea nimic rău, pentru a se simți vinovată.

Ochii lui Jack se micșorară când ea reapăru în sufragerie.

– Ei, îl întrebă ea, ai de gând să rămâi acolo, Jack Drayton? Credeam că te grăbești! Își aruncă un șal gros în jurul gâtului. Mergem?

– Da. Ar fi mai bine.

Mâna îi era lipită de spatele ei, caldă și posesivă, în timp ce o călăuzea înspre mașina sport, parcată lângă refugiu.

– Mașina asta este a ta? întrebă ea neîncrezătoare.

– Îți este greu să crezi că sunt posesorul unui Ferrari? întrebă el fără milă.

– E greu de crezut că tu câștigi suficient din sărutat încât să-ți permiți să plătești și asigurarea, replică ea ascuțit.

– Atunci poate ar trebui să te gândești la posibilitatea că nu mă opresc numai la sărutări, îi sugeră el. Fața lui nu trăda nici o emoție. Ea se încruntă.

– Nu…? Apoi se îmbujoră intens când realiză ce îi sugera el. Oh!

Privirea lui o avertiză în legătură cu continuarea acestui subiect. Apoi îi deschise portiera și ea se lăsă pe spate pe pielea neagră. Își drese vocea. Nu putea să abandoneze subiectul.

– Acesta este onorariul pe care în mod normal…? Se opri, dându-și seama că era o întrebare pe care nu putea s-o rostească.

– De ce nu mă pui la încercare, și apoi o să poți trage singură concluzia? se oferi el.

– Credeam că te grăbești? îl opri ea.

– Sunt unele lucruri cu care mai bine este să nu te grăbești. Însă pornise mașina și se întoarse spre ea. Ești gata?

– Ai o mașină frumoasă, spuse ea repede, simțind nevoia unui comentariu. Nu ți-ai dori să mergi pe jos?

– Când mă satur de viteză, Rosie, o iau pe jos. Intrăm? Ajunseseră la clubul de jazz.

O instală la o masă din fața scenei și se duse să aducă niște băuturi, iar ea începu să se uite împrejur. Trecuse mult timp de când nu mai fusese pe acolo și atmosfera posomorâtă o surprinse. Părea ca un local aproape de faliment, iar asta o întristă. Își îndreptă atenția spre grupul de pe scenă, un cvartet care acompania o fată cu voce răgușită. Jack se așeză lângă ea și își puse mâna pe spătarul scaunului ei, uitându-se la fată.

– E bună, șopti Rose.

– E prea tânără pentru cântecul ăsta. În câțiva ani, dacă se ocupă serios, va fi minunată. Numărul se încheie iar fata părăsi scena. Mike Noble apăru pentru a prezenta un invitat. Cu un minut înainte de a-i rosti numele, ea realiză că vorbea despre Jack.

– Trebuie să mă duc, iubito. Ne vedem mai târziu. Fugi rapid spre scenă, în aplauzele politicoase ale celor de la

mese. Își luă saxofonul și se rezemă de un scaun, o siluetă îmbrăcată toată în negru, scoasă în evidență de un reflector. Pentru un moment privi spre auditoriu, până se făcu liniște. Apoi ridică instrumentul la buze și începu să cânte. La un moment dat, în timpul spectacolului, Mike veni lângă ea. După ce se stinse și ultima notă, Rose se întoarse spre el și zâmbi.

– Prietenul tău e foarte bun, Rosie, spuse el pe când Jack părăsea scena în aplauze. Poți să-l rogi să mai vină? M-aș putea retrage liniștit.

– Să te retragi…ce vrei să spui? Pleci?

– Banca m-a invitat să plec. Se lăsă pe spate în fotoliu. Pierd bani de ceva vreme. Am primit o ofertă din partea cuiva care vrea să deschidă un bar cu jocuri electronice. Și cred că e mai bine s-o accept înainte de a pierde totul.

– Bună, Mike. Pot să-ți ofer ceva de băut? îl întrerupse Jack.

– Nu, mulțumesc, eu ar trebui să-ți fac cinste. Chiar o întrebam pe Rosie dacă poate să te roage să mai vii. Am putea strânge un public decent pentru tine, cu puțină reclamă înainte.

– Ascultă, Mike, am trecut prin atâtea pentru a o convinge să iasă cu mine în seara asta… Ochii lui spuneau că glumește, dar în vocea lui se simțea o urmă de avertisment. Mike privi spre el și zâmbi.

– Acum plec, dar să nu crezi că mă dau bătut. Pa, Rosie. Mă bucur că te-am văzut.

– Mulțumesc, Mike. Cuvintele ei erau pline de afecțiune și Mike încuviință din cap.

– Oricând.

Rosalind se juca cu paharul.

– Ai fost foarte bun. Avu impresia că el nu prea era interesat de părerile ei despre felul cum cântase. Mike a fost impresionat, aș putea spune. Ce ai de gând să faci în legătură cu oferta lui? Chiar dacă clubul se va închide, te-ar putea ajuta să te duci și la alte audiții.

– Ar putea? întrebă el. Atunci sunt tentat să accept.

– Știi la ce mă refer.

– Da, știu la ce te referi. Dar nu am de gând să fac ceva în legătură cu asta până nu dansez cu tine. Se ridică în picioare și-i întinse mâna. Rosalind nu se mișcă.

– Nu mă poți obliga la nesfârșit să fac ceea ce îți dorești tu, Jack.

– Bine, hai s-o luăm pas cu pas, da? Și pe deasupra, ar fi păcat să irosim restul serii.

– Seara s-a terminat, Jack. De obicei la ora asta sunt în pat, dormind.

– Dacă oferi asta drept alternativă, s-ar putea să mă răzgândesc în legătură cu dansul. Ea simți cum se înroșește toată și fără îndoială el vorbea serios. Acum nu se mai simțea amenințată. În pofida insistenței lui obositoare, ea simțea că nu ar fi dus-o niciodată acolo unde nu ar fi vrut să meargă. Problema era că o dată aflată în brațele lui, ar fi fost mai mult decât fericită să meargă oriunde ar fi dorit el s-o ducă. Gândul era mai degrabă șocant.

– Ești incorigibil! se rățoi ea.

– Alte complimente?

Ea se ridică, iar el o conduse spre ringul de dans o luă în brațe. Însă ringul era prea mic. O trase lângă el și se legănau simplu, precum celelalte cupluri, pe ritmurile unui clarinet dulce. Ea încercă să se concentreze la muzică, dar căldura trupului lui apăsat pe al ei, atingerea mușchilor puternici de sub cămașa lui subțire, bătăile puternice ale inimii lui chiar lângă pieptul ei, o introduseră într-un cerc vrăjit.

– Rosie? Își înălță capul de pe umărul lui. Cred că mai bine te duc acasă. Se uită la ceas. Era trecut de ora unu, însă nu ora îi produse un fior brusc. Ceasul pe care i-l dăruise Anthony era de vină. Ieri. Iar acum stătea în brațele unui alt bărbat ca și cum n-ar mai fi existat ziua de mâine.

Se îndepărtă brusc de Jack și se grăbi înapoi la scaunul ei, se înfășură în șal și apucă în grabă geanta, bâjbâind în întuneric astfel încât îi căzură ochelarii pe podea și în timp ce dădu să-i ridice, Jack se aplecă și el.

– Ce s-a întâmplat?

– Știi bine ce s-a întâmplat, spuse ea înverșunată. N-ar trebui să fiu aici.

O ajută să se ridice, ținând-o de cot. Ochii lui surâzători deveniră dintr-o dată sălbatici.

– Poate ar fi mai bine să te gândești serios unde ai dori să fii. S-ar putea să plătești un preț prea mare pentru securitate, Rosie.

Ea nici măcar nu se mai sinchisea să-i răspundă, se eliberă din strânsoarea lui și se îndreptă rapid spre ieșire. Clubul era aproape gol, pe punctul de închidere. El îi deschise portiera fără nici un cuvânt iar ea se urcă, prea furioasă ca să mai

poată vorbi. El gândea că ea urma să se căsătorească cu Anthony pentru banii lui, pentru o viață liniștită. Mai mult de atât nici că se putea înșela. Ea avea o slujbă bună, nu avea nevoie de un bărbat care să o întrețină. Nu căuta securitatea financiară.

Când ajunseră la ea acasă, nu așteptă să vină să-i deschidă ușa mașinii, ci coborî repede și începu să urce scările către apartamentul ei. El o urmărea. Ea se uită fioros spre el atunci când o prinse de cot, și se smulse din mâna lui.

– Până aici, Jack, spuse ea cu voce joasă datorită orei târzii dar investind în șoaptele ei toată forța pe care o avea. Nu mai vreau să te văd. El nu spuse nimic. M-ai auzit? îl întrebă ea.

– Te-am auzit. Nu mai vrei să mă vezi niciodată.

– Bun. Ajunseseră în dreptul ușii. Rosalind deschise genta și începu să-și caute cheile. Nu erau acolo. Pentru a doua oară în două zile, simți nevoia să dea din picioare, de nervi.

– Ce s-a întâmplat?

– Mi-am pierdut cheile.

– Poate le-ai scăpat în mașină, îi sugeră el. Merg să mă uit.

– Vin cu tine ca să nu mai fie nevoie să urci înapoi. El dădu din umeri.

– Dacă asta vrei. Însă cheile nu erau în mașină. Cred că ți-au căzut când ai scăpat geanta. Va trebui s-o trezești pe Sarah.

– Nu pot. Ea este… Nu dorea să spună unde este Sarah. Era capabil s-o ia drept invitație. Stă la o prietenă de-a ei.

– Îmi dau seama că nu i-ar plăcea să fie deranjată. El râdea ușor și Rose realiză prea târziu că el îi văzuse pe Sarah și pe Matt plecând împreună. Uite, oricum nu poți să stai aici în ploaie toată noaptea. Urcă-te înapoi în mașină și am să te conduc până la club.

Nu avea altă soluție, așa că se urcă înapoi în Ferrari, împotriva voinței ei.

Dar n-o ajută cu nimic. Clubul era cufundat în întuneric, iar ciocănelile lui Jack n-au făcut altceva decât să atragă atenția unei patrule de pază care îi întrebă ce voiau.

Rosalindei îi venea să plângă. Întreaga situație era atât de ridicolă. Nu putea să arunce vina pe Jack, deși i-ar fi plăcut. Încercase să scape de el cu atâta de disperare încât părăsise localul fără să se asigure că are totul la ea.

– Te-aș putea duce undeva? La mama ta?

– Locuiește la vreo 30 de mile de aici.

– Te duc oricum, dacă asta vrei.

Ea își scutură capul.

– E prea departe. Am o întâlnire mâine dimineață la ora nouă. Își privi cu disperare hainele. Mă întreb la ce oră vin oamenii de serviciu?

– Fără să vreau am să-ți sugerez asta, dar la Anthony? Privirea ei scânteietoare fu îndeajuns. Apărând în pragul casei lui Anthony, în mijlocul nopții, escortată de Jack, ar fi fost pur și simplu un dezastru. Chiar dacă s-ar fi putut gândi la o serie de motive convingătoare pentru care ei doi erau împreună. Nu? Nu crezi că va înțelege. Probabil că nu. Ei bine, n-a mai rămas nici o variantă, Rosie. Va trebui să vii la mine.

– Nu pot să fac asta!

– Nu poți? Mai ai vreo altă alterntivă rațională? Este o cutie foarte bună din carton, acolo. Sunt sigur că șobolanii vor fi bucuroși s-o împartă cu tine.

Ea se înfioră.

– Trebuie să mai existe o soluție.

– Este ora două noaptea, iubito. Te las să te gândești la asta. Între timp… El porni mașina și o trase în drum. Străzile erau aproape goale. Negre și lucioase de la ploaie, dar Rosalind nu observa nimic. Știa doar că se afunda din ce în ce mai adânc în capcana lui Jack Drayton, și cu cât se lupta mai mult, cu atât strânsoarea lui era mai puternică.

O jumătate de oră mai târziu parcau într-o mică grădină. Casa îi părea familiară. Însă adevărul era că văzuse atâtea case, și oricum abia mai ținea ochii deschiși.

– Direct în pat cu tine. O împinse sus pe scări și apoi într-o cameră mare, cu un pat dublu. Era clar că era camera lui și dădu înapoi nervoasă. Baia este acolo, Rosie. Ne vedem mâine dimineață. El închise ușa ferm și ea îl auzi cum coboară scările. Asta era tot? Nici o tentativă de-a i se alătura în patul acela dublu, uriaș. Nu era sigură cum trebuia să se simtă. În siguranță sau insultată? Sau făcea parte din joc? Ea privi spre pat cu îndoială. Era ispititor, iar ea era obosită, dar o dată băgată sub cuverturile moi, ar fi la mâna lui Jack Drayton. Doar pentru că plecase acum, nu însemna că nu se va mai întorce. Rose privi spre ușă și văzu că nu are nici o încuietoare, dar în cameră era un scaun pe care ea îl propti sub clanță. Simțindu-se mai în siguranță, străbătu camera spre baie. Era frumos aranjată. Pardosită cu marmură roz și albă.

Cunoștea casa, dar era prea obosită să se mai gândească la ea. Acum nu-și dorea altceva decât să se urce în pat. Se dezbrăcă, se băgă sub pilotă, și adormi imediat.

Zăngănitul clanței o trezi. Pentru un minut nu avu nici cea mai vagă idee unde era. Lumina bătea înăuntru dintr-un unghi greșit. Se scula cu noaptea-n cap în această perioadă a anului. Se afla întinsă într-un pat ciudat, înconjurată de lucruri străine, încercând să-și adune gândurile.

– Rosie?

La auzul vocii lui, toate începură să-i revină în minte. Stătea întinsă în patul lui Jack Drayton, goală, iar el încerca să intre.

– Pleacă!

– Este trecut de 8:30. Ți-am adus micul dejun.

Ea țâșni în sus, își înfășură cearșaful în jurul ei și împinse scaunul din dreptul ușii, pe care o deschise pe jumătate. Jack era îmbrăcat într-un halat negru de mătase și ținea o tavă în mână.

– 8:30?

– Păreai epuizată aseară. Te-am lăsat să dormi mai mult.

– N-ar fi trebuit să faci asta. Oh, Doamne, ce încurcătură. Ea făcu o mișcare să-și ia hainele și el intră în cameră și puse tava lângă pat.

– Am sunat la club. Mike ți-a găsit cheile. I-am spus că o să trec eu să le iau mai târziu. Așteptă o clipă, apoi zise repede: Mulțumesc, Jack!!!

Ea însă nu înțelese aluzia. Nu era pregătită să fie prietenă cu Jack Drayton. Îi provocase prea multe probleme.

– Măcar atâta să faci, dată fiind situația.

– Nu ți-am pierdut eu cheile, Rosie, îi reaminti el. Ia spune-mi, mereu ești așa de prost dispusă dimineața? Sau am făcut ceva care te-a supărat?

– Nu sunt prost dispusă! Poți să pleci acum, aș dori să mă îmbrac.

– Deci eu sunt de vină, deși nu pot să-mi dau seama de ce. Vino și bea o ceașcă de ceai.

– Am o întâlnire la 10 mile în afara orașului, la ora nouă în dimineața asta, Jack.

– Doar dacă ai de gând să te duci îmbrăcată în acea ținută provocatoare pe care o purtai aseară, replică el. Nu vei ajunge. Îi arătă telefonul. Îți sugerez să suni la birou și să trimiți pe altcineva.

– Nu prea am de ales, nu-i așa?

– Nu prea.

Se uită la telefon, apoi dădu din umeri și urcă înapoi în pat, strângând cuvertura în jurul ei. Dar era cea mai simplă soluție, așa că vorbi cu Julie care avea un program de lucru flexibil stabilit în funcție de copiii ei, și adesea începea mai devreme. Aranjă ca unul dintre negociatori să se întâlnească cu un posibil client, la casa din Wickham.

– N-a fost atât de dificil, nu-i așa? Acum poți să-ți iei micul dejun fără nici o grijă. El îi dădu o ceașcă de ceai. Vrei pâine prăjită? N-am găsit nici un fel de dulceață.

– Nu-mi place dulceața.

– Ei, atunci mă simt ușurat.

– Mă duci acum la club, Jack? Trebuie să ajung acasă să mă schimb.

– Dacă insiști. Deși, sincer să fiu, îmi place cum arăți acum.

– Înfășurată într-o cuvertură?

– La fel ca de Crăciun. Ești unul dintre acele cadouri nedesfăcute, Rosie? Sau ai de gând să rupi hârtia de pe pachet, într-un acces de entuziasm. Desigur că această conversație nu avea nici o legătură cu Crăciunul. Ea își ridică puțin bărbia.

– Crăciunul a trecut.

– Întotdeauna va exista anul următor. Este bine să fii pregătit. El se ridică. Între timp tu vrei să ajungi acasă. Mă lași să mă duc la baie până ce termini tu de mâncat pâinea prăjită? Își frecă mâna pe bărbia nerasă. Nu m-am gândit să-mi iau lucrurile de acolo aseară.

– Da, du-te.

Se uită la ceas. Era aproape ora nouă, iar ea era nerăbdătoare să ajungă acasă pentru a se schimba în hainele de serviciu.

Deja rugase pe cineva să-i preia una dintre întâlniri, iar acesta era un lucru pe care ea îl eticheta drept lipsă de profesionalism. Casa din Wickham era o proprietate mare și toți vizitatorii trebuiau însoțiți deoarece proprietarul era plecat în străinătate. Felul în care o casă este prezentată poate influența vânzarea ei.

Era liniște, iar ea se întrebă unde se aflau. Aseară văzuse doar o parte a casei la lumina farurilor de la mașină, și acum

asculta atentă anumite semnale care să-i ofere vreun indiciu. Dușul se oprise, dar Jack cânta în timp ce se bărbierea și trebuie să fi lăsat vreun radio deschis pe undeva, deoarece se auzeau voci.

Ea se încruntă. Vocile păreau că se apropie din ce în ce mai mult. Se ridică în capul oaselor, devenind agitată dintr-o dată.

– Jack! strigă ea cât putu de tare.

El deschise ușa de la baie și pentru un moment ea uită de toate. Era dezbrăcat, doar cu un prosop alb înfășurat în jurul șoldurilor, părul îi era încă ud de la duș, și avea pe gât o pată de spumă de ras. Câteva fire întunecate de păr urcau dinspre buric împrăștiate pe pieptul lui lat. Îmbrăcat părea impresionant. Așa cum era acum, părea magnific.

– Ce s-a întâmplat, Rosie?

Întrebarea lui și zgomotul unei uși închizându-se în apropiere o aduseră cu picioarele pe pământ.

– Este cineva afară! șuieră ea.

De după ușă se auzea un murmur de voci și în timp ce amândoi se întoarseră spre ușă, aceasta începu să se deschidă.

Capitolul 5

– Jack! șopti ea, cu inima cât un purice. El o apucă de mână.

– Acesta este dormitorul principal, dotat corespunzător cu baie… Anthony deschise larg ușa și gesticulă.

– Bagă-te sub pătură, Rose, șopti Jack. Însă era prea târziu. Anthony se îndepărtă de lângă persoanele cu care vorbea și pe când ochii lui scânteietori măsurau camera, se întâlniră cu cei ai Rosalindei. Observă umerii ei dezgoliți, faptul că strângea cuvertura pentru a-și proteja sânii, și descrierea entuziastă a camerei încetă brusc. Deși nu-i venea să creadă scena care se derula în fața lui, privirea lui se îndreptă spre Jack. Cu picioarele goale, cu pieptul dezgolit, doar cu acel prosop înfășurat în jurul șoldurilor. În pofida acestui dezvantaj, el fu primul care își reveni.

– Bună dimineața, Harlowe. Faci vizite matinale, nu-i așa?

Anthony, stând cu ochii pironiți asupra scenei din fața lui, deschise gura, dar negăsind nimic să spună pentru a salva situația, o închise la loc.

El clipi spre Rosalind ca și cum ar fi încercat să iasă din ceață, nevenindu-i să-și creadă ochilor. În spatele lui era ceva mișcare.

– Dacă am putea să vedem doar dormitorul, domnule Harlowe?

– Desigur, îi invită Jack prietenește. Intrați. Cu cât vedem mai mult, cu atât mai bine.

Un cuplu între două vârste trecu pe lângă Anthony și se holbă la cei de pe pat.

– Baia este pe acolo, spuse Jack invitându-i cu un gest să se uite singuri, fără să-l slăbească pe Anthony din ochi. Frumos îmbrăcată în marmură de Brescia, se oferi el să le explice în limbajul agenților de vânzare. Cada este dotată cu jacuzzi, dușul suficient de mare pentru două persoane, două bazine identice, dotată cu oglinzi și bideu. S-ar putea să mai fie puțină apă pe jos așa că fiți atenți să nu alunecați. Dușul picură, adăugă el confidențial.

– Da? Bărbatul se uită la soția lui și imediat înțeleseră acea scuză. Ei bine, cada nu este chiar… și dușul care curge… dificil. Cred că am văzut destul, domnule Harlowe. Perechea ieși afară imediat, lăsându-l pe Anthony să se ocupe de situație cum putea mai bine.

Însă această diversiune îi oferise lui Anthony timp să-și regăsească vocea.

– Vreau o explcație în legătură cu asta, Rosalind.

Jack interveni:

– Las-o baltă, Harlowe. Nu este momentul potrivit. Mai bine te-ai duce după clienții tăi.

– N-am ce discuta cu tine. Ochii lui erau fixați pe Rosalind.

– Pot să-ți explic…

Jack îi prinse mâna liniștind-o.

– Nu ești obligată, Rosie. În situația de față cred că mai bine nu zici nimic. Nu te va crede. Cel puțin până nu se va calma.

– Să te ia naiba, Jack! spuse ea trăgându-și mâna. Te distrezi de minune, nu-i așa?

Jack nu se obosi să nege. În schimb se duse lângă Anthony.

– Cred că este timpul să pleci, spuse el încet. Dacă domnișoara Parry dorește să infirme ceea ce gândești tu, cu o explicație, poate s-o facă mai târziu. În momentul de față ești în plus în dormitorul meu.

– Acesta, domnule, nu este dormitorul tău, explodă Anthony. Tu ești doar în trecere, și am legea de partea mea. Rosalind, îmbracă-te, te duc eu acasă, îi ordonă el.

Rosalind tremură gândindu-se la hainele pe care le purtase cu o seară înainte la clubul de jazz. Probabil că l-ar fi șocat pe Anthony la fel de mult ca și această situație. Și oricât de tare îi displăcea să fie de acord cu Jack, în acel moment simți că avea dreptate. Anthony avea nevoie de puțin timp pentru a se calma.

De îndată ce ar fi avut timp să se gândească, și-ar fi dat seama că trebuie să existe o explicație rezonabilă pentru această purtare. Dar avea nevoie de timp să-și adune puterile, să-și pună armura înainte de a-l înfrunta.

– Ne vedem mai târziu, Anthony.

Buzele lui se strânseră într-un rictus.

– Foarte bine. Dar te avertizez că viitorul nostru împreună este în pericol. Și așa, după acest incident, este și slujba ta.

Așteptară în liniște, ascultând murmurul scuzelor lui Anthony către cuplul care venise să vadă casa. Ușa din față se trânti în sfârșit și cele două mașini plecară. Rosalind scoase un suspin lung. Jack privi spre ea. Un sentiment de compasiune se putea citi în ochii lui.

– Chiar te-ar putea concedia?

– Pentru folosirea unei case care a fost lăsată în grija noastră ca… refuză să rostească cuvintele la care se gândea Anthony. Cred că are tot dreptul, nu crezi?

– Nu a fost vina ta, Rosie. Nu aveai nici o vină.

– Asta nu este o scuză, Jack. În plus, sosirea lui Anthony îi reîmprospătase memoria. Știa exact unde se afla acum. Era o ironie a sorții. Se afla exact unde trebuia să fie. Să prezinte acelui cuplu chiar această casă. Nu încape nici o scuză, proprietarul este plecat iar Anthony avea dreptate. Tu ai încălcat proprietatea și, ce este mai rău, este faptul că m-ai transformat în complicele tău. Se uită dintr-o dată furioasă pe el, furioasă pe sine, pentru că fusese atât de naivă. Și mașina este furată, Jack, spuse ea amărâtă. Ne va opri poliția în drum spre Melchester. Fața lui nu trăda nici un sentiment, dar vocea îi era aspră.

– Întrucât nu există altă modalitate pentru a ajunge în oraș, dulceață, va trebui să-ți asumi riscul, nu-i așa?

– Am să chem un taxi, spuse ea nepăsătoare.

– Ai putea, fu el de acord. Dar cred că prietenul tău nu va pierde timpul și va suna imediat la poliție. Sunt sigur că are telefon în mașină. Deoarece nu am de gând să te amestec într-o astfel de situație, îți sugerez să lăsăm acuzațiile la o parte și să plecăm. Chiar acum. Își adună niște haine din dulap. Servește-te singură de baie. Se opri în prag în drum spre ieșire, și zâmbi. Apropo, am mințit în legătură cu dușul. Ea întinse mâna și aruncă cu primul lucru care-i veni la îndemână. El prinse ceasul deșteptător cu ușurință și îl așeză la loc sigur.

Ea se uită la ceas, apoi sări din pat, îl întoarse și făcu cel mai scurt duș din viața ei, apoi se îmbrăcă.

– Rosie! Ești gata? strigă el.

Lăsă baltă orice tentativă de a-și aranja părul.

– Vin.

Coborî scările îmbrăcată în hainele de seară, cu părul ciufulit, și îl privi pe Jack cum scotea Ferrari-ul din garaj. Se simți jalnic. Ca și cum ar fi făcut toate acele lucruri de care o învinuia Anthony. Privi spre fațada aurie a casei, pietrele reflectând lumina soarelui de iarnă.

Ce Dumnezeu îl făcuse pe Jack să aleagă tocmai casa asta ca să se aciuieze? Poate doar bunul gust. Un bun-gust înnăscut. Jack deschise portiera.

– Haide, Rosie, e timpul să înfruntăm muzica. Ea se întoarse șovăind

– Îmi place casa asta, spuse ea cu un oftat.

– Atunci roagă-l pe Anthony s-o cumpere pentru tine.

– Nu. Când o să ne căsătorim… Dacă ne vom căsători, vom locui cu mama lui. Ea nu vrea să se mute, iar casa este foarte mare.

Expresia feței lui Jack spunea totul.

– Dar măcar are vreo idee cam cum ești tu dincolo de aspectul decent? Ai trecut prin atâtea chinuri pentru a fi perfectă pentru el, Rosie? El își scutură capul. Căsătorește-te cu Anthony dacă trebuie. Dar îți dau o lună. Și să știi că sunt optimist.

*

* *

Rosalind deschise încet ochii, tresări la lumina ce se strecura pe sub ușa din hol și îi închise la loc. O durea tot corpul și simțea cum pielea îi lua foc. Deodată simți o mișcare lângă patul ei.

– Sarah? murmură ea și gemu ușor pentru că o durea gâtul.

– Șș…Nu încerca să vorbești. Simți o cârpă rece pe față și gât. Bea puțin din asta, Rosie. Un braț puternic o ridică pe pernă și o sprijini , iar ea începu să soarbă cu poftă din pahar până să simtă gustul de bitter cu aspirină, și apoi încercă să îndepărteze paharul.

– Bea-l până la fund, insistă vocea și ea se supuse, cuprinzând-o fiorii în timp ce lichidul i se prelingea pe gât.

– Fetiță cuminte. O întinse pe pernă, slăbită de efort, și trase pătura peste ea, învelind-o până la umeri. Încearcă să mai dormi.

Nu avea nevoie de încurajare ca să închidă ochii. Se lăsă în voia somnului. Se întinse tremurând și apucă sticla cu apă fierbinte așezată lângă ea. Visă că Jack era aplecat asupra ei, îngrijorat, punându-i comprese reci pe față și gât, și în visul ei încercă să-i mulțumească dar cuvintele refuzară să-i iasă din gură. El îi zâmbea ca și cum ar fi înțeles-o și ciudat, asta îi făcu bine.

Timpul trecu, distorsionat, dureros. Accese de frisoane alternau cu valuri de fierbințeală atât de intense încât încercă să îndepărteze pătura de pe ea. Băutura rece îi calmă gâtul. Se lipi de sticla cu apă caldă care în mod miraculos nu se răcea.

În sfârșit se trezi, plină de transpirație și cu părul lipit șuvițe de față. Noaptea fusese lungă și neplăcută, dar acum se lumina de ziuă și ea trebuia să meargă la serviciu. Rosalind își adună toate forțele și încercă să se ridice din pat. Pentru un moment se așeză pe marginea patului, așteptând să nu se mi învârtească încăperea cu ea. Apoi se ridică.

– Rosie! Te pierd din vedere pentru câteva clipe și deja ai probleme. Jack o ajută să se ridice de pe podea și o duse în pat, învelind-o cu pătura groasă în timp ce ea nu se mai putea opri din tremurat.

– Jack? Deci nu visase, el chiar era cu ea în dormitor. Era confuză. Ce faci aici? reuși să articuleze.

– Am grijă de tine.

– Nu am nevoie de cineva care să mă îngrijească. Încercă să stea în fund și el o ajută, sprijinind-o de pieptul lui. Nu am nevoie de îngrijiri, insistă ea, fără convingere.

– Nu-ți irosi puterile, Rosie. Bea asta. Ea sorbi din sucul de portocale pe care i-l întinse.

– Unde este Sarah? Nu poți să… Acest ultim efort fu mult mai mult decât putea suporta gâtul ei și, în consecință, acesta refuză să mai coopereze.

– Am găsit un bilet lipit de oglindă. Se pare că are grijă de Matt, iar dacă el se simte pe jumătate la fel de rău ca tine, atunci are nevoie de ea. Hai, vino. O să te ajut eu să faci o baie. Acolo încercai să ajungi, nu-i așa? Nu așteptă confirmarea. Apoi în pat cu tine, și nu admit nici o împotrivire.

– Trebuie să ajung la serviciu, reuși ea să spună.

– Hai, să vedem dacă poți să ajungi până la baie, mai întâi, sugeră el.

Rosalind reuși să se ridice în picioare și pentru un moment avu impresia că totul o să fie bine, dar de îndată ce începu să-și miște brațul amorțit, picioarele începură să-i tremure și se văzu în ipostaza umilitoare de a cere ajutor. Însă, o dată ajunsă în baie, se sprijini de suportul pentru prosoape și refuză încăpățânată orice alt ajutor.

– De aici mă descurc, spuse ea.

Jack o privi scrutător.

– Nu închide ușa, o preveni el.

Își adună toate puterile ca să ajungă până la toaletă. Nu mai avea puterea să închidă și ușa.

După aceea încercă să se spele. Dar nu reuși nici măcar să deschidă robinetul. Tremura, plină de transpiratie din cauza efortului pe care-l făcuse ca să ajungă până aici, și se sprijini temătoare de cadă, uitându-se încruntată la fața ei din oglindă. O față albă, slăbită, pe care abia o recunoscu, o privea din oglindă cu ochi mari, înfundați în orbite. Detesta să fie așa neajutorată. Ea nu era niciodată bolnavă. Cum îndrăznea corpul ei s-o trădeze în asemenea hal? Doar forța voinței o mai ținea în picioare. Înainte ca să le poată opri, lacrimi începură să i se prelingă pe obraji și udară porțelanul chiuvetei.

Auzi vocea lui Jack, de după ușă, care o striga neprimind nici un răspuns. O strigă din nou, apoi deschise ușa. Îi aruncă o privire și apoi, fără menajamente, o luă în brațe și o purtă până la pat.

Găsise cearșafuri curate și pături în dulap, aerisise camera și făcuse patul din nou. Apoi scoase o cămașă de noapte curată și fară nici un pic de jenă o dezbrăcă de cămășuța umedă de pe ea și o îmbrăcă cu aceasta. O înveli cu plapuma și ea se întinse, epuizată.

Dar el încă nu terminase. O făcu să mai ia câteva calmante.

– Pleacă, Jack. Cuvintele erau mai mult șoptite dar el înțelese.

– Va trebui să mă dai afară, Rosie. Și cred că de două ori pe săptămână e prea mult chiar și pentru tine. Dar ea era așa de confuză, încât el se așeză pe marginea patului lângă ea și-i șterse ușor cu degetele lacrimile ce i se prelingeau pe obraz. Pot să chem pe cineva să aibă grijă de tine? Ezită un moment. Aș putea s-o rog pe Sarah să-l sune pe Anthony?

Ea scutură din cap, încercă să vorbească, dar fu cuprinsă de un acces de tuse. Într-un târziu reuși să respire normal și putu să articuleze:

– Au nevoie de el la serviciu. Au personal puțin.

– Da, dar desigur că tu ești mai importantă pentru el decât serviciul, nu-i așa? întrebă el cu o ușoară urmă de nerăbdare. Ea nu se mai chinui să-i explice. Era prea istovită. Dar mama lui?

Scutură din cap încă o dată. Mama lui Anthony avea o fobie față de boală. Nu mai ieșise din casă de când începuse epidemia de gripă. Trebuie să te gândești. Trebuie să găsești o soluție, încercă ea să se încurajeze. Dar capul o durea și se simțea atât de slăbită. Când se trezi din nou, draperiile erau trase și se înnoptase.

Jack adormise în balansoarul pe care-l adusese din living. Ochii îi erau încercănați iar barba îi crescuse. Avea nevoie urgentă de un bărbierit. O șuviță de păr negru îi căzuse pe frunte și ei i se păru în acel moment că este foarte vulnerabil. Pe genunchi ținea un ziar pe care-l citise la lumina unei lămpi mici și în timp ce ea îl privea, ziarul începu să lunece ușor. Încercă să-l prindă înainte ca el să-l simtă și să-l trezească, însă Jack deschise ochii și îl prinse.

– Bună, somnoroaso, spuse el. Cum te simți?

– Mai bine, cred. Vocea încă îi era răgușită dar cel puțin nu se mai simțea ca și cum ar fi încercat să vorbească de la distanță, printr-un tub. Jack se aplecă spre ea și își puse mână rece pe fruntea ei.

– Temperatura ți-a scăzut. Crezi că poți să bei un pahar cu ceai?

– Da. Cred că pot.

– Mă duc să fac ceaiul dar trebuie să-mi promiți că vei fi cuminte și nu vei încerca să te scoli din pat de una singură.

– Îți promit. Jack?

Se întoarse din prag.

– Da?

– Îți mulțumesc că ai rămas.

– Oricând, Rosie!

De ce trebuia să fie așa de vorbăreț? se gândi ea în treacăt. Majoritatea bărbaților ar fi fugit de-ar fi rupt pământul. M-a sunat cineva de la birou? întrebă ea.

– Dacă întrebi, de Anthony, spuse el fară nici un fel de intonație, atunci să știi, îmi pare rău, răspunsul este nu. Probabil că-i mai bine așa, date fiind împrejurările. Sunt sigur că a obținut de la tine promisiunea că n-o să mă mai vezi niciodată.

– Și dacă e așa, ce-ai face?

– Nu, iubito. O să stai cu mine cât vei vrea. Nu din cauza unei artificiale noțiuni de securitate. Nu din cauza unei promisiuni smulse când te simțeai vinovată și ți-era rău. Vei sta pentru că nu poți face nimic altceva.Doctorul a fost aici de patru ori.

– De patru ori? Acest aspect o convinse mai mult decât starea ei slăbită că fusese grav bolnavă.

– Acum o să te liniștești și o să stai cuminte? Ea încuviință, era prea istovită ca să mai protesteze. O să aduc un vas cu apă și o să vedem ce putem face ca să te simți mai bine.

Ea făcu așa cum îi spusese, incapabilă să manifeste decât o ușoară rezistență atunci când realiză că Jack intenționa să o spele el însuși.

– Am crezut că o să fii cuminte, o dojeni el.

– Nu poți, Jack.

– Oprește-mă, o invită el, în timp ce îi smulse flanelul de pe ea

Mișcările lui erau iuți și pricepute și el o sprijini de umerii săi pentru a-i scoate cămașa de noapte și o spălă pe spate atât de indiferent încât ei i se păru ridicol să obiecteze atunci când el începu s-o spele și pe piept. Totuși închise ochii, măcar așa ar fi putut să se mintă că totul a fost doar un vis. El îi strecură o cămașă nouă peste cap, ajută la brațe și apoi o lăsă pentru a se îmbrăca singură.

– Altceva mai vrei? o întrebă el când se întoarse după câteva minute.

– Poți să-mi dai peria de păr, te rog?

El apucă mânerul de argint al periei care fusese a bunicii ei, o cântări câteva clipe în mână și apoi i-o dădu fără nici o explicație. Încercă s-o ia dar o scăpă pe pat. El o luă și începu să-i pieptene cârlionții.

– Trebuie să mă spăl pe cap, spuse ea timid în timp ce el trecea peria prin părul ei

– O să țin minte, însă acum cred că trebuie să te culci.

Pleoapele ei erau, oricum, pe jumătate închise. Jack se aplecă spre ea și în timp ce o cuprindea somnul dulce, Rosalind avu impresia că el o sărută pe frunte. Dar poate visa.

Când se sculă, Sarah se uita la ea și îi trecu prin minte că totul fusese doar un vis.

– Bună, Rosie. Cum te simți?

Rosalind își controlă mâinile, își clătină capul.

– Mă simt mai bine.

– Doctorul este aici, să vedem ce o să zică.

Verdictul doctorului fu asemănător cu al ei. Era aproape însănătoșită, dar slăbită.

– Trebuie să mai stai cel puțin o săptămână să te îngrijești, domnișoară Parry. Două săptămâni ar fi ideal, dar bănuiesc că o să-mi spui că este imposibil.

– Este imposibil.

– El zâmbi satisfăcut. De bună seamă ești pe cale de însănătoșire. Trebuie să-i mulțumești cuiva pentru asta.

Deci nu visase. El nu… Se decise, însă, să nu-și explice nimic. Efortul era prea mare.

– Vă mulțumesc că ați venit. Știu cât sunteți de ocupat.

– Partea rea a gripei cred că a trecut, slavă Domnului. Îi scrise o rețetă și o lăsă pe noptieră. Acestea sunt pentru două săptămâni. Încearcă să le iei, miss Parry.

– O să le iau, promise ea.

Sarah se întoarse după ce îl conduse pe doctor și se așeză lângă ea pe pat.

– Ce ți-a spus?

– Vrea să stau acasă două săptămâni. Ce face Matt?

– Mult mai bine, dar el nu e așa de recalcitrant ca tine.

Rosalind ezită un moment dar dorind să știe, întrebă:

– Unde este Jack?

– Deja ți-e dor de el?

– Bineînțeles că nu. Voiam doar să-i mulțumesc. A fost foarte atent.

– Da, spuse Sarah grav, dar ochii îi scânteiau vesel. A fost foarte grijuliu. O să se întoarcă într-o oră sau două. Avea o întâlnire ce nu suporta amânare și de aceea m-a rugat pe mine să vin să am grijă de tine. Ce zici, profităm de absența lui să faci o baie?

Îmbăiată, cu părul spălat și uscat de Sarah, Rosie stătea în vârful patului încercând să mănânce ceva, când soneria sună. Așteptă nerăbdătoare ca ușa să se deschidă, dar era numai Sarah, ținând în mână un trandafir roz.

– Asta este ceea ce numesc eu stil, spuse Sarah în timp ce mirosea floarea.

Nu era nici un bilet.

– De la cine este?

– Rosalind Parry, te măriți în câteva luni și pui o astfel de întrebre? Mă duc să-l pun în apă.

Ideea ca Anthony să-i fi trimis un trandafir era aproape ireală. Coeficientul său de romantism era scăzut. Câteva ore mai târziu, soneria sună din nou.

– Ai mai primit flori, îi spuse Sarah înmânându-i un buchet și ridicând ușor din sprâncene. Garoafe roz și un bilet: *Fă-te bine, cât mai repede. Cu dragoste, Anthony.*

Amândouă aruncară o privire trandafirului îmbobocit din vaza pe care Sarah o pusese lângă pat și Rosalind se rușină deodată.

– Mă duc să aduc o vază, spuse Sarah repede.

– Sarah!

Sarah își întoarse oarecum fără tragere de inimă fața spre ea.

– Ce este?

– Nimic. Nu avea cum s-o ajute. Amândouă știau asta.

– Nu te gândi la asta acum, Rosie. Încearcă să dormi. O să se termine totul, într-un fel sau altul. Închise ochii dar somnul nu voia să vină. Corpul îi era încă slăbit, dar mintea nu. Jack îi spusese că plătea un preț prea mare pentru securitate și confort, dar totuși nu înțelegea. Nimeni nu ar fi înțeles, excepție făcând poate mama ei. Ea știa cel mai bine cum este să fii căsătorită cu un bărbat care își dorise întotdeauna să fie în altă parte. Să facă altceva. Care detesta să fie legat de o familie, să aibă responsabilități.

Anthony nu ar face niciodată așa ceva. El era întotdeauna acolo. Un familist convins. Îi trecu prin minte că întotdeauna a tânjit după o astfel de stabilitate, și totuși de când Jack intrase în viața ei ca un uragan, oferindu-i plăceri minunate în sunet de saxofon, și ea era ispitită de o astfel de viață tumultuoasă.

Se întinse lung și deschise ochii, găsindu-l pe Jack, zâmbind, lângă ea.

– Bună, spuse ea, destul de degajată, nemaisimțindu-se rușinată de această intimitate.

– Cum te simți?

– Mult mai bine. Mulțumesc.

– Poți să mănânci ceva? Sarah a făcut o supă de pui înainte să plece.

– Să plece?!

– S-a dus din nou la Matt. A spus că o să înțelegi. Rosie, mama ta este plecată? Am încercat să iau legătura cu ea tot weekendul.

– Ai încercat? Pentru un moment nu înțelese de ce încercase să ia legătura cu mama ei. Apoi îi căzu fisa. Vroia ca ea să vină aici și să aibă grijă de ea. Se săturase să joace rolul de infirmieră.

– Îmi pare rău, Jack. Trebuie să fi fost o pacoste îngrozitoare pentru tine.

– Îngrozitoare, aprobă el, serios. Și în starea în care erai nici nu am putut să profit de situație, ceea ce este destul de păcat. Dar Sarah se întoarce mâine la lucru și eu am de rezolvat niște treburi pe care nu le mai pot amâna.

– Nu trebuie să-ți mai faci griji pentru mine. Acum mă simt bine, spuse ea categoric, refuzând să se gândească la ce treburi avea el de rezolvat.

– Dacă vreau să-ți port în continuare de grijă, o să-ți port. Am întrebat de mama ta.

– Ce zi este astăzi? Mama trebuia să plece înainte de Paști. Nu mai țin minte exact când. Voia să-i pe unii din copiii mai mari la Londra.

– Copii mai mari?

– Este directoarea unei școli primare.

– Bine. Oricum i-am lăsat un mesaj pe robot. Cred că o să sune când se întoarce. Mă gândeam că poți să stai cu ea câteva zile, până te refaci complet.

– Nu cred că-i necesar. Oricum mă întorc la lucru.

– Nu săptămâna asta, chiar dacă ar trebui să-mi anulez toate întâlnirile. Nu săptămâna viitoare, dacă pot, dar am convingerea că până atunci o să fii îndeajuns de refăcută încât să mă trimiți la naiba.

Întâlniri. Ăsta era cuvântul pe care-l folosea.

– Trebuia să fac asta imediat ce te-am cunoscut, spuse ea destul de sigură pe ea.

– Hmm. Bine, ia o cană cu supă mai întâi.

– Numai dacă pot să stau la masă. Mă simt înțepenită în patul ăsta.

– Pari din ce în ce mai puternică. Îi întinse halatul pe care ea îl îmbrăcă. Când se ridică în picioare o cuprinse amețeala și se clătină ușor, iar el o prinse de braț.

– Te simți bine?

Se uită la el.

– Bine. Expresia feței lui trăda ceva mai profund decât grija de ea, mult mai intens. Deodată realiză că este lipită de el, doar în cămășuța ei subțire, că au fost singuri patru zile și că el a văzut-o în cele mai intime ipostaze. Căldura care îi cuprinsese obrajii nu avea nimic de-a face cu gripa.

Își lăsă ochii în jos și începu neîndemânatic să-și încheie nasturii halatului, dar Jack o prinse de braț și o opri.

– Mai bine mă lași pe mine. I-ai încheiat greșit. Îi încheie repede și o conduse spre bucătărie unde o așeză la masă.

– Tu unde ai stat, Jack? întrebă ea, în timp ce îl urmărea cum îi turna supă într-un castron.

El schiță un gest enervat.

– De ce trebuie să știi tu, totul, Rosie? Hai să pretindem că așa a fost mai la îndemână.

– Oh, înțeleg. Avusese grijă de ea pentru a face rost de un pat unde să doarmă.

– Sincer, mă îndoiesc de asta, Rosie. Hai, bea-ți supa. Luă câteva înghițituri după care lăsă castronul jos.

– Nu este destul. Termin-o sau te întorci direct în pat. Ea îi aruncă o privire furioasă dar până la urmă reuși aproape s-o termine și el o așeză pe fotoliul de lângă șemineu, înainte să meargă să spele vasele.

Deodată telefonul începu să sune. Știa că este puțin probabil ca el să audă din bucătărie și se strădui să răspundă.

– Rosalind? Tu ești?

Se sprijini slăbită de perete.

– Bună, Anthony. Mulțumesc pentru flori.

– Flori … Oh, Julie s-a gândit că o să-ți placă. Ai o voce îngrozitoare.

– Mulțumesc.

– Îmi pare rău, n-am vrut…..

– Nu-i nimic, Anthony. Cum faci față?

Pe tărâmul solid al muncii Anthony se simțea cel mai bine.

– Foarte bine. Câțiva oameni și-au revenit îndeajuns încât să vină astăzi la lucru și sora lui Julie a fost de mare ajutor în weekend.

– Este o fată bună. Nu putem face altceva mai bun decât să-i oferim o slujbă după ce termină școala. Tu ce faci ? Ceva semne de îmbolnăvire?

– Nu, slavă Domnului. Mama a trebuit să se descurce singură pentru că și ea s-a îmbolnăvit. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă Julie nu ar fi fost atât de drăguță să-i facă cumpărăturile sâmbătă după-masă.

Rosalind simți reproșul din cuvintele lui. Anthony făcuse de-a lungul timpului multe aluzii, în speranța ca ea să meargă să-i facă mamei lui cumpărăturile în timpul epidemiei de gripă. Iar ea, intenționat, ignorase fiecare aluzie.

– Julie este o fată foarte amabilă.

– Mama a rugat-o să rămână la cină. Tuși de câteva ori. Ea te aștepta pe tine, așa că nu a fost nici un deranj, adăugă el.

– Bine, asta e… Se întrebă, deodată de ce stătea în holul ăsta friguros, discutând despre Julie.

– Cine a avut grijă de copiii ei? întrebă Rosalind. Era o aluzie în vocea ei, dar Anthony nu păru s-o sesizeze.

– Oh, i-a luat cu ea. S-au purtat foarte frumos fetițele. Mama le-a îndrăgit imediat. Totdeauna am crezut că Julie este divorțată, nu știam că de fapt este văduvă.

– Anthony, trebuie să închid. E frig în hol.

– Oh, îmi pare rău. Doar voiam să te întreb dacă putem să-ți aducem ceva. Julie s-a oferit.

Julie, din nou?

– Nu vreau nimic. Eu… Cred că o să merg pentru câteva zile la mama. Te sun de acolo. Puse telefonul în furcă și se întoarse, găsindu-l pe Jack privind-o din prag.

– Nu aveai cum să auzi telefonul din bucătărie, mărturisi ea vinovată.

– Vino la căldură. Tremuri. Își strecură brațul în jurul ei și ea se sprijini de el recunoscătoare.

– Trage curentul pe sub ușă, spuse ea tremurând.

– Este un mijloc foarte eficient de a nu încărca factura de la telefon.

El îi întinse o cană de ciocolată fierbinte și îi spuse:

– Bea asta și pe urmă cred că trebuie să te întorci în pat să te culci. Ești în picioare cam de mult.

Ea încuviință și sorbi din băutură.

– Jack?

– Da?

– M-am decis să plec la mama pentru câteva zile. Dacă vrei, tu poți să mai rămâi aici câteva zile.

– Deci, ai renunțat să mă dai pe mâna mercenarilor grijulii de la Armata Salvării? Se lăsă în genunchi lângă ea, iscodind-o cu ochii lui albaștri, cercetându-i fața.

– Și Anthony, întrebă el, va fi de acord?

Ea dădu din umeri stângaci.

– Nu e nevoie să știe.

– Și dacă eu insist ca să-i spui? întrebă el.

– Eu… Ezită un moment, nu era pregătită să-și trădeze sentimentele care erau prea proaspete, prea plăpânde ca să suporte o examinare minuțioasă. Ochii ei implorau înțelegere.

El îi atinse ușor obrazul cu vârful degetelor.

– Îți mulțumesc pentru ofertă, Rosie. Dar, îmi pare rău, niciodată nu m-am mulțumit doar cu jumătate.

Capitolul 6

Sunetul neașteptat al soneriei o împiedică pe Rosalind să se ridice, așa cum intenționa, și să se facă astfel de râs.

Pentru un moment Jack o privi ca și cum s-ar fi așteptat s-o facă. Apoi se ridică și se duse să deschidă ușa. Mama ei țâșni pe ușă aducând cu ea un miros de aer rece și o față mustrătoare.

– De ce Dumnezeu nu ți-ai făcut vaccinul antigripal, Rosalind? începu ea fără nici un fel de introducere. Ți-am spus doar, când a venit iarna!

– Bună, mamă!

Doamna Parry se întoarse către Jack.

– Îi e frică de ace. Știam că n-o să-l facă dacă nu vin eu să merg cu ea. Apoi se încruntă. Nu cred că ne cunoaștem. Ești cumva unul din vecini?

El se uită la Rosie.

– Locuiesc… prin preajmă, aprobă el. Eu v-am lăsat mesajul pe robot. Îi întinse mâna: Jack Drayton.

– Jane Parry, dădu ea mâna cu el. Îți mulțumesc că m-ai anunțat că Rosie este bolnavă. Apoi se întoarse către fiica ei și țâțâi.

– Înapoi în pat cu tine, arăți ca o curcă plouată.

Rose și Jack schimbară o privire

– Acum, că mama ta e aici, am să plec, Rosie.

– Jack, așteaptă. Nu trebuie să…

– Bănuiesc că Anthony e acasă la maică-sa, cocoloșind-o, continuă doamna Parry, împingând-o pe fiica ei spre dormitor. Rosalind se uită înapoi, însă fără succes; mama ei o urmări cu privirea și spuse:

– La revedere, domnule Drayton.

Rosalind nu era sigură care lucru o enervase mai tare. Mama ei care preluase problema în stilul ei milităros, sau Jack care se abținea să nu râdă în timp ce ea era împinsă spre dormitor ca o curcă.

– La revedere, Rosie, ridică el mâna în semn de salut în timp ce mama ei o luase ferm de mână și o împinse spre dormitor. Ai grijă de tine.

– Și tu, Jack, spuse ea încet. Ai grijă de tine.

Era în pat deja, cu termometrul în gură, când auzi ușa trântindu-se cu zgomotul caracteristic. Își aminti că nu apucase să-i mulțumească pentru trandafir.

– Nu e nevoie de asta, murmură ea. Mă simt mult mai bine.

– Stai liniștită câteva minute. Mama ei scoase florile afară din dormitor, în timp ce aștepta să vadă ce temperatură are. Când se întoarse luă termometrul, țâțâi din nou și-i trase plapuma până la umeri.

– Mâine te iau cu mine. Nu pot lipsi prea mult de la școală, dar cel puțin o să te pot supraveghea.

Îi aruncă fiicei sale o privire rece.

– Chiar trebuie să fii supravegheată, spuse ea cu subînțeles.

– Mamă, nu mai sunt o copilă.

Mama ei bătu ușor perna și spuse:

– Hai, la culcare, Rosalind. O să-mi spui totul când o să te simți mai bine.

Totul? Dar nu era nimic de zis.

Cât fu plecată, aproape o săptămână, Rosalind se plictisi îngrozitor. Se simțea inutilă și începuse să se cam sature de sentimentul ăsta. Cotrobăi prin casă, fiindu-i interzis să facă orice fel de treabă casnică sau să gătească pentru mama ei. Citise tot ce era interesant de citit, iar la televizor nu era nimic de văzut.

Săltă capacul pianului și își lăsă degetele de la o mână să alerge pe clape. Pianul era acordat, ceea ce o surprinse. Nimeni nu mai cântase la el cum se cuvine de când tatăl ei plecase. Se așeză pe taburetul din fața pianului și începu să cânte o melodie, lăsându-se purtată de plăcerea de a-și redescoperi talentul de odinioară. Se opri. Auzise o ciocănitură la fereastră și se uită în jur.

– Jack! Stătea în fața ferestrei și ea se grăbi să-i dea drumul înăuntru.

– Am sunat la ușă și nu mi-a răspuns nimeni. Am auzit pianul. Se uită după ușă. Este acasă doamna directoare?

Ea dădu din cap negând.

– Ești în siguranță, Jack. Este încă la școală. Deodată se simți stingherită și își găsi de lucru închizând ușa, lăsându-și privirea în pământ. Îmi pare bine că te văd.

– Chiar îți pare? O apucă de bărbie. O să văd eu. Oricum cred că ai fi fost la fel de veselă chiar dacă ar fi apărut altcineva, după o săptămână de stat cu mama ta.

– Jack... Apoi, oarecum neașteptat, chicoti. Nu trebuie s-o iei ca pe un atac personal. Îi tratează pe toți ca și cum ar avea cinci ani. Cred că faptul că este directoare la o școală a influențat mult atitudinea asta a ei.

El se duse la pian și își lăsă mâna pe clape.

– De asta a plecat tatăl tău? o întrebă el, aruncându-i o privire.

– Nu. Fruntea i se încreți de îndată ce-și aminti de trădare. Nu, bineînțeles că nu. A plecat pentru… uite, a cânta s-a dovedit a fi până la urmă mult mai important decât noi.

– Ar fi putut să plece cu el. Unele femei o fac, să știi. Se așeză pe taburet și începu să cânte aceeași melodie pe care o cântase ea mai devreme. Dar probabil că atunci când el i-a cerut să se decidă – casa și slujba ei erau mult mai importante ca el.

– Nu știi nimic despre ce a fost, Jack.

– Știi tu?

Întrebarea o șocă. Nimeni nu-i sugerase până acum că decizia de a se despărți nu fusese numai a tatălui ei. Rich Parry dorise mai mult de la viață decât o existență liniștită într-un oraș mic și de aceea și-a părăsit familia și sufletul pentru luminile strălucitoare. Jack se opri din cântat și se întoarse spre ea.

– Cum ți s-a părut această parte a melodiei? Ea ezită doar câteva momente, apoi se așeză lângă el și cântă câteva note.

– Este frumoasă. Tata a scris-o pentru mine. Acum mulți ani. Ar fi făcut orice ca să mă facă să cânt la pian.

– Mi-ar plăcea să o pot cânta, stai jos și învață-mă.

Ea și tatăl ei împărțiseră frecvent taburetul din fața pianului, așa că se așeză lângă Jack și cântă câteva note pe care el le repetă după ea, până când în cele din urmă terminară melodia într-un crescendo furtunos.

– O știai dinainte, îl acuză ea râzând, în timp ce sunetul murea încet.

– Așa e, recunoscu el. Dar a fost un mijloc bun de-a te aduce aici lângă mine. Ea schiță un gest și dădu să se ridice dar el o cuprinse cu brațul înainte ca ea să scape.

– Chiar te bucuri că mă vezi, Rosie? o întrebă el.

– Mult, Jack. Așa cum ai spus și tu, oricine ar fi venit, m-aș fi bucurat.

– Oricine? Dădu din cap ușor și o privi pe sub sprâncenele care-i umbreau zâmbetul.

– Oricine, confirmă ea, ridicându-și bărbia sfidător. El profită de această eroare tactică, aplecându-se repede și atingându-i scobitura gâtului cu buzele fierbinți. Ea se cutremură în timp ce un foc interior o cuprinse, iar el o luă în brațe, atrăgând-o și mai mult în brațele sale până când ea, lipită de pieptul lui, putu să-i simtă bătăile neregulate ale inimii

– Oricine, murmură el?

– Jack... Vocea ei muri în timp ce gura lui începu să-i înfierbânte pielea delicată de sub bărbie, linia feței. Apoi

dinții lui îi atinseseră lobul urechii, ceea ce o făcu să se înfioare de plăcere, și încercă să se elibereze.

– Răspunde-mi, Rosie!

– Eu… Nu putea vorbi. Voia să-i spună că l-a așteptat, sperând în fiecare zi că o să sune. Apoi că surpriza vederii lui a făcut-o atât de fericită încât nici ei nu-i venea să creadă.

– Se pare că iar ți-ai pierdut glasul. De ce nu poți doar să-mi arăți?

Pentru un moment rămase nemișcată. Ar putea să-l sărute, Dumnezeu îi era martor cât de mult așteptase clipa asta, dar el voia mult mai mult de atât. Se întrebă în treacăt dacă el era conștient de ceea ce îi cerea.

Cufundată în brațele lui Jack, aproape că nu-i mai păsa. Dar, dacă i se supunea lui, era conștientă că ar fi mers oriunde, ar face orice ar vrea el. Ea nu ar face aceeași greșeală ca mama ei și să-i ceară ca el să se schimbe pentru ea. Totuși încă nu era sigură că era capabilă să-i ofere atât.

Dar brațele ei păreau că știu ce vor, chiar dacă mintea ei nu. Alunecară peste lâna moale a tricoului și se încolăciră în jurul gâtului lui viguros. El nu făcu nici un gest s-o ajute. Rosalind îi oferi buzele, ca semn a ceea ce simțea inima ei. El încă aștepta, voia mai mult. Ceva în legătură cu această stăpânire de sine o însufleți, o aprinse, provocând-o, așa că se ridică.

Fără teamă, își trecu limba peste buza lui de jos, cerșindu-i să se deschidă și simțind la un moment dat tensiunea mușchilor de sub pielea fină a gâtului lui. Încurajată de puterea ei, cererea de a-i răspunde fu brusc nerăbdătoare. Îl dorea și i-o arătă în felul în care se năpusti asupra lui, în felul

în care degetele ei îl traseră spre ea, în sărutul prin care îi răspundea la orice întrebare pe care el dorea să i-o pună. Și apoi, deodată, simți cum situația se inversează.

El preluă controlul și ea se abandonă impactului zdrobitor al sărutului lui. Mâna lui alunecă pe trupul ei până îi găsi sânii, sfârcurile pe care le strânse ușor cu degetele. Limba lui i-o dezmierdă pe a ei, dulce și rapid, până când ea crezu, speră, că lumea se va sfârși înainte ca ei să se despartă. Când, în sfârșit el își retrase limba, ea gemu și se agăță de el.

– Jack, eu cred…

El îi opri cuvintele atingându-i buzele cu degetele.

– Bună ziua, domnule Drayton.

Rose se întoarse. Mama ei stătea în prag privindu-și mirată fiica.

– Mamă, pot să-ți explic.

– Nu este nimic de explicat. Nu sunt atât de bătrână încât să nu-mi amintesc și singură. Este domnul Drayton, nu-i așa?

El se ridică.

– Da, dar aș prefera să-mi spuneți Jack.

Privirea ei nu fu deloc încurajatoare.

– Probabil că vrei să te faci mai comod, domnule Drayton. Pari un pic cam înțepenit pe scăunelul ăsta de pian.

– Noi cântam.

– Ești muzician, domnule Drayton? Oricum, se pare că știi corect toate notele.

Îi aruncă fiicei sale o privire aproape deznădăjduită.

– L-ai invitat pe domnul Drayton la cină, Rosalind? întrebă ea.

– Nu, o întrerupse Jack. Eram doar în trecere și am vrut să văd cum se simte.

– E clar că a putut să-ți demonstreze ce bine și-a revenit. Te conduc eu.

– Mamă, oprește-te. Cum poți fi atât de nepoliticoasă?

Mama ei își ridică sprâncele, așa cum făcuse de-a lungul timpului cu generații întregi de copii obraznici. Dar Rosalind începuse să zică ceva ce trebuia spus de mult, și era prea târziu acum să se oprească.

– Nu mai am cinci ani, mamă.

– Am observat. Mă gândeam doar la Anthony.

– Știu. Dar nu ar trebui să te intereseze. Jack este invitatul meu, un prieten. Poate mai mult de atât. Își simțea obrajii arzând. E prea devreme să mă pronunț. Dar dacă tu ai avea un iubit, eu n-aș fi atât de nepoliticoasă încât să-ți amintesc că ești încă măritată cu tata.

– Rosalind! Potolește-te!

– Îmi pare rău că te-ai supărat. Însă nu îmi pare rău pentru ce am spus.

– Întrucât îl iubesc pe tatăl tău, o astfel de situație nu are cum să apară. Zâmbi un pic strâmb când văzu expresia șocată de pe chipul fiicei sale. Stai jos, Jack. Unde vrei! Mă duc să fac niște ceai.

– Nu, vă mulțumesc doamnă Parry, spuse el delicat. Dar chiar trebuie să plec. La revedere, doamnă Parry. Ea încuviință și închise ușa în urma ei. Crezi că a spus adevărul? o întrebă Jack pe Rosie în timp ce o luă în brațe. Crezi că încă îl mai iubește?

– Niciodată nu spune ceva doar așa, de dragul de a spune, zise ea, încă înmărmurită de mărturisirea mamei sale.

– Și tu? insistă el. Ți se întâmplă să spui lucruri pe care nu le crezi? Ce o să faci în legătură cu Anthony?

– Cred în tot ceea ce am spus azi. Nu ți-ai dat seama?

–Dacă mă gândesc bine, Rosie, pot să-ți spun că te-ai străduit foarte tare.

Ea simți cum fața îi ia foc și încercă disperată să-l împingă, dar el o ținu fără efort prea mare, lipită de trupul lui. Cu vocea aspră, îi spuse: Când dai totul, Rosie, nu mai ai îndoieli. Știai asta?

O sărută în treacăt, și apoi plecă. Ea încă se sprijinea de pian, încercând să-și recapete respirația, când mama ei intră cu tava cu ceai.

Se întoarse la serviciu într-o zi de miercuri. Anthony fu surprins s-o vadă. Aproape șocat, gândi ea. Făcuse un efort special să se machieze frumos și credea că arăta bine, dar probabil că se mințea singură.

– Ești sigură că te poți întoarce, Rosalind? o întrebă el iritat și îngrijorat. Ne mai putem descurca câteva zile, să știi….

– Da, văd. Observ că te-ai descurcat foarte bine, spuse ea.

– Julie a fost minunată.

– Da, este o persoană pe care te poți baza. Anthony, trebuie să discutăm despre aranjamentele pentru nuntă.

– Trebuie? Se lăsă pe scaun.

– Da, mă tem că da.

– Nu la birou.

Nu, nu la birou. Nu era locul unde să-i spui unui bărbat pe care-l cunoști de ani de zile că nu te poți căsători cu el.

– Poți să vii la mine, diseară? După serviciu?

– Nu pot, am o cină de afaceri diseară la Napier.

– Anthony, este important. Trebuia să-i spună. Trebuia să-și ia povara de pe umeri. Chiar dacă n-o să-l mai vadă pe Jack niciodată, tot nu putea să se mărite cu Anthony și trebuia să-i explice. Așa era cel mai corect.

– Nu poate să aștepte? Păru că s-a enervat. Bine, atunci putem să ne întâlnim la bar, pe la șapte?

Un teritoriu neutru? Probabil că așa era cel mai bine. Și pe urmă avea întâlnirea de afaceri care-i va distrage atenția.

– Da, bineînțeles.

Se întoarse în biroul ei micuț. Julie era și ea nervoasă.

– Am făcut niște vânzări cât ai fost tu plecată, spuse, mai mult în defensivă.

– Bine Julie. Te-ai descurcat minunat. Anthony e foarte mulțumit de tine.

Femeia roși.

– Casa Wickham a fost vândută.

– Casa Wickham? Făcu un efort să zâmbească. Îmi plăcea mult.

– Da. Era ceva în tonul vocii lui Julie, ce o făcu pe Rosalind să se uite mai bine la ea și să se încrunte. Era ca și cum ar fi știut. Dar în mod sigur, Anthony nu i-ar fi spus ei niciodată. Ai spus asta de la început, când ai fost să arunci o privire, adăugă ea.

– Am spus eu asta? Nu-și amintea. Bine, hai să mă pui la curent cu ce s-a mai întâmplat cât am fost bolnavă.

Ziua fusese destul de liniștită, totuși se simțea complet epuizată când ajunse seara acasă. Și încă nu se văzuse cu Anthony.

Făcu un efort special să se îmbrace așa cum îi plăcea lui. I se păru că măcar atâta lucru putea face pentru el. O rochie simplă, neagră, părul lucios strâns într-un coc simplu.

Luă ceasul de pe măsuța de toaletă și-l puse înapoi în cutia lui. O să i-l dea înapoi. Nu avea cum să-l păstreze, dată fiind situația.

Era aproape de șapte când parcă mașina în parcarea de la Napier, și intră în bar.

Anthony o aștepta deja în scaunul din colț și se ridică întâmpinând-o.

Îi luă mâna și se aplecă să-i sărute obrajii. Gestul fu atât de neașteptat, atât de spontan încât o luă prin surprindere.

– Pot să-ți ofer cava de băut, Rosie?

– Nu, mulțumesc.

– Stai jos. Se așeză și el, privind-o pentru un moment înainte să-i vorbească. Trebuie să-ți spun ceva. Nici nu știu cum să încep.

Era atât de grav încât inima ei începu să bată cu putere. Încercă să-și mascheze tulburarea făcând o glumă.

– Ce s-a întâmplat? Au dat partenerii faliment?

– Nu, draga mea. Slujba ta e în siguranță. Nu despre serviciu vreau să-ți vorbesc.

Nu așa își imaginase Rosalind că o să decurgă discuția. Își repetă în minte cum o să-i spună. Cum o să-și asume întreaga vină. Dar totul se ducea de râpă și trebuia să preia inițiativa înainte să-și piardă curajul.

Puse cutia cu ceasul de aur pe masă și o împinse spre el. Anthony se încruntă.

– Ce este asta?

– Îți dau înapoi ceasul pe care mi l-ai dăruit de ziua mea, Anthony. Nu pot să mă mărit cu tine. Se aștepta ca el să se enerveze. Să izbucnească puțin. Dar el, o privea ca și cum n-ar fi înțeles.

– Îmi pare rău. Cine ți-a spus? o întrebă el.

– Să-mi spună ce?

– Rosalind, pot să înțeleg că ai vrut să te desparți tu de mine, prima. Și îți mulțumesc pentru asta. Îmi ușurează mult situația. Dar dacă ai aflat de la altcineva…

– Îmi pare rău, Anthony, n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

– Julie. Julie și eu.

Îi căzu fisa. Atitudinea ciudată a lui Julie.

– Tu și Julie. Nu e cam devreme, Anthony?

El zâmbi.

– Te-ai prins repede. Minunat. Deodată fu cuprins de îngrijorare. Îmi pare rău. Am sperat că o să înțelegi.

– Oh, înțeleg, dragul meu prieten. Chiar înțeleg. Se întinse peste masă și își puse mâna peste mâna lui. Sper să fii fericit.

– Dar tu? O să te facă fericită cântărețul ăla la saxofon?

– Nu știu. Nici nu știu dacă o să-l mai văd vreodată. Se îndreptă. Mai bine te duci la cină, altfel o să întârzii.

– Da, cred că da. El luă cutia și o deschise. Acesta este cadoul tău, Rosie. Te rog, păstrează-l.

– Dar Julie?

– Ți-am dat acest cadou înainte să realizez că ea există. El scoase ceasul din cutie și i-l puse la mână.

– Un cadou de la un prieten. Sper că putem rămâne prieteni?

Ea nu vru să ia ceasul înapoi, dar simți că asta l-ar face pe el să se simtă mai puțin vinovat. Se întinse peste masă și îl sărută pe obraji.

– Mulțumesc, Anthony, să fii fericit!

Se întoarse repede și plecă fără să se uite înapoi, hotărâtă ca el să nu-i vadă lacrimile ce-i curgeau pe obraji, pentru a nu le interpreta greșit.

Singurul ei regret era acela că-i fusese prea frică să lupte pentru ceva cu adevărat special, cu tot sufletul, atunci când i se oferise ocazia. Atunci i se părea că trebuie să dea prea mult. Acum i se părea prea puțin.

Merse la toaletă, hotărâtă să-și recapete calmul, și adoptă o expresie curajoasă, gata să înfrunte lumea. Își reîmprospătă rujul și realiză că fata de lângă ea îi zâmbea în oglindă.

– Ai fost serile trecute la clubul de jazz cu Jack, nu-i așa? întrebă aceasta.

Rosalind încuviință, oarecum ezitând.

– Da. Apoi își reaminti. Bineînțeles, tu erai cântăreața. Ai fost foarte bună.

Zâmbetul fetei se lărgi a apreciere.

– Mulțumesc. Jack m-a ajutat foarte mult.

– Cântă la club?

Fata zâmbi.

– Să cânte…? Oh, nu! Are loc o petrecere.

– Petrecere?

– Dă o petrecere pentru a sărbători succesul. Mike era destul de disperat, să știi. Erau la un pas de faliment. Chiar se gândeau să schimbe localul într-un club de jocuri.

– Îmi amintesc. Mi-a spus ceva despre asta.

– Am încheiat un contract cu el, adăugă fata confidențial.

– Cu Mike?

– Nu, Mike a plecat. Jack i-a luat locul, făcând totul. Credeam că știi.

Rosalind simți un junghi în stomac.

– Nu, nu știam.

– A adus un nou manager și o groază de muzicieni de primă mână, așa că lucrurile o să se îmbunătățească. Fata își dădu pe buze cu un ruj de culoare roșu-crud. Bineînțeles a făcut rost și de bani, pentru ca lucrurile să meargă. Mike mi-a spus că pentru el e mai mult ca un hobby. Ca și cântatul la sax.

Un fior rece se răspândi prin tot corpul lui Rosalind.

– Are bani?

– Credeam că-l cunoști!? Până la urmă…

– Suntem doar cunoștințe.

– Oh! Uite, este unul din acei vrăjitori ai calculatoarelor. Se pare că a făcut avere pe la 20 de ani și de atunci o dublează în fiecare an.

– Atunci de ce se află în Melchester? întrebă Rosalind un pic cam tăios. Nu este nici pe departe un loc pentru miliardari.

Fata se întoarse și o privi drept în față.

– Știi că asta i-am spus și eu? Dar se pare că are niște probleme personale aici, și îi place locul. A stat în casa unui prieten, la Wickham, și acum s-a decis s-o și cumpere. Dar nu cred că este decât o casă la țară, pentru unul ca el.

– Cred că da.

Și în tot acest timp el se amuzase pe seama țărănoilor cu care de fapt încheiase afaceri!

Ieșiră în zona recepției împreună.

– De ce nu vii să saluți lumea? Sunt sigură că Jack o să fie foarte bucuros să te vadă.

– Chiar crezi?

În lista de rezervare pentru seara de 1 martie scria Compania Drayton în salonul Wellington. Compania Drayton. Nu putea fi doar o coincidență.

– De ce ține Jack petrecerea aici, în loc s-o țină la club?

– Clubul este în renovare. Se opri în prag și o privi. Vii?

– Într-un minut. Du-te. Rosalind, rămasă în prag, privi în jur. După numai o clipă îl zări, stând liniștit într-un colț și vorbind cu niște bărbați. Sacoul îi stătea exact așa cum își imaginase ea. Orbită de jocurile lui care-i luaseră mințile, nu văzuse adevărul.

Casa era a lui. Mașina era a lui. El nu negase niciodată, dar hotărâse să nu-i spună nimic, ca s-o lase să se facă de râs. Și ea în mod sigur s-a făcut. De ce a intrat în biroul ei și a început să se joace cu ea, s-o sărute, nu înțelegea. Ce spera să obțină prin această înșelăciune? Nu știa decât că se simțea trădată, și rămase în ușă, privindu-l cum stătea relaxat, total degajat în această atmosferă care-l înconjura și care îi era familiară. Gheața din venele ei se transformă în foc.

Se strecură printre oameni, vorbi cu câteva persoane care o recunoscuseră, dar nu se opri.

– Pot să vă servesc cu ceva, doamnă? o îmbie ospătarul cu varietatea gustărilor. Dacă vreți să luați o farfurie?

– Mulțumesc. Se uită la un moment dat le delicatesele etalate în fața sa. În cele din urmă ochii i se opriră pe un platou lung de argint ce conținea un somon cu maioneză încă neatins, frumos decorat și întins într-o mare de lăptuci, și zâmbi. O să iau ăsta. Luă platoul și începu să se îndepărteze de masă.

– E, nu… Doamnă! Vă servesc eu.

– E-n regulă, este pentru domnul Drayton, spuse ea, liniștindu-l. Mă descurc singură. Nu așteptă un răspuns și se îndreptă spre colț.

Jack stătea cu spatele la ea și n-o văzu venind. Zâmbetele surprinse ale partenerilor de discuție îl avertizară că era cineva în spatele lui și se întoarse brusc, îi aruncă o privire, îi conștientiză prezența, oarecum surprins, și imediat se ridică în picioare.

– Rosie, ce bine-mi pare că te văd. Ea îi admiră viteza cu care își redobândi calmul. Nimeni n-ar fi putut să spună, privindu-l, că tocmai avusese parte de un șoc puternic.

– Bună, Jack.

– Când te-ai întors? o întrebă el, arătând prin fiecare gest ce plăcere îi face vederea ei, și îi trase un scaun. Vino și stai jos!

Ea scutură din cap.

– Nu, mulțumesc. Nu stau. Zâmbi către ceilalți doi. Am intrat fără să am invitație, adăugă ea confidențial. N-ar trebui să fiu aici.

– Nu fi prostuță, scumpo. Se simțea un avertisment tăios în vocea lui. Lasă-mă să iau asta.

– Prostuță? Își ridică sprâncenele a bătaie de joc. Nu sunt prostuță, Jack, îl asigură ea, mutând platoul departe de mâna lui. Dar, când am auzit că dai o petrecere, mi-am zis că trebuie neapărat să vin să-ți mărturisesc că te admir pentru eforturile pe care le-ai făcut în ultimele săptămâni. Se întoarse iar spre audiența care o asculta fascinată. Știți că, cu numai două săptămâni în urmă, domnul Drayton câștiga câteva lire nefăcând altceva decât să sărute femeile, în timpul lui liber? Lăsă ca acest aspect interesant să fie înțeles. Probabil mai mult de atât. Ați văzut Ferrariul?

Cei doi bărbați schimbară o privire și fața lui Jack se întunecă periculos.

– Și s-a instalat ilegal într-o casă goală. Și acum, priviți!

Ei înclinară nervos capul, urmărind linia lăptucilor și a somonului, în timp ce ea descrise în aer, cu ajutorul platoului, un arc spre mulțime.

– A cumpărat un club de jazz, a dat o petrecere la Napier. O întorsătură remarcabilă a norocului, nu credeți? V-a dezvăluit cum a făcut-o?, întrebă ea.

– Rosie!!! o preveni el.

Ea dădu din cap.

– Este destul de simplu, îi sfătui ea pe ascultătorii fascinați, pe tonul cel mai confidențial cu putință. Vă pot spune eu, exact, cum procedează. Se implică total în ceea ce face, continuă ea ca și cum nu-l auzise. Acesta trebuie să fie secretul lui, nu credeți? Nu jumătăți de măsură. Totul sau nimic!

Capitolul 8

Jack se legănă pe călcâie, în timp ce somonul își începuse călătoria de întoarcere, anticipând momentul contactului și reușind cu ușurință să-l evite. Dar platoul rece, greu, se umplu tot de sos și în timp ce Rosalind îl balansă spre Jack, intenționând pur și simplu să-l lovească, să-l umilească, așa cum ea se simțea umilită, îi scăpă din mână. Marginea îi atinse tăios fața lui Jack, lovindu-l și pocnindul în cap, împingându-l într-o parte astfel încât numai peretele îl ținu să nu cadă la podea. Sângele strălucitor începu să-i curgă de la zgârietura de pe obraz, amestecându-se într-un contrast șocant cu somonul roz care-i murdărise fața înainte să se scurgă spectaculos, pe partea din față a sacoului.

– Te simți bine, Jack? întrebă ea deodată, spărgând liniștea șocată ce se instalase. Când dai totul, nu mai rămân întrebări nepuse. Fără nici o îndoială, ar trebui să încerci câteodată.

Se întoarse și se depărtă ușor de el, iar mulțimea încremenită și tăcută se dădu la o parte pentru a-i face loc.

– Rosie. Întoarce-te fir-ai tu să fii!!! Vocea lui răsună de-a lungul încăperii ca răgetul unui taur furios. Avu asupra ei un efect similar cu al unei lovituri, făcând-o să tremure din toate încheieturile. Cerându-i, amenințând-o, implorând-o aproape. Împrăștiindu-i roșul din fața ochilor.

Ezită puțin, dându-și seama ce făcuse. Se întoarse, și îl văzu cum caută nervos un sprijin să se ridice și cum se clatină spre ea. Ea ridică un braț pentru a se apăra, dar îi fu prins de cineva din preajmă.

– Tot așa temperamentală ai rămas, *cariad*? Vocea era suavă și învăluitoare. Precum galezii, tipul avea la rever o narcisă. Ea se uită la claia de păr, nu prea lung, de culoarea morcovului, străbătut acum de argintiu, ochii verzi surâzători, nasul lovit de prea multe întâlniri înverșunate pe terenul de rugby

– Tati? șopti ea, aproape nevenindu-i să-și creadă ochilor.

El o strânse în brațe și ea se liniști în ele.

– Du-mă acasă, tati! imploră ea. Te rog, du-mă acasă!

El privi peste umerii ei și o aprobă.

– Da, cred că asta este cea mai înțeleaptă mișcare, spuse el. Ești pregătită pentru runda doi? Jack nu pare în stare de o discuție civilizată. Nu, nu te uita. Vino cu mine. Acum. O conduse afară din salon, în aerul rece al nopții. Ai o mașină, Rosie? Îi aruncă o privire, ochii scânteindu-i amuzați. Pe unde o luăm ca să scăpăm de aici?

– Vino. Dar nu cred că sunt în stare să conduc.

– Probabil că nu, spuse el deschizându-i ușa din dreapta. Dar, trebuie să mă îndrumi. A trecut ceva timp de când am fost ultima oară în Melchester.

Îi arătă drumul, holbându-se la el întruna, de frică să nu fie doar o plăsmuire a imaginației sale, și ar putea să dispară dacă și-ar lua ochii de pe el. Așa cum mai dispăruse o dată.

– De unde vii? întrebă ea. Unde ai fost? O altă întrebare, cea mai importantă – De ce m-ai părăsit? nu îndrăzni să i-o pună.

– De la Londra, azi, spuse el. Din America acum două zile. Am petrecut ultima lună în New Orleans. Ți-ar plăcea acolo, Rosie. Muzica! Oh, Doamne, ce muzică. El îi zâmbi și pentru câteva clipe Rosalind avu impresia că el nici n-a fost plecat. Dar a fost. Pur și simplu și-a făcut bagajele și a plecat.

– De ce nu mi-ai scris niciodată?

O privi și se încruntă.

– Ți-am scris! De cel puțin douăzeci de ori. Am rugat-o pe mama ta să se mai gândescă, să vină la mine. Chiar am trimis biletele. Oftă. Niciodată n-a citit scrisorile și n-a încasat cecurile. Pe toate le-a trimis înapoi nedeschise.

Înmărmurită, Rosalind se lăsă pe spate.

– N-am știut. Niciodată nu mi-a spus nimic. Am crezut că pur și simplu ne-ai părăsit.

El trase pe dreapta.

– O femeie orgolioasă, mama ta. Am vrut să vină cu mine. Am implorat-o. Tu erai pe punctul de a pleca de-acasă la facultate, unde să-ți începi o viață a ta, dar n-a contat. Când ne-am căsătorit i-am promis că o să uit de scenă și că o să predau. Nu era în stare să-și schimbe viața pentru o existență boemă, urmându-mă.

– Dar tu ai plecat!

– Trebuia. Îmbătrâneam și nu făcusem nimic din ceea ce îmi promisesem că o să fac. Suspină din nou. O serie de lucruri pe care trebuie să le faci înainte să te căsătorești, cred.

– Și le-ai făcut? întrebă ea puțin cam tăios. Te-ai distrat?

Privirea lui cerși înțelegere.

– Da, *cariad*. Majoritatea, mă rog. Dar, chiar dacă a fost rău, nu m-am lăsat copleșit de înfrângere.

– Autodescoperirea este dureroasă? întrebă ea.

– Cred că tu ești pe cale de a învăța cât de dureroasă este. Se uită la ea grijuliu. Dar ești un pic cam mare ca să te întreb ce ți-a făcut Jack, ca să merite un astfel de tratament. Și poate că nu am dreptul.

–Și-a permis să mă facă complet și total de râs în fața lui. Nu-i vorba de un rău permanent, doar mândria mea puțin știrbită, minți ea.

El îi mângâie mâna.

– Câteodată mândria este tot ce avem mai de preț, copilă. Și în ceea ce privește faptul că te-ai făcut de râs… nici unul dintre noi nu este imun la glume personale. Ai de gând să mă inviți înăuntru? Poți să mă servești cu o cafea și să mă pui la curent cu toate noutățile.

Ezitarea ei fu doar de moment.

– Da, bineînțeles.

Îi spuse la început, câte ceva despre slujba ei, despre Anthony. Apoi despre cum l-a cunoscut pe Jack, și tatăl ei începu să râdă.

– Nu e deloc amuzant, îl mustră ea. Apoi, molipsită chicoti și ea. Evident, îl cunoști pe Jack Drayton, spuse ea. Cum l-ai cunoscut? Nu, stai. Nu-mi spune. Pot să ghicesc. La clubul de jazz.

– Nu, altundeva. S-a întâmplat acu câteva săptămâni, chiar după ce am sosit în New Orleans. A venit la clubul în care cântam eu, apoi în culise. Am băut ceva împreună, am vorbit de casă. L-am rugat să îndeplinească dorința unui om bătrân și să-ți ureze la mulți ani de ziua ta, de la tata.

– L-ai rugat…? Total confuză, continuă: Am crezut că este o felicitare de la fetele de la birou. Nu au negat… Oh, fir-ar să fie! Sprâncenele tatălui său se ridicară la auzul acestui blestem. Îmi pare rău, dar nu mi-a spus niciodată de la cine este mesajul. Poate nu a avut ocazia. Cel puțin nu atunci, se gândi ea. Dar Jack a întrebat-o despre familia ei. Și a vrut să știe dacă mama ei a vorbit serios în legătură cu faptul că încă îl mai iubește pe tatăl ei. Oare știa atunci că Rich Parry este în drum spre casă?

– M-a sunat în weekend să mă întrebe dacă mi-ar plăcea o slujbă la clubul de jazz din Melchester și i-am spus că vin să discutăm despre ofertă. Începu să râdă. Bine, acum s-ar putea să aibă unele îndoieli.

– Oh, tati, îmi pare rău.

– Să nu-ți pară, *cariad*. Dacă durerea a fost profundă, mai bine că ai lăsat-o să iasă la iveală. Și dacă nu este îndeajuns de bărbat încât să recunoască faptul că a meritat-o, atunci nici nu vreau să lucrez cu el.

– Dar este o șansă extrordinară! Ceva ce-ți place, chiar aici, atât de aproape de casă.

– Da. Ezită. Cât de mult crezi că mă va lăsa mama ta să mă apropii de ea?

– Vrei să o vezi, nu-i așa?

– Nu am vrut s-o părăsesc, Rosie. Doar că n-am mai putut rămâne de asemenea. Și îți spun de pe acum, eu nu mă voi întoarce să-i învăț să cânte la pian pe niște copii care mai degrabă preferă să se joace la calculator. Crezi că va vrea să vorbească cu mine, în situația de față?

– Oh, da, ea a spus…

El deveni brusc agitat.

– Ce ți-a spus?

Rosie însă nu-i răspunse. O va lăsa pe mama ei să-i spună, atunci când se va simți pregătită pentru asta.

– Du-te la ea. N-o suna. Nu-i da timp să-și pună armura pe ea.

El râse.

– Crezi că trebuie să mă furișez până la ea și s-o surprind?

– S-ar putea să meargă. Zâmbi puțin, amintindu-și cum Jack procedase tocmai așa. Soneria nu merge. Dacă nu-ți răspunde, încearcă la fereastra din față, îl sfătui ea.

– O să țin minte ce mi-ai zis. O să mă poți ierta vreodată, Rosie, pentru că am plecat?

– Eu… Eu mă bucur că te-ai întors.

Și chiar așa era. Însă nu suficient încât să-i alunge singurătatea ce o cuprinse câteva clipe mai târziu. Era încă slăbită după gripă și seara aceasta o epuizase emoțional. În mai puțin de o oră îl pierduse pe bărbatul cu care plănuia să se mărite de când își putea aduce aminte. Și pe bărbatul de care se îndrăgostise de când o sărutase prima oară. Un

minut mai târziu el o sunase. Un minut mai târziu toate problemele ei au început. El avusese tot timpul dreptate.

Însă acum, totul rămăsese în urmă și ei nu-i rămânea altceva de făcut decât să adune bucățelele sparte și să meargă mai departe. Probabil va urma exemplul tatălui ei și va scutura praful din Melchester de pe umeri, pentru o perioadă. Să vadă puțin lumea. Totuși nu i se părea foarte amuzant.

Dar ziua următoare, era convinsă că așa trebuie să facă.

Julie o abordă timid, așteptând un refuz de a vorbi din partea ei. Dar Rosalind nu avea nimic cu Julie. Era convinsă că va fi o soție potrivită pentru Anthony. Ea o va suporta pe doamna Harlowe și va trăi în casa aceea mare de la periferie. Avusese destul timp ghinion. Rămăsese văduvă de tânără, și se descurcase cum putuse să le crească, singură, pe cele două fetițe ale ei. Acum se îndrepta spre confort și stabilitate. Exact de ceea ce o acuzase Jack pe ea.

Totuși radia de fericire și când Anthony veni mai târziu, o sărută ușor pe obraz Iar Julie se întoarse și îi spuse ceva care-l făcu să râdă. Lui Rosalind i se puse un nod în gât. Erau îndrăgostiți.

– Sper că o să fii fericită, Julie, spuse ea. Sper ca amândoi să fiți. Chiar credea sincer ceea ce spusese.

– O să vii la nuntă, Rosie? o întrebă Julie. O să fie ceva restrâns. Nu avem mulți invitați. Se îmbujoră la față. Mulți nu înțeleg nimic din ceea ce s-a întâmplat.

– Julie, nu cred că mă vrei pe mine la nuntă….

– Ne-ai face pe amândoi fericiți. Și oricum, vei lucra cu Anthony. Dacă vii, lumea o să înțeleagă că nu există resentimente.

Rosalind ezită. Ea și Anthony, fuseseră un cuplu o perioadă lungă de timp și asta era o bază solidă pentru bârfe. Nu avea nici un chef să meargă, mai ales având în vedere starea ei de spirit, dar Julie avea dreptate.

– O să vin, dacă chiar mă vrei acolo. Când e ziua cea mare?

– De marți într-o săptămână. Sper că poți să faci față, chiar dacă e așa de curând.

Rosalind reuși să-și ascundă surpriza generată de viteza cu care evoluau lucrurile.

– O să ne descurcăm. Plănuise să plece cât mai curând cu putință, dar dată fiind situația, nu mai era așa simplu. Julie știa, aproape la fel de bine ca ea, să conducă sectorul. Dacă amândouă ar pleca, ar apărea probleme majore.

Soneria de la ușa din față sună și Julie se duse să vadă cine era. Se întoarse un minut mai târziu.

– Un domn cu instrucțiuni pentru casa de la țară, Rosie. Întreabă de tine.

– Condu-l la mine. Căută o foaie și un stilou și când își ridică ochii îl văzu pe Jack stând în fața biroului, holbându-se la fotografia Casei Wickham inscripția – vândut.

Când își întoarse fața spre ea, Rosalind își duse mâna la gură de îndată ce-i văzu bandajele, rana ce-i brăzda obrazul.

– Uite. Ești mulțumită de ce-ai făcut?

– Îmi pare rău. Nu am vrut…

El se lăsă pe fotoliul din fața biroului ei.

– Răspuns greșit, Rose. Pentru prima oară în viața ta ai făcut ceea ce ai vrut, fără să te rețină nimic, fără să te gândești la consecințe.

Orice urmă de vinovăție cauzată de răul pe care i-l făcuse dispăru în timp ce el vorbea. Deci, el credea că învinsese și venise să se laude.

– Nu te flata singur, Jack, spuse ea înviorată. Obișnuiesc să fac lucruri din astea tot timpul. Te-ar face să râzi ore în șir. Odată am turnat lipici în interiorul pianului și tata m-a pedepsit nelăsându-mă să merg la o petrecere. Ea își ignoră ferm dorința nestăvilită de a se exprima și de-ai atinge umflătura obrazului. Credeam că am mai crescut, că nu mai am așa stupide accese de furie.

– Nu ar trebui niciodată să crești până într-atât încât să nu-ți mai arăți emoțiile, Rosie. Îi atinse cu mare grijă obrazul. Sunt oricum mijloace mai interesante de a-ți arăta sentimentele. Dar, dacă o să fugi la Anthony, n-o să le descoperi niciodată. O să te transforme într-o femeie rece până să împlinești 30 de ani.

– Și tu erai pregătit să mă salvezi de așa ceva? întrebă ea, cu ochii scânteindu-i periculos.

– Ai o inimă prea mare pentru a te mulțumi cu locul doi, Rosie. Ești genul de femeie care ar da totul pentru o noapte pe care să n-o uite niciodată. El o luă de mână și i-o ridică până la obrazul rănit. Femeia care a făcut asta aseară e capabilă de mari pasiuni. O plac pe această femeie mult mai mult decât pe viitoarea doamnă Harlowe.

Ea încercă să se retragă, dar el o ținu strâns, forțând-o să ia aminte la consecințele izbucnirii ei pasionale..

– Bine, îți mulțumesc pentru votul de încredere, dar ea n-o să te mai deranjeze niciodată.

– Îmi pare rău să aud asta. El îi întoarse repede mână și i-o sărută. Ea se smuci brusc, ca și cum ar fi ars-o.

– Jack, nu…

– Chiar ești pregătită să rămâi cu un bărbat pe care nu-l iubești, doar de dragul stabilității? Ochii lui erau neiertători, vocea tăioasă ca oțelul și ea se uită într-o parte, refuzând să-i răspundă, să recunoască faptul că el are dreptate. Paturile prea moi nu sunt bune, Rosie. De-a lungul timpului fac mai mult rău decât dormitul pe podea.

– Și asta îmi oferi tu mie, Jack? O noapte pe podeaua rece? Sunt convinsă că un om ca tine cu cunoștințele tale, aparent vaste ar putea cel puțin să aleagă un pat!

El dădu din cap.

– Trebuia să știu dacă chiar mă vrei pe mine sau doar pe cineva cu un portofel mai gras decât Anthony Harlowe.

– Bine, acum știi!

– Da, cred că da. Ce mică și obraznică piază rea te-a adus aseară la Napier, Rose? Când am vorbit cu Sarah luni, mi-a spus că mai stai cu mama ta până în weekend. El o privi fix ca și cum ar fi fost vina ei. Speram că o să poți veni la petrecere. Trebuia să-l prezint pe Rich tuturor și voiam să vă fac o surpriză. Oricum, am mediat întâlnirea. Și cred că majoritatea invitaților au votat petrecerea drept cea mai interesantă chelfăneală a anului, chiar și invitații de onoare. Lor le-a plăcut în mod special scena cu podeaua.

– Mi-am schimbat planurile, spuse ea, ignorând ceea ce-i spusese, schimbând subiectul discuției. Am fost la Napier pentru că m-am întâlnit cu Anthony.

– Anthony?

Ea îl șocase și fu bucuroasă de rezultat.

– Și unde era el când tu aveai de gând să mă omori?

– N-am vrut să te rănesc Jack!

– Nu? Doar să mă împodobești cu acest plasture respingător. Dumnezeu să mă ajute dacă ți-am făcut vreodată ceva care să te supere în halul ăsta.

Ea explodă.

– M-ai supărat foarte tare, Jack! Mi-ai cerut să-mi schimb întreaga viață pentru tine. Încă faci asta. Și ce-mi oferi în schimb? Își apropie degetul mare și arătătorul la un milimetru distanță. –Așa mult? Nu, mulțumesc.

– Ai uitat cumva weekendul prelungit când nu am plecat nici o clipă de lângă tine? îi spuse el foarte încet.

Mânia ei se domoli tot atât de repede cum explodase

– N-am uitat. Niciodată nu voi uita. Ai fost… amabil.

– Amabil? O scrută cu privirea. Am fost numit în multe feluri, de o groază de femei. Amabil niciodată nu a figurat printre cele mai impresionante atribute.

– Am vrut să spun… Simțea că-i fuge pământul de sub picioare, mai ales când se uita la fața lui lovită.

– Drăguț? îi sugeră el eroic. O să vedem ce putem face ca să-ți îmbunătățești calitatea adjectivelor. Să nu crezi nici o clipă că am terminat cu tine, Rosalind Parry.

– Atunci poate că ar trebui, i-o întoarse ea. Am dat de cântăreața de la Napier, Jack. Era foarte entuziasmată de tine. Probabil că ar trebui să-ți redirecționezi eforturile spre o țintă mult mai receptivă.

– Favoarea i-a fost oferită, Rosie, şi s-a sfârşit cu mulţumiri. Este o cântăreaţă talentată şi a primit contractul fără nici un fel de ritual de sacrificiu.

– Cât de... Era pe cale să spună amabil din nou, dar privirea lui ameninţătoare era elocventă... nobil.

– Doamne-Dumnezeule, devine din ce în ce mai greu. Nu sunt nici nobil şi nici drept, iar acum mă simt foarte departe de amabil. Pur şi simplu prefer să nu amestec afacerile cu sexul.

– Uite, în caz că n-ai observat, acesta este locul unde eu lucrez. Dacă nu cumva ai anumite comisioane de făcut, cred că cel mai bine ar fi să pleci acum.

– În cazul tău, Rosie aş putea face o excepţie. Nu aşteptă răspunsul ei. Spune-mi, când este nunta? Ai spus că prin mai, nu-i aşa?

Ezită, prea mult, aşa că-i văzu ochii micşorându-se uşor.

– De marţi într-o săptămână, spuse ea repede. Nu mai era nici un motiv ca să se mai amâne. Nu-l minţise, îşi spuse ea. Fiecare cuvânt era adevărat.

– Mergi mai departe? întrebă el ridicându-se în picioare, pierzându-şi oarecum încrederea.

– Nu era nici un motiv ca să se mai aştepte, repetă ca Julie, prosteşte.

– Deci nu ţi-a mai rămas prea mult timp să-ţi permiţi mici plăceri înainte să te instalezi cu tot tacâmul plictisitor. Din moment ce nici prin cap nu ţi-a trecut să-ţi schimbi planurile, probabil că asta ai avut de gând când te-ai dat la mine în salonul mamei tale.

Faţa ei luă foc.

– Asta e sub orice critică, Jack!

– Este? Nu poți avea amândouă lucrurile, să știi! Trebuie să iei o decizie și nu ai prea mult timp la dispoziție. El se întoarse spre ea. Vrei să-ți reamintesc ce pierzi?

Ea sări în picioare, îndepărtându-se de el.

– Doar pleacă, Jack. Pleacă și lasă-mă în pace!

– Nici o șansă, scumpo, spuse el și vocea lui îi zgârie nervii. Nu-i un motiv să schimb agenția doar pentru că legătura dintre noi s-a rupt. Ce spui?

Ea își clătină capul, dar el o prinse și o trase aproape.

– Am înțeles mesajul clar și exact, de prima dată, Rosie. Nu mai bate apa în piuă.

– Atunci de ce nu mă asculți? întrebă ea aproape izbucnind în plâns.

– Te ascult, Rosie. Ar trebui să faci și tu asta, câteodată. Ea încercă să se smucească, să-și elibereze încheietura mâinii, dar el rezistă eforturilor ei fără prea mare dificultate și se întoarse spre fotografia de pe perete.

– Dar o să facem așa cum vrei tu, dacă insiști. Dacă vrei afaceri, atunci pune casa înapoi pe piață, spuse el. Toți clienții trebuie să fie asistați de agent. Și tu, domnișoară Parry, vei fi agentul.

– Du-te naibii!

El țâțâi.

– Ce limbaj. Ce ar fi spus simpaticul domn Harlowe? Să-l întrebăm. Ochii lor se întâlniră, scânteiară și în cele din urmă ea își domoli sarcasmul, cedând în fața privirii lui insistente.

– Cu ce preț? Încercă disperată să nu miroasă parfumul pielii lui, să nu vadă linia dură a feței lui care se afla la nivelul ochilor ei.

– Sunt deschis să ofer, Rosie, spuse el, buzele lui arcuindu-se obraznic. De fapt, când se ajunge la asta, sunt pregătit să iau tot ce se poate lua. Gura lui o atinse ușor pe a ei și pentru un moment ea se clătină, trecând-o toți fiorii. Apoi reuși să se elibereze.

– Ieși afară, acum!

– Ăsta nu e un mod de a trata un client, Rosie. Aș putea să mă plâng…

– El ar înțelege, spuse ea mai mult în șoaptă.

– Ar înțelege? Aceasta este femeia cu care e pe cale să se însoare și care pare că se pierde când o ating. Ești sigură? Poate că ar trebui să-i fac un serviciu și să-i spun eu însumi.

– Să nu îndrăznești!

– Te-am avertizat o dată, Rosie, că aș îndrăzni orice pentru ceea ce vreau. Degetele lui îi trasară conturul feței, provocându-i un fior interior. Nu te-ai gândit că nu ești foarte corectă cu bietul om?

– Ce știi tu despre a fi corect? Anthony… înțelege.

– Chiar? Gura i se arcui ușor. Este foarte convenabil pentru tine. Sincer, eu n-aș înțelege. Dădu din cap și se întoarse să plece. Te aștept la casă, după-amiază. Ora patru îmi convine cel mai bine.

– Nu e necesar. Vocea ei îl opri din drum. Avem deja toate detaliile pe computer.

– Eu sunt clientul. Eu decid ce e necesar.

– Foarte bine, dacă insiști, dar va trebui să trimit pe altcineva. Am deja fixată o întâlnire la patru, spuse ea.

– Ai? Își aruncă privirea peste agenda ei și citi numele și numerele de telefon scrise în dreptul orei patru. Puse mâna pe telefon și formă numărul.

– Jack! protestă ea.

El o ignoră, ținând-o să nu-i ia telefonul din mână și ascultându-i țipătul anemic când el aranjă altfel programul. Puse telefonul în furcă. Ora trei îi convine doamnei foarte bine. Să notez eu modificarea în agendă, sau o faci tu?

– Cum îndrăznești să te amesteci? șopti ea.

– Te-am avertizat, Rosie, îi reaminti el simplu. Te aștept la patru. Să nu întârzii.

Julie, aducându-i o cană de ceai, îl privi pe Jack în timp ce ieșea.

– Nu este el cel care cântă la…

– La sax. Da, aprobă Rosalind, rapid. S-a dovedit că nu este chiar ceea ce pare. El o avertizase în legătură cu asta, dar ea nu-l luase în seamă.

– Casa Wickham este din nou pe piață, spuse ea, schimbând ferm subiectul.

– Oh. Bine, era și un alt cuplu interesat, spuse Julie. Dar domnul Drayton s-a mișcat atât de repede și nu avea nevoie de împrumut… el era? întrebă ea ca și cum înțelegea dintr-o dată.

– Da, spuse Rosalind, fără nici un fel de tragere de inimă. Poate că alții ar fi încă interesați. Dă-mi dosarul și o să-i sun acum. Dacă au văzut casa, poate că nu mai trebuie să meargă acolo și să-l vadă pe Jack Drayton din nou.

– Ei nu aveau banii pe care el i-a plătit, o avertiză Julie.

– Am impresia că nu este prea îngrijorat de preț. Este dispus să ofere… Dar mă tem că lumea o să creadă că e ceva în neregulă cu casa, dacă e așa de repede din nou pe piață.

– Am auzit eu despre o scurgere de informații. Dar sigur, asta nu ar…

– Julie! Entuziasmul acesteia fu deodată prea greu de suportat. Te măriți în mai puțin de o săptămână. Nu ai altceva mai bun de făcut decât să te îngrijești de casele altora?

– Totul e aranjat, replică ea, în pofida iritării lui Rosalind. Am proba la rochie în weekendul ăsta, cu sora mea, și doamna Harlowe le ia pe fete în oraș să le cumpere haine noi. Am aranjat să merg la coafor. Mai este ceva?

– Luna de miere, sugeră Rosalind.

– Mergem în Scoția.

– Scoția? În martie?

Ochii lui Julie zâmbiră cu răutate.

– Contează?

Pentru un moment Rosalind se gândi la Jack și la podeaua lui tare, și fu cuprinsă de un val de nerăbdare.

– Nu, Julie. Cred că nu.

O aștepta când ea sosi la patru fix cu agenda și cu ruleta de măsurat în mână. Nu prea știa la ce să se aștepte. La un flirt poate, dar era pregătită pentru asta. Își aminti de fiecare remarcă stupidă, de fiecare acțiune stupidă în care o atrăsese și pe ea. Sau despre lucrurile dureroase pe care i le-a spus cu privire la motivele ei de a se mărita cu Anthony.

El îi deschise ușa. Dacă i-ar fi dat mâna, zâmbindu-i pe jumătate, ea l-ar fi iertat. În schimb el era doar politicos.

– Îmi pare bine că ai ajuns la timp. Mergem sus?

– Cum spui tu… Fu surprinsă, așteptând obișnuitele lui remarci înțepătoare ca răspuns. Însă nimic, doar răceală. Din cauza întristării se îmbujoră la față. Se întoarse brusc și își făcu drum până la scări, deschizând prima ușă pe care o întâlni. Dormitorul lui. Sfioasă tuși.

– Dormitorul cel mare împreună cu baia, citi ea de pe foaie. Vrei să verifici dimensiunile camerei?

– Vreau să verific totul, spuse el. Vrei să mă ajuți?

– N-am încotro. În mod normal aducea un asistent pentru o astfel de sarcină, dar el ar fi zis că este nebună. Vrei să iei ruleta, te rog? Ei măsurară corect camera și ea își notă dimensiunile în agendă. La fel ca data trecută. Fu incapabilă să se abțină. Extraordinar! Ea răsuci panglica ruletei. El însă nu-i dădu drumul și ea fu trasă de panglică, până degetele ei le atinseră pe a ale lui. Se uită la el nesigură, dar fața lui nu trăda nici o emoție.

– De ce nu oprim asta chiar acum, Rosie? o întrebă Jack cu subînțeles. Chiar acum. Îi întoarse fața spre pat. E ceea ce vrem amândoi.

– Vrei să incluzi întreaga mobilă și accesoriile? întrebă ea strângând agenda pentru a-și opri mâinile din tremurat, sperând ca vocea ei să fie mai fermă decât inima.

– Mobila nu e bună fără o casă în care s-o pui, răspunse el, ca și cum conversația ar fi decurs până acum normal.

Ea notă, și își trase respirația. Ținea ochii fixați pe agendă.

– Ești mulțumit cum arată baia? întrebă ea. Sau vrei să ți-o descriu amănunțit?

– Amănunțit, cred. Foarte tandru, îi atinse buzele cu vârful degetelor…Două buze, de un roșu oarecare, doi ochi cenușii, cu sprâncene.

– Ochii mei nu sunt cenușii.

El nu luă în seamă protestul ei, îi atinse ușor gâtul cu degetele și zâmbi în timp ce o simțea tremurând la atingerea lui… un gât, o bărbie… El i-o ridică în sus. Dacă ar fi sărutat-o, ultima urmă de control s-ar fi evaporat. Se retrase înapoi rapid și el nu făcu nici un efort s-o rețină.

– Asta o să ia ore întregi, îl avertiză ea.

– Nu mă grăbesc, Rosie, spuse el ușor. Se întoarse și deschise ușa băii. Pentru un moment ea ezită, apoi intră și Jack rămase în urma ei, sprijinindu-se de ușă, privind-o cum verifica accesoriile cu acelea de pe lista ei.

– Totul este aici, spuse ea. Continuăm?

– Vreau să-ți aud părerea în privința dușului. L-ai folosit, îi reaminti el. Crezi că e suficient de încăpător pentru două persoane? Ar putea fi un punct de atracție interesant.

– Nu pot să scriu asta aici!

– Poți, dacă insist eu. Dar cred că mai bine să ne asigurăm. Îi luă agenda din mână și o puse jos. După tine.

– Nu fi ridicol, Jack, îl avertiză ea.

El se mulțumi să nu-i răspundă, dar o luă de mijloc și o ridică de la pământ.

– Pantofii jos, cred! O scutură ușor și ei căzură cu zgomot pe pardoseală. Apoi păși cu ea în cabina strâmtă și o

lăsă jos, ținându-și mâinile strâns în jurul mijlocului ei. Mi se pare destul loc. Ce crezi? Ia vezi dacă poți să ajungi la săpun!

Fiind ținută de el, la câțiva milimetri de pieptul lui, ea se afla într-o stare de tortură desăvârșită. Instinctul îi spunea să se lase purtată de clipă, să ia ce-i oferea el, oricât de puțin. Dar Rosalind începu să înțeleagă ce voia el să spună prin angajament total. Nu-i voia doar corpul. Trebuia să fie totul sau nimic. Ea căută săpunul, vrând să termine odată cu farsa asta, dar în timp ce își ridică brațul, Jack o trase tare alături de el.

– Dacă mă gândesc mai bine, cred că cel mai bine ar fi dacă l-am testa ca la carte. Vocea lui se răspândi peste fiecare terminație nervoasă a ei și brusc, un suspin pătimaș îi scăpă printre buze, în timp ce controlul ei începu să se spulbere o dată cu acest asalt asupra simțurilor ei.

El căută robinetul și o cascadă de apă caldă se revărsă. Îi prinse fața în mâini și începu s-o sărute fără nici o grabă, în timp ce apa i se scurgea pe față. Apoi el ridică ochii și ea văzu o scânteie de triumf în ochii lui, conștient că învinsese. În timp ce el începu să-i desfacă încet nasturii bluzei, ea căută indiferentă robinetul și dădu drumul la apă rece.

Capitolul 8

Timp de o clipă nimic nu se întâmplă. Apoi, în timp ce un șuvoi înverșunat de apă rece îi lovi ceafa el îi dădu brusc drumul și ea pufni în râs.

– În mod sigur destul de mare pentru doi. Dar cred că restul detaliilor sunt destul de clare, spuse ea ignorând faptul că era udă leoarcă și că apa i se scurgea peste notițe, și cerneala începuse să curgă peste tot. El opri apa și ieși de sub duș, dându-și jos tricoul cu o mișcare ușoară, și-l aruncă deoparte. Mâinile lui deja descheiau pantalonii în timp ce ea încremenise în loc.

– Ce faci? bolborosi Rosalind.

– Mă dezbrac, Rosie. Și când termin, o să te dezbrac și pe tine.

Ea nu așteptă să vadă dacă vorbește serios, se întoarse și fugi, desculță și udă leoarcă, spre siguranța mașinii ei.

Dacă Rosalind credea că interesul pentru casă va fi de scurtă durată, atunci fu dezamăgită. În fiecare zi fu nevoită să meargă la Wickham, de două sau trei ori, pentru a prezenta avantajele proprietăţii. Fu nevoită să îndure dispreţul din ochii lui. Prima oară când se văzură după incidentul cu duşul, el îi înmână solemn perechea de pantofi pe care o uitase în timpul fugii ei.

– Domnişoara Parry a plecat în grabă ultima oară, oferi el o explicaţie femeii care venise să vadă casa, şi Rosalind trebui să suporte abia reţinuta curiozitate a acesteia în timp ce făcură turul casei.

– Câte zile mai sunt până la nuntă, Rosie? o întreba el de fiecare dată când o vedea şi ea îi răspundea fără nici un fel de comentariu în plus. De-abia aştepţi? o întrebă el o dată, încercând să provoace un răspuns din partea ei. Pari un pic cam palidă, dar probabil că nu sunt decât emoţiile de viitoare mireasă? Eu aş fi nervos dacă m-aş însura cu Anthony.

– Nici el nu ar fi foarte bucuros, de altfel.

Pentru a o pedepsi, el hotărî să-i urmeze prin casă, pălăvrăgind uşor cu cuplul de vârstă mijlocie.

– Casa fost vândută aşa cum este acum, le reaminti el. Cu toată mobila. Erau în dormitorul cel mare şi el rămase sprijinit de uşă. De ce nu le spui ce confortabil este patul, Rosie? Ea înţepeni dar ei nu sesizară, aparent absorbiţi de mărimea dulapurilor.

De la incidentul cu duşul, Rosalind era foarte atentă să nu mai rămână singură cu el. Toate contactele de afaceri treceau pe la Julie şi acasă nu mai răspundea la telefon, iar dacă el suna, nu ştia. Nu-i lăsase nici un mesaj pe robot. De fiecară

dată când mergea în parcare după mașină, era sigură că o să apară. De fiecare dată când ușa biroului se deschidea, tresărea. După o săptămână în urma căreia era aproape cu nervii la pământ, începea în sfârșit să se relaxeze, crezând că el a înțeles în cele din urmă.

Apoi, un cuplu cu un băiețel mic a fixat o întâlnire pentru a viziona casa. Copilul se plictisi îngrozitor în timp ce părinții lui vizitau casa și lui Jack i se făcu milă de el și-l lăsă să se joace la computer, jos în biroul lui.

După ce părinții săi terminară de vizionat casa, copilul era încă întins pe podea lângă Jack, luptându-se pentru ieșirea , „pariorilor“ din temniță, având nevoie de un pic de ajutor.

– Renunță la calculator și la joc și o să-ți fac o ofertă chiar acum, glumi tatăl copilului.

Jack se întoarse de la ecran și spuse scurt:

– Regret. În ceea ce privește calculatorul nu e nici o problemă, dar jocul e un prototip. Este încă în faza de testare.

– Cu asta te ocupi? Dezvolți jocuri software?

– Domnului Drayton îi place să se joace, spuse Rosie fără să se gândească la consecințe. Este ceea ce face el cel mai bine. Era pentru prima oară când lăsa deoparte atitudinea profesională. Jack se întoarse într-o parte și se holbă la ea.

– Sesizez o urmă de dezaprobare. Mai mult de atât, băiete, va trebui s-o învățăm pe doamna să arate mai mult respect. Băiatul se întoarse, fără să-și ia ochii, însă, de la ecran.

– Foarte amuzant, Jack, spuse ea, bătând în retragere, dar mă tem că am o altă întâlnire.

– Aici, peste aproximativ 20 de minute. Poți să rămâi aici. Era adevărat. Ea plănuise să conducă puțin până la un local de pe șosea și să aștepte acolo. El bătu ușor podeaua cu palma și-i spuse: Vino aici, Rosie. Nu trebuie să-ți fie rușine, spuse el. Îți arăt eu ce trebuie să faci.

Cuplul schimbă o privire și își luară copilul.

– Ne descurcăm noi cu ieșirea!

– Rosie? Ce s-a întâmplat? E numai un joc, în fond. Ai tot restul vieții pentru lucruri serioase. Ea era sigură că nu vorbea despre jocul de pe ecran, dar nu era în stare să se miște, nu era în stare nici să avanseze dar nici să se retragă. El se întoarse cu spatele și se așeză sprijinindu-se în coate, în timp ce războinicii „mayhen" apărură pe ecranul din spatele lui.

– Cred că ai pierdut, Jack, spuse ea răgușit în timp ce pe ecran apăru SFÂRȘITUL JOCULUI.

– Nu fi așa sigură, Rosie. Se ridică dintr-o mișcare ușoară și ea fu prinsă între ușă și el. Nu e niciodată terminat până nu cântă doamna cea grasă. Vino să-ți arăt ce ai de făcut. O împinse spre calculator. În timp ce așteptăm.

– Așteptăm?

– Pentru ca următorul grup de turiști să tropăie prin casă.

– Jack, de ce îmi faci asta? Ai avut partea ta de distracție.

– Și am plătit pentru ea. El lăsă un deget să-i alunece peste zgârietura încă vizibilă pe obraz. Mă faci să râd. Pentru ce te temi, în fond? Mâine te măriți.

– Ăsta este prostesc, spuse ea arătând spre ecran.

– Știu, toți cred că este prostesc. Contabilul meu crede că este o tâmpenie.

– Oh, foarte bine, spuse ea, privindu-și ceasul. Era deja cinci și jumătate și următoarea ei întâlnire era peste 20 de minute. Mai bine speră ca cineva să cumpere casa asta, deoarece este ultima oară când vin aici.

– Având în vedere nunta de mâine, asta nu e chiar o surpriză pentru mine. Ceea ce mă surprinde este că lucrezi încă. Cum suporți să fii atât de departe de Anthony, mai mult de jumătate din timp?

Ea știu că trebuie să-i mărturisească.

– Jack...

– Da?

Nu putu s-o facă. Nu acum. Nu aici. Era prea vulnerabilă. Dacă i-ar spune, el ar ști că a câștigat și ea ar fi la mila lui. Se uită din nou la ceas. 15 minute. Spera ca domnul Fulton să nu întârzie.

– Nimic. Cum mai e cu clubul? întrebă ea, disperată după un subiect neutru.

– N-am nici o idee. N-am mai fost pe acolo. Mai bine îl întrebi pe tatăl tău. Este copilul lui acum. El reîncepu jocul. Sau ai crezut că, într-un acces de furie, l-am dat afară după mica ta temperamentală care m-a adus la stadiul de persoană accidentată?

Ea fu pe cale să protesteze dar tresări în timp ce un monstru înfricoșător dispăru de pe ecran cu un sunet veridic, și el se întinse să-l prindă. Ea încercă să-l evite. Fii atentă la ecran, îi ordonă Jack. Concentrează-te. A fost mama ta bucuroasă să-l vadă?

– Nu știu. N-am mai fost pe acasă. M-am gândit că e mai bine să-i las singuri o vreme, ca să-și rezolve problemele.

– Ei bine, o să fie frumos să-l avem mâine aici, ca să te dea lui Anthony.

– Să mă dea… Rușinată, se întoarse într-o parte pentru a-și ascunde roșeața ce-i cuprinsese obrajii. Da.

– Concentrează-te, Rosie, sau o să te mănânce. Fii atentă. Un păianjen uriaș căzu de deasupra, cu sângele coagulat, cu un sunet îngrozitor, și ea țipă îngropându-și fața în lâna moale a tricoului lui. Real, nu-i așa? spuse el grav, ținând-o blând.

– De ce joacă oamenii așa ceva? întrebă ea fără suflu. El îi luă bărbia în mână și i-o ridică ușor în sus.

– Le place provocarea, riscul. Nu-l simți?

– Nu, spuse ea repede și își întoarse atenția spre pericolul de pe ecran, pe care-l putea controla.

– Mai încearcă, Rosie. Dar acum jocul nu mai avea nici un farmec. Era doar un fundal pentru senzațiile pe care el le trezea în ea. Și unde v-ați gândit să mergeți în luna de miere? O să fie cultură, sau ruine?

– Ruine? întrebă ea vag. Nu avea nici o idee la ce se referea. Nu era conștientă decât de căldura brațului lui de pe umerii ei, de atingerea degetelor lui de ale ei.

– Ăsta era planul, nu-i așa? El se retrase și ea începu aproape să plângă, simțindu-se abandonată. El stătea pe partea lui, sprijinindu-se în coate, privind-o în timp ce încerca să scape de o hoardă de albine ucigașe, fără ajutorul lui. El se întinse spre ea și îi scoase o agrafă din păr. Sunt încă multe de văzut în Italia!

– Italia? suspină ea adânc în timp ce Jack o trase aproape, lipind-o de el și făcându-și de lucru cu o altă agrafă. Pe ecran, o duzină de extratereștri muriră neobservați.

Rosalind ridică mâna pentru a se putea apăra de asaltul degetelor lui.

– Jack, nu, murmură ea, dar nu era nici un fel de convingere în vocea ei. Nici ea nu voia ca el să se oprească.

– Ar trebui să-ți lași tot timpul părul desfăcut, Rosie. O altă agrafă, și cocul începu să se desfacă. Jack își trecu degetele prin părul ei, și atingerea era pentru ea ca un drog, făcând-o spontan dependentă de ea, și când el își retrase mâna Rosalind suspină ușor.

În fiecare zi venise la casă, ținând piept ironiilor, ținându-se la distanță, crescând însă tensiunea ei interioară. Acum, la atingerea lui era ca și cum zidul se prăbușise și nimic nu mai putea opri fluviul de pasiune să se reverse și să-i scufunde pe amândoi.

– Fugi acum, Rosie, murmură el. Dacă poți. Dar ea era incapabilă să se miște. Nu-și mai simțea oasele, se simțea slăbită ca și cum condusese cu viteză ore în șir. Respirația îi era sacadată, genele pe jumătate închise, buzele ei îl așteptau.

Buzele lui atinseră ușor genele ei, apoi pomeții, urmând linia feței spre vârful bărbiei. Ea suspină și îl căută pe el, lăsându-și mâna să-i exploreze fața. Jack rămase destul de liniștit în timp ce ea, cu podul palmei, îi mângâia tandru rana de pe obraz, cicatricea proaspătă. Ea îi atinse tâmplele, își trecu degetele peste sprâncenele lui ferme, contură pătimaș gura lui mândră. Mâinile ei nu aveau nevoie să fie conduse. Se mișcară insistent spre ceafă și gât, până ce ajunseră la bariera tricoului. Apoi începură să descheie nasturii.

Ochii ei se lăsară pe pieptul lui lat, pe părul lui zgribulit pe care-l simțea aspru printre degete. El îi apucă mâinile, nelăsând-o să exploreze mai departe. Un mic suspin îi scăpă printre buze.

– Ești a mea acum, Rosie. Vocea lui era aspră, ochii întunecați. Nu mai ai nici o scăpare.

Limba lui îi contură buzele pline, gura coaptă și ea îl căută pe el pofticioasă, trăgându-l în jos să exploreze adâncimile incitante ale gurii lui și făcând-o a ei, uitând de lume în timp ce se arcui peste el, mândră să simtă răspunsul rapid al corpului lui. El gemu.

– Vrăjitoareo! Ești o vrăjitoare.

Când se trezi, soarele bătea prin geam. Se simțea ca un copil în dimineața de Crăciun. Exaltată, nou nouță. Jack se mișcă lângă ea, aruncându-și brațul peste ea în somn, și bucuria acestui gest o copleși. Se întoarse într-o parte să-l privească. O șuviță de păr îi căzuse pe frunte, dându-i un aer băiețesc și apoi zâmbi în somn.

Ea stătu un timp rememorând amintirile nopții. Mocheta groasă de pe podeaua din birou absorbise impactul primei explozii a unirii lor, când nici unul dintre ei nu mai putuse aștepta nici o secundă. După aceea el o luase simplu de jos și o dusese în dormitor.

La un moment dat în noapte el dăduse o raită prin bucătărie și se întorsese în pat cu o tavă plină cu bunătăți. Abia atunci își amintise de domnul Fulton. Motivul pentru care fusese capabilă să se relaxeze, să se simtă atât de sigură pe ea, era acela că în fiecare clipă el putea să apară la ușă, vrând să vadă Casa Wickham și să o salveze. Dar domnul Fulton nu venise.

– Nu era nici o întâlnire, spusese Jack, când Rosie îi menționase asta.

Rosie se încruntase.

– Dar am vorbit eu însămi cu omul. Nu auzisem nimic despre el și am sunat la biroul lui pentru a mă asigura dacă este adevărat.

– Oh, domnul Fulton este real, fu de acord Jack cu un rânjet. Lucrează pentru mine.

– El… cred că cel mai bine ar fi să-mi explici, domnule Drayton, spuse ea sever.

– Trebuia. Gândește-te, Rosie. Cum puteam altfel să te țin aici, numai pentru mine, o vreme? Începusem să nu mai am nici o idee.

– Te subestimezi.

– Nu. Te-am subestimat pe tine. Credeam că în timp ce te tot făceam să vii la casă, o să realizezi cât de mult te doresc, Rosie. Cât de mult mă dorești. Și tu ai continut să vii. Detașată, rece, profesionistă, cu acest păr frumos prins perfect. Doamne, dacă ai ști ce mi-au făcut acele agrafe oribile. Voiam să ți le smulg din păr și să fac sălbatic și pasionat dragoste cu tine.

– Aveai de gând să ratezi podeaua din birou? întrebă ea surprinsă.

– Asta a fost din vina ta, draga mea. Erai… cum să-ți spun? Nerăbdătoare?

– Nu am de ce să mă plâng. Își luă o expresie ironică. Dacă nu mă înșel, și dumneavoastră. păreați destul de entuziasmat.

Gura lui schiță un zâmbet leneș.

– Vinovat, doamnă. Se aplecă peste ea și-i sărută umerii. De fapt, este destul de incredibil cât de entuziasmat eram.

– Jack… trebuie să-ți spun ceva…

Buzele lui îi atinseră colțul gurii și ei i se opri respirația în timp ce, încă o dată, focul își făcu loc prin venele ei.

– Mai încolo… scumpo, murmură el, în timp ce o ducea în brațe până la pat. Într-un fel nu păru momentul potrivit ca Rosalind să-i dea vestea că nu se mai mărita cu Anthony. Putea să creadă că ea se aștepta ca el să-i ia locul, și nu voia asta. De fapt, nici nu conta. O să afle cât de curând.

Apoi el începu să facă dragoste cu ea atât de tandru încât Rosalind uită de absolut orice, cu excepția bucuriei de a fi în brațele bărbatului pe care-l iubea, știind că acesta o dorea cu ardoare. Rosalind privi într-o parte la figura bărbatului de lângă ea, ochii ei trecură peste pielea fină și bronzată a spatelui lui, priviră felul cum părul lui se ondula întunecat pe gât. Răsufla ușor, cu ritmul unui om care doarme adânc; ea zâmbi, și până la urmă nu mai rezistă tentației și îl sărută pe umăr.

Se mișcă ușor, dorind să-l ia prin surprindere, să-l trezească treptat cu buzele ei, dar în timp ce se aplecă să îndeplinească această sarcină dulce, ea văzu ceasul de lângă pat. Era târziu. Aproape ora 10. Nu pentru că ar fi contat, deoarece nu mergea azi la lucru. Se încruntă la gândul ăsta. Precis nu greșea? Era marți. Apoi își aminti de ce nu mergea la lucru.

Regretând, se trase înapoi. Nu avea nici un motiv să-l trezească acum. Nu era timp nici măcar pentru o explicație. O să-i lase un bilet. Când se va întoarce va fi timp suficient să-i

explice totul. Acum trebuia să se îmbrace cu cel mai bun costum al ei și să se îndrepte spre ofițerul stării civile. Dumnezeu îi era martor că nu voia să se ducă. Dar promisese, și într-un fel nu putea să înțeleagă, era ca un ultim act, va trage o linie în urma relației ei cu Anthony.

Părăsi patul cel mare. El se mișcă, se întoarse pe spate și ea își ținu respirația până văzu că el doarme profund. Apoi deschise ușa și se strecură afară, pe scări.

Hainele erau încă împrăștiate prin birou, mărturie evidentă a pasiunii ei nerăbdătoare. Se îmbrăcă fără să se îngrijească prea mult dacă își închide corect nasturii, apoi se uită după o foaie, ceva pe care să scrie. Biroul era un monument de tehnologie modernă. Dar fără ceva simplu ca un stilou și ceva pe care să scrii. Rose se uită la ceas. Nu mai era timp. De fapt, ce nevoie mai era de un bilet? Îi arătase cele mai intime sentimente noaptea trecută și se va întoarce înainte ca el să aibă timp să i se facă dor de ea.

Închise ușor ușa în urma ei și se urcă în mașină, deși se simțea ca și cum ar putea zbura fără ajutorul roților sau al motorului, doar cu ajutorul fericirii ei euforice.

Făcu un duș scurt, își făcu un machiaj sumar și , deși avea timp să-și strângă părul în cocul ei clasic, acele de păr erau împrăștiate pe podeaua din biroul lui Jack. Își înghesui părul sub pălărie, sperând să stea așa fără să facă figuri. La urma urmei nimeni nu o va privi pe ea astăzi.

Dar tremura așa de tare când ajunse la ofițerul stării civile, încât aproape se prăbuși pe locul de lângă copiii lui Julie. Julie și Anthony își luară locul în fața ofițerului și ceremonia începu.

Vocea acestuia tărăgăna în continuare, explicând că mariajul este un angajament ce leagă doi oameni pe viață. Julie arăta așa drăguț, gândi Rosalind absent. Purta un costum adecvat crem, și o pălărie. Nu-i putea vedea fața dar putea să și-o imagineze. Minunat de calmă. Niciodată nu părea să se agite sau să-și piardă controlul. O să fie o soție minunată. Și în pofida regretului că a trebuit să-l părăsească pe Jack în patul lui mare, se bucură că venise. Ceremonia continua. Cuplul își făcu promisiunile.

Auzi ușa deschizându-se în spatele ei. Ofițerul stării civile își ridică privirea și se încruntă din cauza întreruperii cauzate de un ultim-sosit. Una dintre fetele lui Julie întrebă în șoaptă cât mai durează și Rosalind se aplecă repede să o asigure că este aproape gata. Ofițerul declară cuplul soț și soție și Anthony se întoarse spre Julie. Părea aproape nebun de fericire și o sărută. Ușa din spate se închise cu zgomot. Rosalind se întoarse, dar oricine fusese, acum nu mai era nimeni. A greșit nunta, gândi ea. Prea târziu sau prea devreme.

Trecu mai mult de o oră până ce putu să se eschiveze de la bufetul suedez pe care doamna Harlowe îl pregătise pentru recepție. Nu putea să fie prima care pleacă. Ar fi fost remarcat, reținut. Ieși afară, abia conștientă de ceea ce mâncă ori de remarcile la adresa ei, cu capul în nori de atâta fericire.

Până la urmă, lumea începu să plece și ea scăpă de povara obligației.

Primul ei gând fu să se întoarcă direct. Și-l imagina pe Jack încă în pat, așteptând-o. Apoi coborând cu picioarele pe pământ, realiză că era ridicol și că sosirea ei în costum de

nuntă și cu un boboc de trandafir pe deasupra, era un pic cam mult pentru el. Se întoarse la apartament. Făcu un duș, se spălă pe cap. Se schimbă într-un tricou și o pereche de blugi. Apoi conduse înapoi până la Wickham.

Parcă mașina în curte. Soarele strălucea pe piatra caldă, reflectându-se în geam. Narcisele din ghivece străluceau.

Se apropie de ușa de la intrare, pe jumătate așteptând să se deschidă și să fie trasă în brațele lui. Rămase închisă. Evident, Jack nu auzise mașina. Să sune la ușă? Să se ducă în spate, la ușa din bucătărie? Dar avea și ea un rând de chei. Putea să intre cu ele. În cele din urmă sună la ușă dar nimeni nu-i răspunse.

Stătu în prag simțindu-se cam penibil. Apoi ridică din umeri. Devenea stupid. Probabil că era sub duș, sau absorbit de unul din jocurile sale. Luă cheile cu eticheta Nightingale și Drake, și intră înăuntru.

– Jack! strigă ea. M-am întors. Nu-i răspunse nimeni. Casa era tăcută. Făcu un pas înăuntru și închise ușa. Jack? strigă ea din nou.

Se uită în birou, merse în bucătărie. Nu era nici urmă de el. Brusc, într-o clipă de panică, fugi sus, pe scări, fiind convinsă că ceva s-a întâmplat cu el. Deschise ușa dormitorului și se opri în prag, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Camera era goală. Patul făcut. Orice urmă de Jack dispăruse. Ușile de la dulap erau pe jumătate deschise și lăsau să se vadă barele goale din interior. Traversă camera și le închise.

Lucrurile lui nu mai erau în baie. Rafturile erau goale. El plecase.

Îi luă ceva timp să se gândească. Fără scene. Ea îi părăsise patul în culmea fericirii, și el profitase de ocazie și plecase. Cât timp o așteptase? se întrebă ea. Nu mult. Fusese plecată mai puțin de patru ore.

Un val de greață o lovi ca un tren expres și i se păru o veșnicie până ce răul îi trecu. Se lăsă pe pardoseala din baie, cu obrajii lipiți de marmura rece multă vreme, până găsi suficientă putere pentru a se ridica. Nu se grăbea. Nu conta cât de mult timp i-ar fi luat. Un lucru era sigur: Jack Drayton nu se mai întorcea să o deranjeze în agonia ei.

Picioarele ei erau fără vlagă în timp ce în cele din urmă coborî pe scări și se sprijini pentru un moment de ușa de la birou. Îi lăsase oare un bilet? Un cuvânt de explicție? Cu inima în dinți, făcu câțiva pași. Dar nu era nici un bilet.

Făcu încojurul casei, făcând ce știa mai bine, slujba ei. Verifică ferestrele și ușile. Să se asigure că totul era închis. La sfârșit închise ușa din față, o dată cu fericirea, cu visele ei. O lacrimă i se opri în ochi. Va merge mai departe. Prin emoțiile vieții. Va trebui. Dar nu știa sigur cum.

Se urcă în mașină și porni motorul. Pas cu pas. Toate la timpul lor. Nu era tipul de viață pe care și-l planificase ea. Dar avea o carieră, o slujbă pe care o iubea. Va fi un început. Poate că era de-ajuns.

Când Sarah se întoarse acasă de la lucru, o găsi pe Rosalind stând pe întuneric.

– Doamne-Dumnezeule, spuse ea în timp ce aprinse lumina și o găsi acolo.

– Cred că am ațipit, minți Rosalind.

– Noapte lungă, nu-i așa? Nu te-am auzit când ai venit.

– N-am venit. Am stat peste noapte la casa Wickham cu Jack.

Sarah o scutură puțin.

– Bine, n-aș fi spus nimic, dar am bănuit eu că nu ai fost pe aici. Se grăbi până în bucătărie. Vrei o cană de orice? Rosalind nu-i răspunse, iar Sarah se întoarse și se uită la Rosie, suspinând ușor. Vrei să vorbim?

– Să vorbim? întrebă ea aeriană. Ce vrei să știi, Sarah? Toate detaliile sordide?

Sarah se așeză pe brațul fotoliului și-și puse mâna în jurul ei.

– Detaliile păstrează-le, iubito. Dar cred că ar fi mai bine să lași ceva să iasă. S-ar putea să te ajute.

– Nimic n-o să mă ajute. A fost o nuntă drăguță. Vocea ei sfârși într-un suspin. Oh, Sarah. Cum Dumnezeu am putut să fiu atât de proastă? Am intrat de-a dreptul. Nu aveam de spus decât nu. M-ar fi lăsat să plec și aș fi fost liberă.

– Nu cred că vrei să fii liberă, Rosie. Așa a fost să fie. Fără sens. Nu cred că a vrut să te rănească. Credeam… Dădu din cap. Credeam că e îndrăgostit de tine.

– Nu, nu a spus niciodată așa ceva. A spus că mă vrea. Nu e același lucru, nu-i așa?

– Nu poți ști niciodată cu bărbații. Nu folosesc aceleași cuvinte ca noi. Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

– Nimic nu s-a întâmplat. Dădu din cap. Nu, nu-i adevărat. S-au întâmplat o groază. Apoi a trebuit să merg la nuntă la Julie. El dormea. Nu l-am trezit, pentru că nu aveam nici un motiv. Când m-am întors el plecase. Cu totul. Nici măcar un bilet.

Sarah răsuflă tăios.

– Ticălosul! Ce o să faci?

– O să aștept. Asta fac femeile, nu? Îl iubesc, Sarah. Dacă ar fi să fie, atunci o să iubesc copilul lui. O dată ce rosti cuvintele, realitatea o lovi drept în față și se simți mai puternică. Deci, nu a fost totul zadarnic. Haide. Să mergem să mâncăm.

– Rose?

– Mi-e foame, Sarah.

Ziua următoare primi o ofertă pentru Wickham. Explică destul de clar că proprietarul nu era liber în momentul de față, dar că o să-i scrie și o să-i trimită oferta. Era tot ce putea face ea. Poate aranjase ca scrisorile lui să fie trimise undeva. Era o scrisoare standard, de la parteneri, formală, scurtă. Avea o întâlnire târzie așa că lăsă asistentul șef să semneze scrisoarea. Scriindu-și numele pe scrisoare, ar fi părut ca și cum ar fi implorat.

După două săptămâni, potențialul cumpărător devenise destul de nervos și Rosalind nu avu ce face decât să-l sune pe tatăl ei la club.

– Când vii să ne vezi, *cariad*? întrebă el.

– Să ne vezi? Ești acasă? Cu mama?

– Am bătut la fereastra din față și ea a fost în brațele mele înainte să aibă timp să se gândească. Ești o fată isteață.

– Să n-o faci să sufere din nou, *dada*, îl avertiză ea.

– Nu, Rosie. M-am întors acasă de tot. Avem de gând să vindem casa și să ne mutăm în Melchester. Sper că o să ai tu grijă de detalii pentru noi. Vino în weekend și măsoară tot ce trebuie.

– Mama renunță la slujba ei? întrebă ea surprinsă.

– I s-a oferit un loc în Autoritatea Locală de Educație. Nu avea de gând să-l primească, dar se acordă foarte bine cu slujba mea de la club. Referirea la club îi aduse în minte motivul pentru care-l sunase.

– Tati, poți să-mi spui unde este Jack? Avem o ofertă pentru casa lui, dar nu răspunde la scrisori.

– A avut o treabă de rezolvat, *cariad*. Este în America.

Așa departe! Cel puțin nu era nici un pericol că o să-l întâlnească. Sau să se pomenească cu el în birou.

– Ai o adresă sau un număr de telefon?

– Nu. S-a mutat cu totul. Dar dacă sună, îi spun să-ți dea un telefon.

– Spune-i doar Nightingale și Drake, tată. Nu e ceva personal. Tatăl ei râse ușor.

– L-ai scos din sistemul tău cu tava aia de tinichea, nu-i așa, Rosie a mea?

Nu, nu afară din sistemul ei. Era prins în ea, crescând, dezvoltându-se, parte din ea. Nici măcar nu-i spusese lui Sarah, încă. Era prea devreme ca să fie sigură. Dar ea știa. Nu avea nici un dubiu. O să fie secretul ei pentru câtva timp, înainte să anunțe pe toată lumea.

– Pa, tată, ne vedem cât de curând.

Inima ei tresărea de fiecare dată când suna telefonul, timp de o săptămână, până când avu o cădere nervoasă. Dar Jack nu sună și când ea îl întrebă pe domnul Nightingale ce să facă în situația dată, acesta mai degrabă morocănos îi spuse să retragă casa de pe piață.

Capitolul 9

Sarah nu putu fi prostită mult timp. Primă oară când i se făcu rău lui Rosalind, se năpusti asupra ei.

– Ce o să faci? întrebă ea.

– Nimic.

– Trebuie să-i spui. Are dreptul să știe.

– Are? Nu prea cred. Pentru el totul a fost un joc. Un pic de distracție. M-a sărutat și eu m-am luminat ca un pom de Crăciun. Se trezi zâmbind în timp ce își aducea aminte. Îmi imaginez că multe femei ar face la fel. Și multe i-ar cădea în pat. Mie mi-a luat ceva vreme, dar până la urmă m-a adus în patul lui. Sfârșitul jocului.

– Nu-mi vine să cred că a fost așa, protestă Sarah. După cum a avut grijă de tine când ți-a fost rău… Majoritatea bărbaților ar fi fugit mâncând pământul.

– Da, dar Jack nu este ca ceilalți, lui îi place să se joace. Îi luase ceva timp să pătrundă cu mintea asta, dar avusese destul la dispoziție în ultimele săptămâni. La asta este bun,

Sarah. Foarte bun. Nu mă mir că a câștigat din jocuri o mulțime de bani. Sarah o privi cu îndoială. Gândește-te, majoritatea bărbaților s-ar fi folosit de averea lor ca să uluiască o fată. Ar fi putut să se folosească chiar de faptul că-l întâlnise pe tatăl meu, știind că mă interesează. Dar i-am dat o altă pârghie. I-am arătat drumul spre inima mea. Am crezut că este la pământ și am încercat să-l ajut. Și m-a lăsat să fac cum vreau eu.

– Are un fel ciudat de a te răsplăti.

– Bine, cred că totul i-a cam scăpat de sub control în momentul în care am aflat că nu este cine a zis că e. Îi spuse Sarei de întâlnirea cu cântăreața de la clubul de jazz și de incidentul cu somonul.

– Și eu, care credeam că te-ai plictisit cât am stat eu cu Matt. Chicoti. Doamne, mi-ar fi plăcut să fiu acolo să te văd. Trei copci, ai spus?

– Nu sunt mândră de asta, Sarah. Puteam să-i provoc o rană destul de urâtă.

– Bine, cu siguranță s-a răzbunat cu vârf și îndesat. Fața lui o să se vindece. O să rămână cel mult o cicatrice fină care o să-i aducă un plus de mister, o să-i sporească farmecul. Dar într-un fel sau altul viața ta a fost schimbată complet. Pentru totdeauna. Măcar atâta poate face și să-ți acorde puțin ajutor. Dacă e așa de bogat precum spui, atunci nici n-o să sesizeze.

– Doar o altă chitanță de plătit? Alături de asigurare și factura pentru electricitate. Nu, nu cred Sarah. O să mă descurc.

– Cum?

– O să mă descurc, spuse Rosalind cu încăpățânare.

– Mai gândește-te, Rosie. Și cât timp te gândești la asta, ia spune-mi cum o să le spui alor tăi. Tatăl tău s-ar putea să nu fie atât de încântat pe cât crezi tu că o să fie. Iar domnul Nightingale s-ar putea să aibă și el un cuvânt de spus.

– O să-mi iau concediu de maternitate și o să găsesc apoi o bonă.

– Fără nici o îndoială. Sau ți-ai propus să te muți înapoi cu părinții tăi?

– Nu. Nu fi așa de pesimistă, Sarah. Mulți oameni fac asta. Julie a crescut doi copii de una singură.

– Nu spun că n-o poți face, iubito. Doar că nu trebuie să fie chiar așa de greu. Lasă-l să știe.

– Nu-i așa de simplu. Încerc să dau de el de săptămâni întregi, în legătură cu casa.

– Sigur trebuie să aibă un birou!

Rosalind lăsă să-i scape un suspin.

– Bineînțeles, domnul Fulton. Pentru Dumnezeu, de ce nu m-am gândit mai devreme? Își luă geanta și căută agenda. Trebuie să am numărul lui… da. E prea târziu acum. Îl sun mâine dimineață.

– O să-i spui atunci? Ți-ai dat seama că până la urmă are sens ceea ce spun?

– Ce să-i spun? Oh, despre bebeluș. Nu, Sarah. Subiectul acesta este închis. Mă gândem doar la casă. Zâmbi un pic cam strâmb. În fond, am nevoie de toate comisioanele pe care le pot obține, nu crezi?

Domnul Fulton era circumspect.

– Este o problemă personală, domnişoară Parry?, întrebă el.

Obrajii îi luară foc, dar vocea ei era rece.

– Nu, domnule Fulton. Nu am treburi personale cu domnul Drayton. Sun în numele firmei Nightingale şi Drake. Avem o ofertă pentru casă. Am mai scris, dar nu am primit nici un răspuns. Domnul Nightingale ar vrea să ştie dacă domnul Drayton doreşte să continuăm procedura de vânzare, sau să retragem de pe piaţă casa.

Omul era dezorientat.

– Jack este undeva în State, domnişoară Parry. Pot să-i las mâine mesaje în mai multe locuri, şi poate o să primească unul dintre ele, dar nu-l aştept să se întoarcă înainte de şase luni.

– Înţeleg. Fu un pic cam tăioasă, precis omul ştia mai mult decât voia să dezvăluie. I se spusese, oare, să nu-i dea Rosalindei Parry nici o informaţie în legătură cu locul unde se află Jack? Şi poţi să-i conduci compania de unul singur, atâta timp? Omul şovăi.

– Sună poate a un fel de aranjament ciudat, dar Jack este gânditorul din spatele acestei operaţiuni. Este ceea ce face el cel mai bine. Şi lasă partea comercială în mâna celor care se pricep.

– Dar nu te simţi împovărat că trebuie să iei decizii în probleme particulare?

– Bine, astea nu mai sunt afaceri, nu-i aşa, domnişoară Parry? Asta este deja ceva, personal. Era ceva dispreţuitor în vocea omului. Ceva ce ştia. Şi deodată totul îi fu foarte clar.

– Ne-am întâlnit, domnule Fulton? întrebă ea.

– Nu am fost oficial prezentați. Aveați alte lucruri în cap la momentul respectiv și ați plecat oarecum în grabă. Dar impresia a rămas de neșters.

Avea dreptate. Era unul din domnii care stăteau cu Jack Drayton la masă, la Napier.

– V-am lăsat cam multe de strâns, domnule Fulton, dar îmi imaginez că sunteți obișnuit cu asta. Spuneți-mi, întrebă ea disprețuitor, totdeauna îi faceți lui Jack munca murdară?

Când îi răspunse, vocea lui avea inflexiuni de oțel.

– Fac orice pentru Jack Drayton. Este prietenul meu așa cum este și șeful meu, și după cum l-am văzut când l-am condus la aeroport, era sătul de dumneavoastră până peste cap.

Ea încercă să vorbească. Să protesteze. Gura i se deschise, dar nu fu în stare să rostească nici un cuvânt. Dar omul încă nu terminase cu ea.

– O să încerc să obțin un răspuns pentru casă domnișoară Parry, dacă este chiar atât de important. Apoi poate o să-l lăsați în pace ca să poate trage și el o linie în urma experiențelor petrecute în ultima vreme, și să înceapă să vă uite. Închise telefonul.

Ea rămase la birou, cu telefonul la ureche, până ce tonul de ocupat se transformă în unul mai ascuțit. Totul sunase ca și cum ar fi învinuit-o de ceva, aproape ca și acum ar fi urât-o. Se holbă la receptor fără să fie conștientă de ce îl mai ținea încă, și apoi îl puse la loc în furcă. Ceva căzu pe foaia din fața ei și ea privi în jos. O a doua lacrimă se împrăștie și înmuie cerneala.

Rosalind le dădu în weekend, vestea că vor fi bunici, mamei și tatălui ei. Temperamentul celtic al tatălui ei ieși la iveală, din cauza absenței îndelungate a tatălui copilului ei. Mama ei fu foarte iritată și îi reproșă că o femeie de vârsta ei trebuia să fie mai responsabilă.

– Pentru început ai lăsat să-ți scape printre degete un bărbat serios ca Anthony… și acum asta.

– Nu mi-a scăpat, mamă. Eu l-am împins.

– Pentru un muzician? Nu știi că aduc numai necazuri? Se uită la soțul ei și fața i se îmbună. Oh, Doamne, cine sunt eu ca să vorbesc. Nu te frământa, dragă. Te ajutăm noi.

– Ce vrei să facem noi, *cariad*?

– Nimic, tată. Doar că am vrut să vă spun eu înainte să se observe cu ochiul liber.

– Și domnul Drayton? întrebă mama ei. Ce spune el având în vedere apropiata paternitate ce-l așteaptă?

Nu avea nici un rost să încerce să ascundă identitatea tatălui din moment ce amândoi săriseră cu presupunerea, de altfel destul de evidentă.

– Nu știe nimic despre asta.

– Sper că are puțină ținere de minte… începu mama ei, dar Rosalind o opri.

– Nu știe nimic despre copil, mamă, și nu am nici o intenție să-i spun. Și nu vreau ca cineva să-i spună în locul meu. N-o să-l mai văd. Niciodată. Se uită la tatăl ei. Vreau să-mi promiți!

Pentru un moment păru că nu este de acord. Apoi, prinzând privirea soției sale ridică din umeri.

– Bine, Rosie. Cum vrei tu. O să facem tot ce putem pentru tine, știi asta.

Era ciudat. Îl ura pe Jack când îi spunea Rosie pentru că îi amintea de tatăl ei absent. Acum tatăl ei îi amintea de Jack. Avu nevoie de toată puterea din lume ca să se controleze, însă reuși chiar să zâmbească.

– Tot ce vreau acum de la voi, este o mână de ajutor la măsuratul casei ca să pot găsi un cumpărător, spuse ea, schimbând ferm subiectul. Ați găsit ceva în Melchester?

– Nu. Ne gândeam la ceva mai mic. Dar poate că acum… mă rog, putem să căutăm o casă pe care s-o împărțim cu toții. Ce zici?

– Nu, tată. Trebuie să-mi trăiesc singură viața. Și tu, de altfel.

El se întoarse spre soția lui pentru ajutor.

– Rosie o să facă exact ce vrea ea, spuse aceasta. Așa face mereu. Nu adăugă „ca tatăl ei“. Nu era necesar. Rosie și tatăl ei schimbară o privire nevinovată și se furișară să măsoare și restul casei.

Dar, în pofida revelației ei neșteptate legate de sarcină, fu un weekend fericit. Fu chiar tristă când veni duminică seara și era timpul să se întoarcă acasă.

Rich Parry îi cără bagajul până la mașină.

– Clubul se deschide săptămâna viitoare, Rose. Avem un super concert programat și mulți prieteni vechi o să cânte. Vii?

– Nu cred, tată.

– Păcat. O să fie distractiv. Și nu cred să fie vreun pericol ca Jack să se întoarcă special pentru asta, nu crezi?

– Sincer, da. La birou nu este așteptat cel puțin șase luni de acum încolo.

– Deci ai încercat să vorbești cu el?

– Numai în interes de afaceri. Și n-o să mai fac asta vreodată. Se opri lângă mașină. Chiar am crezut ce-am spus. Nu vreau să știe de copil. Se cutremură ușor. Era o proastă. Știa că o să-i fie greu. Își irosise toată săptămână trecută încercând să-și evalueze situația financiară. În ultimă instanță înțelese și căzu de acord că dacă o să-i fie foarte greu o să apeleze la Jack pentru ajutor. Până să vorbească cu Fulton.

– Îți dau cuvântul meu, Rosie.

– Știu că o să ți-l ții.

– Atunci vino la club. Pentru mine. Mama ta a acceptat cu grație să vină. O să-i ții companie. Adu-i și pe Sarah și pe prietenul ei. Dăm o mică petrecere. Îi scutură ușor brațul. Viața nu se oprește aici, scumpo.

– Bineînțeles că nu se oprește aici. De fapt o să fac mai mult de atât. O să aduc pe toată lumea de la birou. Cu toții merită un premiu, a fost o iarnă lungă.

– Așa te vreau. El zâmbi. Și între timp caută o casă ce poate fi împărțită frumos în două.

Toată lumea fu entuziasmată la auzul unei nopți petrecute la noul club de jazz. Ajunseră mai devreme, făcură turul de onoare împreună cu Rich și apoi luară loc la o masă cu vedere bună asupra scenei.

– E frumos, tată. Transformat, spuse ea în timp ce merseră până la bufet luându-și de mâncare, acompaniați de muzica unui tânăr și entuziast grup de olandezi.

– Tot ce i-a trebuit au fost banii.

– Şi mult entuziasm

– Nici asta n-a fost în cantităţi reduse. Cred că mama ta este impresionată.

Rose râse.

– Pare fericită. Amândoi păreţi. Sunteţi?

– Da, îţi mulţumesc, copila mea. Amândoi ne-am îmblânzit o dată cu trecerea anilor. Şi privind în viitor, la gândul că voi fi buni…

– Ssst. Încă nu e oficial în ceea ce priveşte biroul.

– Oh, bine. El se uită la platoul ei în timp ce se întorceau la masă. Ţi-ai pus destulă mâncare?

– Suficientă, mulţumesc.

– Nu tânjeşti puţin după nişte somon? o întrebă el, necăjind-o. M-am gândit că e mai bine să-l scot de pe lista de catering.

– Dacă nu mai văd unul peste 20 de ani şi tot o să fie prea devreme, se confesă ea. Apoi chicoti. Dar clubul tău frumos este în siguranţă. Am jurat solemn să nu mai arunc niciodată în viaţa mea cu încă un platou.

Se alăturară celorlalţi de la masă, băură puţin vin, ascultară muzică. Mai târziu, când farfuriile au fost strânse, a venit timpul muzicienilor serioşi. Clubul era plin, dar când a început Rich să cânte, nici un sunet nu se auzea din sală. Rose se întoarse spre mama ei şi fu surprinsă s-o vadă aşa de mândră şi i se prelingeau lacrimi pe obraz

– N-am ştiut, spuse ea. Dumnezeu să mă ajute, nu am ştiut că este aşa de bun. După aceea când audienţa dezlănţuită l-a lăsat să plece, mama ei se scuză şi o luă la fugă spre culise.

Scena rămase în întuneric. Lumea începuse să se frământe nerăbdătoare în scaune.

Apoi se auzi o notă. Aproape imperceptibil. Joasă la început. Joasă, tristă, care-ți străpungea inima. Nota începu crească în intensitate, dând impresia că se înalță din întuneric, și audiența își ținu răsuflarea. Așteptând. Apoi sunetul izbucni peste tot în exterior, umplând întreaga sală și reflectorul traversă sala mică pentru a lumina în final silueta îmbrăcată în negru din spatele saxofonului, atingându-i părul întunecat, sclipind pe instrument, numai fața rămânând în umbră. Singur pe scenă, așezat pe un scaun înalt, el cântă ca și cum nimeni altcineva de pe pământ nu l-ar mai fi auzit.

Rosalind vru să fugă. Să evadeze. Să se ascundă de el și de muzica lui dulce și răscolitoare. Dar nu putea. Era țintuită pe scaunul ei de acordul lung, obsedant, care evoca fiecare sentiment, fiecare gest al bărbatului. Era ca și cum ar fi făcut dragoste cu ea prin muzică.

Mâinile lui se jucau cu notele ca și cum erau corpul ei, sigur de atingerea lui, chinuind-o, până când Rosalind nu mai putu suporta și se prăbuși în uitare.

Era culcată cu ochii pe jumătate deschiși, tremurând nesiguri din cauza luminii prea puternice. Îi închise la loc.

– Își revine. Era vocea tatălui ei. Ușa se deschise și în cameră se făcu tăcere.

– Ce s-a întâmplat? Vocea lui era rece. Aproape de nerecunoscut.

– A leșinat, răspunse Rich Parry tăios. A avut un șoc.Unde ți-a fost capul când ai cântat, întorcându-te așa, neanunțat, urcându-te pe scenă imediat ce numărul meu s-a terminat? I-am promis că nu vei fi aici astă seară.

– Puțin cam prea sigur de tine, Rich. În fond ăsta este clubul meu. Dintotdeauna am avut intenția să cânt în seara deschiderii, chiar dacă ar fi trebuit să cânt după cineva cu care am încheiat un contract.

Un geamăt scăpă printre buzele lui Rosalind. Nu vrusese asta. Nu voia decât să stea întinsă, cu ochii strâns închiși, până ce coșmarul trecea. O mână rece îi atinse fruntea, familiar.

– Este foarte palidă. Ai chemat vreun doctor?

– Bineînțeles că am chemat. O să fie aici în câteva minute.

Ușa se deschise și Rosalind simți cum i se ia pulsul. Doctorul zâmbi.

– Ăsta nu este mod de-a avea grijă de tine, tânără doamnă. Ar trebui să fii acasă, în pat. Ți-am spus s-o iei mai ușor, mai ales în primele luni.

– Îmi pare rău.

– Bine, cred că nu este ceva grav. A văzut cineva cum a căzut? S-a lovit la cap?

– Doar a alunecat pe podea. Cred că a avut un mic șoc, spuse Sarah, și se uită amenințător la vinovat.

– Mă simt bine, protestă Rosalind. Vreau doar să merg acasă. Încercă să se ridice, dar doctorul o opri.

– Cel mai bun loc pentru tine, dar stai întinsă un moment, să te examinez.

Îi dădu pe ceilalți afară din cameră și îi făcu un control. Când termină, deschise ușa și spuse:

– Domnule Drayton? Poți să vii puțin?

– Nu!!! Dar Sarah și părinții ei se făcură că plouă. Jack stătea sprijinit de ușă ,cu fața albă, tăcut. Ea se întinse din nou pe spate, cu ochii închiși, neputând să suporte.

– Du-o acasă, tinere, și urc-o în pat. Știi unde să mă suni dacă aveți nelămuriri. Sunt convins că este pe mâini bune. O lovi ușor pe Rosalind pe umăr. Ne vedem săptămâna viitoare, la clinică. Între timp, Rosalind, ia-o ușor. Nu mai cocheta până nu aducem pe lume acest micuț pachețel, sănătos și frumos.

– Nu cochetam.

– Noapte bună la amândoi. Ușa se închise în urma lui și pentru o perioadă de timp liniștea se instală între ei.

Când găsi puterea suficientă să deschidă ochii, Jack încă se holba la ea.

– Unde este Harlowe? o întrebă el repede. Se pare că nu e niciodată prin preajmă când ai nevoie de el.

O cută mică de concentrare îi încreți fruntea.

– De ce să fie Anthony aici? Lui nu-i place jazzul!

– Și ai venit fără el? Deja e rău? Știi, eu te-am avertizat. Cuvintele lui erau mușcătoare.

Capul i se învârtea și lumina încă i se părea prea puternică. Nu aveau nici un sens vorbele lui, dar era un efort prea mare să încerce să înțeleagă.

– De ce ești aici? îl întrebă ea.

– Îmi imaginez că doctorul a presupus că sunt tatăl copilului pe care-l porți. Deloc surprinzător din moment ce m-a văzut zi și noapte lângă tine când ai avut gripă. Cred că a pre-

supus că trăim împreună. Nu contează. Poți să-l pui la curent cu realitatea când te duci la controlul prenatal. Ar trebui să vă amuze copios chestia asta.

– Să ne amuze? Se ridică. Prea repede. Acuzând-o de prostie, el o prinse și o culcă din nou pe spate. Nu-mi imaginez ce găsești atât de amuzant, Jack, spuse ea în treacăt, dar vocea ei era prea slabă ca să aibă vreun impact.

– Păstrează-ți plângerile pentru soțul tău. Ochii lui nu exprimau nimic. Cred că mai bine plec înainte să vină să te ia. Nu am dispoziția necesară să mă întâlnesc cu el chiar acum.

Rosalind se strădui să se ridice, luptându-se cu amețeala.

– Jack?

El se întoarse, cu mâna pe clanță. Vocea lui era rece ca gheața.

– Nu cred că a mai rămas ceva de spus, nu crezi?

Temperamentul ei luă foc într-un mod periculos.

– Sunt o groază de spus, Jack Drayton. Se ridică în picioare și stătu ținându-se de marginea canapelei, însă camera se învârtea cu ea.

– Mi-ar plăcea să te ajut, Rosie. Dar ai părăsit patul meu ca să-ți ții promisiunea față de prețiosul tău Anthony. Ar fi trebuit să-mi amintesc că tu întotdeauna îți ții promisiunile și mie nu mi-ai promis nimic, niciodată. Nu în cuvinte. Fața lui era lividă în comparație cu tricoul negru, și cu părul tot negru. Însă tot nu înțeleg cum ai putut s-o faci, după noaptea pe care am petrecut-o împreună. Făcu un pas spre ea. Tot te-ai dus după el. Am încercat să te opresc. Când m-am trezit și am relizat că plecaseși, am venit după tine. Dar era prea târziu. Erai deja măritată.

– Și ai plecat? spuse ea mai mult pentru sine. Era adevărat. Nu se gândise la asta. El a crezut că s-a măritat cu Anthony. Te-ai întors la casă și ai împachetat, și ai plecat. În timp ce înțelegea ce se întâmplase, puțin câte puțin inima începu să-i bată cu putere.

– Bineînțeles că am plecat. Ce voiai să fac, să stau și să plâng? Să-ți urez noroc? Să arunc câteva confetti?

– Trebuia. Oh, Jack, trebuia. Făcu un pas spre el și-și întinse mâinile. Îmbrățișează-mă!

El o apucă de umeri, ținând-o la distanță.

– Ce fel de joc mai e și ăsta, Rosie? Ai ales. Este prea târziu să te schimbi. Am reguli foarte stricte în ceea ce privește să mă încurc cu soția altui bărbat.

– Nobil. Zâmbi ea. Am spus eu.

Fața lui se îngrijoră în timp ce picioarele ei cedară, și ea începu să se clatine .El o luă în brațe și o așeză din nou pe pat.

– E în regulă? întrebă el iritat. Să-l chem pe doctor înapoi? Poate nu a plecat încă.

– Nu am nevoie de doctor, Jack. Doar de tine am nevoie. El o privi deznădăjduit. Pentru prima oară observă și ea cât de tras la față era. Cu ochii ca două fundături.

– Rosie, te rog, nu!

Ea se ridică și-și duse un deget la buzele lui.

– Nu m-am măritat cu Anthony Harlowe. Mă auzi? Când m-am întâlnit cu el la Napier a fost ca să-i spun că nu pot să mă mărit cu el pentru că m-am îndrăgostit de altcineva. Era foarte îndrăzneț ceea ce spusese, dar nu avea timp de jocuri. Nu avea timp să-și permită să piardă pentru că el nu înțelegea. El, dragul de el, a fost profund ușurat. Se încurcase cu Julie.

– Julie?

– Secretara mea. Ai cunoscut-o la birou. 30 de ani, păr frumos, de greutatea mea?

– Ce-i cu ea?

– Când am fost bolnavă, Anthony a descoperit în ea mai mult decât o simplă secretară. Chicoti. S-a însurat cu ea în locul meu.

– Nu ești măritată? Arăta de parcă ar fi fost lovit cu un sac de nisip. Dar te-am văzut…

– Ai văzut-o pe Julie. I-am promis că o să merg la ceremonie. Nu voia să creadă lumea că sunt indignată că Anthony m-a părăsit.

– Pe ea am văzut-o sărutându-l? Nu am văzut decât fața lui, a ei era ascunsă sub o pălărie mare. Îi luă mâna într-a lui, ușurat, încă nevenindu-i să creadă. Nu înțeleg. Pentru Dumnezeu, de ce ai ținut morțiș să cred că o să te căsătorești cu el? El își atinse cicatricea de pe obraz. Nu m-ai rănit destul?

– Nu încercam să te rănesc. Încercam să mă apăr. Dar nu cred că am avut vreodată o șansă reală. Eram o novice jucându-mă cu maestrul jocurilor.

Jack îi duse degetele la gură și i le sărută.

– Te-ai subestimat singură, iubirea mea. Sunt multe de spus în favoarea unui entuziast neinițiat. Apoi, foarte tandru, aproape cu teamă, își lăsă mâna pe abdomenul ei. Atunci, chiar este al meu? Adevărat?

Ea încuviință și cu cel mai tandru, cel mai plin de sensibilitate gest, el se aplecă și o sărută pe pântec.

– Te măriți cu mine, Rosie? întrebă el.

– Din cauza copilului?

– Nu, din cauza faptului că te iubesc. Din cauză că m-am îndrăgostit de fotografia unei fete roșcate râzând, într-o dimineață, foarte devreme, într-un bar din New Orleans. Am cântat, am vorbit și ne-am îmbătat. Rich a început să-mi povestească despre familia sa. Cât de mult îi lipsește, cum că nu se mai poate întoarce. Cum tu, nu te mai puteai întoarce. Nu am înțeles asta. Nu, până când m-am sculat și m-am trezit singur, și fata de care mă îndrăgostisem, aparent, se căsătorise cu altul.

– Mi-ai văzut fotografia și ai venit să mă cauți? întrebă ea uimită.

– O, da, iubirea mea. Am venit să te caut și Rich a făcut ca totul să fie mai ușor. Fusese ziua ta. M-a rugat să te sun și să te salut din partea lui.

– Mi-a spus.

– Și acolo erai. Nu mai erai o fată. Mult mai frumoasă, mai atrăgătoare. O femeie. O femeie pe cale să se mărite cu altul.

– Pentru o viață plină de confort și siguranță? se simțea acum destul de sigură încât să-l necăjească puțin.

– Așa părea. Nu mă poți învinui pentru că am gândit așa.

– Greșeai, Jack. Aveam de gând să mă mărit cu Anthony pentru că îmi oferea securitate emoțională. El nu ar fi plecat niciodată…

– Nu? întrebă el. Atunci ce a făcut când s-a însurat cu altcineva?

– Eu am fost cea care a plecat, Jack.

– De ce? se simțea o nerăbdare în întrebarea lui.

– Deoarece… pentru că am auzit „trubadurul indiferent".

– Nu poți s-o spui? o întrebă el, apoi oftă și o luă în brațele sale, ținând-o strâns. Te măriți cu mine, Rosalind ? Ea începu să vorbească dar el o opri. Nu din cauza copilului. Pur și simplu pentru că tu vrei asta. Nu m-am gândit zi și noapte la nimic altceva, decât la asta, săptămâni întregi, să te țin în brațe ca acum și să sper că și tu mă iubești. Te iubesc. Vreau să fii soția mea. Îi îndepărtă tandru bucla bogată, castanie, de pe frunte. Știu că m-am purtat ca un idiot, iubita mea. Dar tu insistai să te măriți cu Harlowe și asta mi s-a părut o dovadă de sânge rece din moment ce am văzut cu ochiul liber că nu-l iubeai.

– Am crezut că-l iubesc până să te întâlnesc pe tine, nemernicule!

El râse.

– Știi, chiar te-am crezut. Dar la momentul respectiv nu m-am debarasat de sentimentul că o să fiu mâncat de o vânătoare de avere. N-aș fi permis nici măcar uneia de care m-aș fi îndrăgostit. Poți să înțelegi asta? Puteam îndrăzni să cred că o să renunți la el pentru un coate-goale? Doar din iubire?

– Nebună, proastă.. Dar am făcut-o. Și în primele cinci secunde am descoperit că te-ai jucat cu mine.

– Nu, iubito. Eu am fost prostul.

– Atunci, prostule, să știi că te iubesc.

– Adevărat?

– Am încercat să te opresc când voiai să pleci. Am crezut că o să te pot ajuta cu durerea. Însă nu avea nici un rost.

– Și ai fi avut copilul meu, de una singură? Pentru Dumnezeu, de ce Rich nu mi-a spus? Cred că a fost în stare de crimă.

– În primele cinci secunde. Dar nu știa unde ești.

El râse.

– Cred că a avut o idee bună. Sau, atunci, de ce a angajat un muzician pe care amândoi îl detestam? Cineva și-ar fi spart nasul și tot m-ar fi anunțat că va cânta în clubul meu.

– Mi-a promis.

– Și o promisiune făcută de un Parry este făcută ca să fie ținută. Știu. Dar el este tatăl tău. Deveni dintr-o dată serios. Mă vrei, Rosie? O bătaie în ușă îi întrerupse răspunsul. Așteaptă! ordonă el.

– Poate să fie tata, îl avertiză ea, cu un zâmbet, tachinându-l.

– Atunci mai bine spune repede, în cazul în care devine un victorian conștiincios și sparge ușa.

– Da, spuse ea. Te rog. Și își încolăci brațele în jurul gâtului lui și îl sărută, în timp ce Rich Parry deschise în cele din urmă ușa fără ca nici unul din ei să-l audă, o închise la loc și plecă.

Sfârșit